

U za?arani krug
dvanaestotakt-
nog kroja, ula-
zilo se
plavaju?i kartu
u jednom smeru?
vapajem, bolnim
vriskom
voajana, bolnim
vriskom koji bi
se valjao
oranicama crne
uvele zemlje.
Neko je kupovao
kartu, a nekog
je za?arani
krug gutao.

U zemlji koju
zabole za blues i
nije te?ko biti
bluzer? bluzer pred
trafikom sa pivom u
rukama? bluzer pred
kartonskom kutijom?
bluzer u skup?tini?
bluzer u raspadnu-
tim vozovima?
bluzer u ?eninoj
ku?i. U zemlji koja
ne mari za bluz,
?ovek sa usnom har-
monikom je opas-
nost.

Miljan Milanović

HOMO ludens

Miljan Milanović

HOMO ludens

издавай

издавай

Biblioteka
SAVREMENA KNJIŽEVNOST

Knjiga 54

homo ludens

by Miljan Milanović

Alma

Beograd, 2009

perač prozora

knjiga prva

Kjogen je rekao: "Zen je kao čovek koji visi sa drveta, iznad ponora, a samo se zubima drži za njega. Ni rukama ni nogama ne može on da se osloni na neku granu. Ispod tog drveta stoji drugi čovek, koji ga pita u čemu je smisao Bodidarminog dolaska u Kinu. Ako čovek na drvetu ne odgovori, izbegava svoju dužnost. Ako odgovori, izgubiće život. Šta treba da uradi?"

1

-drunken hearted man-

Robert Johnson

Počeću sasvim prosto.

I stigle su kučke. Plaćaju pića uzavrelim muškarcima. Tu je i muzika; *blues* za upaljenu cigaretu ili dekadenta u procepu. Valja se muzika predsoobljem iščekivanja. Zabada kandže u procep između tkiva običnih smrtnika i vozi; nosi snagom pobune tišine; seje energiju duž talasne dužine i vrišti. Vrištimo i mi, sasvim obične nakaze.

Neki debeli *freak* je odlepio. Prosipa pivo na grudi te prelepe vizuelne prostitucije. A ja tebe molim moja prosta debela ljubavi; moja sirova seksualna inspiracija; vetre sa rascvetalih padina; ha..., rekao sam ti da *Shelley* nije umro; molim te oslobodi me te nikakve ljubavi, želim pobeći.

Ah, draga njene noge su tako izazovne pod tom rascvetalom haljinom. Znaš, vrišti ta jednostavnost u magli konfuzija. Vrišti iz njenog pogleda, a opet govori u rimama.

I tu su svi ti čudaci. Govore tim žicama i upliću emocije u umrtvljene udove drveta. Svi su tu i *Blind Willie Johnson* i *Blind Lemon Jefferson* i *John Lee Hooker* i *Robert Johnson* i *Willie Dixon* i *Muddy Waters* i *Skip James* i *Son*

House; svi govore tim jezikom koji me tera na davljenje.

Gomile pića.

Gutamo cigarete.

Zar nije tako užareno dobro plivati u dimu. Jedan dim za tebe draga. Jedan za nju; jedan za njega. Jedan za *Sonny Boy*-a, jedan za *Elmore James*-a. Jedan za crnce nad poljima duvana.

"Hej bejb, pa gde su poljupci? Aha, ti bi samo da se poigraš sa mnom.", govorim njenim grudima; u pabu na putu ka toaletu

"Ples u tami. Divno. Pod tim zavesama sa mirisom noći."

"Hej, super su ti koraci, pa to savršeno radiš. Hoćeš još pića?", pitam.

"Može!", rekla je.

"Odmah dolazim, samo ti ostani naga pod zvezdama."

"Hej, ovde dva...!", obraćam se barmenu.

"Imaš nešto sitnog novca?", pita me nakon što je primio porudžbinu.

"Ne, nemam sitnine."

Jedan par sa moje leve strane vozi priču o nekim čarobnjacima. Nisam mogao da odolim i uskačem u rečenicu:

"Otkad veruješ u čarobnjake?", oni me samo blede pogledaše.

"Ma to je bezveze.", dodajem.

"Ej ljudi ova stvar je strava. Ne smem to propustiti."

I prilazi mi barmen sa pivima.

"Zar sam naručio dva?", pitam sav zgužvan u neku vrstu trenutne amnezije.

"Da!", odgovara on.

"Dobro uzeću oba. Znaš, uživam u piću i cigaretama.", kažem.

Prilepio sam čašu usnama nazdravljajući životu. Ah, kako me samo ljubi to parče loše

plastike; nekakve plastike; ispunjava me radošću kao mlaz mlake vode iz mog strastvenog bojlera.

Evo debela, šaljem poljupce i užarenoj pegli i prozoru sa pogledom na tebe; i trulim korama od banana; i jedna pegla uz čošak pozorišta; i aplauz pijancu za održavanje ravnoteže. Ma draga moja buco, kažem ti, i *Bukowski* je živ.

U trenutku emocionalne kataklizme nastupi obično kolaps. Jutro me već trezni, a noć još uvek miriše. Neki od onih upornih duhova još uvek nasrću na senke, a tragovi muzike zavukli su se pod rever mog sakoa; ma serem, go sam pored kante sa pikavcima u džepovima; možda obrijane glave, a možda i puštam kosu na ramena.

Nebitno.

Ja samo stojim; stojim i pokušavam da shvatim šta se sve to prethodne noći desilo.

I tako, jednog jutra probudio sam se sa čudnim ukusom u ustima. Tog jutra sam se probudio na kauču koji nije bio delić moje spavaće sobe. Nisam bio u tačkastoj pidžami, a takvog me je postelja uvek grlila. Bio sam nakrivo odeven, sa cipelom na levoj nozi i pocepanom čarapom na desnoj. Džemper obešen o moj vrat kao da je nečim bio prekinut u skidanju, razbacao je svoje rukave duž jastuka. Tog jutra moje obične pantalone nisu bile nimalo obične. Postale su bludne, otkopčane pantalone; pantalone blatnjavih nogavica; pantalone loših navika; pantalone lošeg izgleda. Tog jutra me je probudila bala koja se izmigoljila kroz desni ugao usana i dospela preko brade do jastuka; to joj je valjda bila i namera, zašto bi se inače migoljila; i tu na jastuku je zaspala.

Tog jutra žmurio sam otvorenih očiju.

Tog jutra mrzeo sam zubnu ordinaciju.

Tog jutra prisećao sam se sna kog sam usnio.

Ja sam pseto; i to ne bilo kakvo, već ono koje dane provodi na lancu, u trošnoj kućici sklepanoj od dasaka i koje ništa po pitanju kučki i golih kosti ne može da učini. Žvaćem samovanje i ispijam očaj u prepunom baru na periferiji apstinencije; svestan sam ukusa želje da sam neko drugi; svestan sam svoje slane proždrljive depresije.

Iz metalne činije gutam diazepam, lorazepam, bromazepam, prazepam, oksazepam; iz metalne činije gutam metafore sreće. Sitog stomaka, poboljšanog neraspoloženja, bez bojazni, mašući repom bez depresivnih misaonih sadržaja zavijam *blue note*. Poremećenog srčanog ritma sa emotivnom opstipacijom grčim se na kauču našeg porodičnog doma.

U pomenutoj trošnoj kućici spava šugavo odbačeno pseto. Sanja svoje snove; sanja bespomoćne piliće; sanja rasne okupane kučke.

I bojim se.

Bojim se da ću prespavati ceo svoj život. Bojim se da ću nekada tako zavaljen u moju udobnu fotelju ogrejan toplinom doma, ili sklupčan kraj ledenog zida do korodiranog bureta koje bljuje vatru, pokušati da sumiram kako sam utrošio vreme koje sam dobio sasvim slučajno time što je duša koja je nosila moj proneveren identitet na izvlačenju za njen budući telesni oblik, podvalom dobila telo čoveka i neki bedni život meren godinama, doći do bolne istine da je moj život samo debeo lanac koji je drvenim kolcem pričvršćen za zemlju i ništa drugo van drvene kućice. Bojim se da će mi to vreme do trenutka sagorevanja duše proći na upražnjavanje maloumnih rituala svakodnevnog života bednog, prosečnog čoveka.

Da, ja sam čovek.

Ja sam čovek sa mobilnim telefonom, sa sajber svetom u kutiji, sa kompjuterom, sa autogramom na fiskalnom računu, sa anamnezom u zalogajima kolačića sudbine, sa bar-kodom na čelu.

Ja sam sasvim prost čovek u komplikovanom coca-cola svetu zaplašen hiljadama dugmića koji očekuju moju komandu.

Ja sam čovek koji od čovečnosti jedino poseduje dedin orden u fioci.

Ja sam jebeni lažni nihilist. Iz mene govori apatija. I uprkos godinama ja sam i dalje zbunjen svetom koji diše oko mene; svetom koji je zadremao u triler romanima, a polica iznad mog kreveta puna je krađenih filozofskih knjiga. U njima tražim smisao sebe i smisao besmisla. U njima sve mi deluje kao da ne deluje.

Skinuo sam svoju majicu; možete videti sve moje ožiljke; možete prepoznati i svoje nokte u dubokim tragovima. Verujem da smo se već sreli, nekud na pristaništu, ili u birtijama; možda u ispovedaonicama javnog toaleta, nad šoljom kojoj govorim sve te sramne grehove; moj život od rige do rige.

Počeću sasvim prosto,

ja sam čovek pijanog srca i moj život je beda; ne vidim razlog zašto kraj mene nema dobrih riba. Kada bih samo uspeo da promenim taj melanholični rif mog života. Kada bih samo uspeo da zaurلام na vetar.

Počeću sasvim prosto, uz zvuk otvaranja piva; uz cvilenje strgnutog zatvarača koji me deli od istine na dnu ispijene flaše.

Ovo bi mogla da bude jedna od onih možda već ispevanih patnji čoveka sa flašom u ruci; *bottle technic*.

Prodaću vam ovu priču za još jedno pivo, ili bocu žestine; a mogu vam je uvaljati i jeftinije, za trenutak vaše pažnje.

Da je moja duše dobila telo leptira, sa jednim danom života bih možda znao šta ću!

A ovako, samo vi jako zinite i...

"Gospodine Boris, karijes na četvorci distalno, sredićemo to. Samo vi jako zinite, sad ću ja!"

Gospodin Boris poklonio mi je knjigu, protrljao je kosu i bez reči izašao iz ordinacije.

A karijes na četvorci i zevanje u žuto svetlo?

Knjiga je delovala kao jeftina zabava u žutim koricama.

Prećutao sam koliko je zaista trebao da plati, ostao sam zbunjen, strpao džepno izdanje u džep i otišao kući.

2

-I want to talk about you-

John Lee Hooker

I tu je ta debela i ružna Dona.

Ona je samo, ma koliko to zvučalo surovo, stvar za zanimaciju; kao keru jastuče. Ja je ne volim, a ni ona mene. Ta naša igra vrti se oko sirovog orgazma. Nema emocija. Nema nežnih zagrljaja. Ponekada nema ni poljupca, samo nužno nadraživanje i *hard core* cepanje.

Ja je zapravo mrzim; i tu njenu slonovsku zadnjicu; i jetijejska stopala; i način na koji me gleda; i to što preko telefona zvuči kao dobra riba.

"Šta radiš večeras?", kaže tim seksi glasom; rođena je za *hot line*.

"Ništa! Prodajem idole...", odgovaram tek onako gledajući u svoje knjige.

"Došla bih do tebe..."

"Nemoj večeras, večeras se viđam sa nekim!", kažem da bih je povredio.

"Ti si đubre znaš...!"

"Znam."

"Ti si sebično patetično govno!"

"Jesam. A zar to nismo svi?"

"Zaista ne znam zašto te uopšte i zovem!", besni i uzdiše razočarana u mene, sebe, nas.

"Da bi se kresnuli!", rešavam enigmu.

"Ma, da, ti si kao jebeno dobar u tome. Baš sam sa prijateljicama razgovarala o tom bednom tripu sa tobom. O tvojoj malenoj kiti i

to što voliš samo s guza...", kaže sujetna povređena žena; verujte mi nema ničeg gore nego slušati takve priče.

"Znaš šta Dona?"

"Šta?"

"Zaista volim kada moju muškost uzimaju u usta!"

"Nosi se gade!", zalupila je slušalicu.

Takva je Dona. Ružna, debela, sa glasom porno dive i uvek spremna da oprostí.

Subotom oko podneva odlazim na kafu u birtiji pored pristaništa. Jedna zgodna smeđa prijatna dama sa mladežom na desnom obrazu; ona, možda moja žudnja; možda ukrućen libido; možda želja da uzviknem *déjà vu* kada se budem nadvio nad njenim golim telom jer često razmišljam o njoj; ta zgodna prijatna dama donosi mi kafu začinjenu osmehom i suncem iz njenih očiju.

"Izvoli!", kao da je to izgovorila žvaka iz njenih ustiju; nje, jedne obične konobarice.

"Hvala.", odgovaram povijajući pogled u načetu hartiju na stolu.

Sebe tražim u cikloidi koju iscrtavam na praznom parčetu hartije sve do trenutka kada ću olovkom preći granicu. To što crtam liči na lavirint; na uverljivu mapu skrivenih katakombi; na smrdljive vlažne hodnike; na tajne prolaze u palati truleži dobro znanog trgovca Legbara. U tim hodnicima luta moja izgubljena duša. Uprkos dugom traganju ja gubim nadu da ću je ikada pronaći; samo neumorno iscrtavam krugove hipnotisan rutinom pokreta i vizuelnom obmanom da sam konačno opisao poslednji krug i stigao do kraja, ali taj kraj je u stvari novi početak i tako, nisam znao ni mogao da stanem. Crtao sam jureći svoj rep.

Da, psi su tako glupi.

Ja ne mrzim pse, i ne bih da me kritikuju neki koji znaju da ih bolje vole. Ja ne mrzim ni ljude; ne nisam mizantrop; ja samo prezirem njihove iluzije i svoje emulzije, ne bih da me po ulici gaze i proganjaju ovi što to sa ljudima bolje... znaju.

Znajući ljude valjda zato još uvek jurim svoj rep.

Savršena je; makar za konobaricu. U poređenju sa Donom, prava je boginja mladosti i lepote; nimfa uskog struka; razgolićena sirena. U njenoj blizini ključa moja požuda. Jadna kafa poput vina udara i ja je već vidim na stolu; obnaženu i uspaljenu mojim dodirima; i tad nastupi defloracija moje čežnje.

"Voli me...", prošaptala je, a na radiju olovni cepelin cepa svu moju ljubav.

Otkopčavam njenu svilenu košulju. Ona brže diše i već nestaje iza svojih kapaka. Širi svoje glatke duge noge koje su mirisale na liker erotskih sokova, a teget suknja sama klizi niz butine otkrivajući predele koje bih želeo jezikom da pretražim. Zbacila je košulju sa sebe. Brus spada nudeći mi vrisak tih belih grudi. Vrhovi nabreklih dojki bulji u mene ustreptalim pogledom tražeći dodir; tražeći moje usne. Dlanovi klize njenim butinama. Nežnim pokretom zgrčenog kažiprsta svlačim joj tange; a tamo dugo željeni smisao moje požude. Probijam uz prigušene krike iz njenog grla. Proces stapanja otpočinje. Telo poda mnom započinje trbušni ples.

Pred objektivom ležala je jebena reportaža jebanja.

Možda bih mogao ovu strastvenu karačinu da opišem drugačije; nalik vođenju ljubavi za vreo povodac.

Nov red. Uvlačim dva prsta: na hiljade prosutih poljubaca klizilo je mojim vratom. Ja se stapam sa rekom uzdaha i zaranjam u livadski med koji me opija mirisom neoprašenih cvetova. I želim da provedem sate, dane, godine u tebi; čitav život pećino strasti; da me skriješ od sveta i ušuškaš u svoju vlažnu utrobu. Tvoj prigušen krik je odjek mog prisustva u tvojoj glavi; u tvom stomaku orgazmatična vilo; pahuljo koja umireš na mom dlanu; isparavaš da bi se ponovo rodila i ponovo na meni istopila. Stegni me jako. Nogama. Pusti mi krv na leđima i šapni te magične reči da me začaraš i u talas pretvoriš ne bih li se raspuko o tvoje telo i zašao ti u sve pore. I ti ćeš onda biti riba, jer to i jesi, a ja jezero koje te hrani životom.

Bez orgazma, sa tragovima kafe po zubima i tupim osećajem nenahranjene požude ja napuštam kafe.

Umrtrljen koračam kejom u potrazi za mrvicama zadovoljstva koje su možda neki sretniji izmrvili drobeći snažnim vilicama sopstvenu radost. Mirno je, zadremale topole razgovaraju sa slabašnim vetrom. Ja još uvek u glavi proganjam tu scenu: u ljubavnom filmu srećem nepoznatu lepoticu i ona mi poklanja sve; zapravo, mnogo više od mlitavog držanja ruke. Možda ja čak i strpljivo čekam pomenutu scenu, ali znam da nestrpljivo žudim za nekom. U filmu susrećem i prijatelje; sve do jednog. Iza kulisa, sve te drage prijatelje izgubio sam odavno. Nisam nikada želeo da ih gnjavim. Imaju oni svoje žene i anđelčiće. Ja takav kakav sam, samo bih im uneo nemir u dva kvadrata ljubavi. Da bi uredili svoje prelepe domove morali su svu ljubav da naguraju u ostavu i zaključaju u mraku. Nisu je bacili; možda ponovo uđe u modu; nek sačeka cvetnije dane.

Prijatelje nisam gnjavio da bih bio prijatelj.

Samoća ubija. Izjeda karakter. Uči te da trpiš sebe i sva sranja koja dolaze iz tvoje glave. Vuče te po prašini i zaranja u WC šolju. Uči te da čutiš i pažljivo oslušneš tišinu. Na kraju te natera da zavrištiš, da zakukaš i zgrabiš telefonski imenik ne bi li pronašao nekog da voliš ili da bar pokloniš deo sebe. Možda i više nego što bi taj neko mogao da primi. I ti okrećeš brojeve i javljaju se poznati glasovi, ne baš oduševljeni, ali se bar jave, i ti se lomiš i poklanjaš sebe, a oni samo postoje kao fikcija sa druge strane kabla i u tvom imeniku. Tada shvatiš koliko si zapravo sam i usamljen. I onda zavrištiš najjače, kao nikada do tada:

"Bledim! Upomoć!"

I tvoj mozak počinje da vari osećaj samoće i nailaze ti slike; gomila ljudi i svi su kraj tebe i nisi više sam. A ti, ti onda jednim trzajem misli oteraš ih sve i dozoveš nikog drugog do debele Done. Dobro znaš da bi jedino ona zaista došla.

Dok sam stajao na vratima stana i bezvoljno pokušavao da otključam zazvonio je telefon.

"Da!", rekao sam.

"Hej, opet ja.", bila je to Dona.

Njen glas istog trena ogrejao mi je srce.

"Moram nešto da ti kažem."

"Reci.", bodrim je.

"Znaš, više nisam u starom stanu, i neću više biti ni u ovom gradu. Odlazim. Pa sam htela... ovaj, možda je to nemoralno, ali želela bih da te poslednji put vidim. Trebalo bi da..."

"Draga Dona u mom svetu ne postoji moral i nemoral, već samo sabijanje ili torzija. Ili si rob društva i junak šablonskih romana, ili si

rob sebe i junak komičnih tragedija.", uzdahnuo sam, ona je ćutala i upijala svaku reč. Dona je zapravo bila veoma pametna devojka i siguran sam da je sve to što sam joj govorio već i sama znala, ali ja sam jednostavno to morao da izgovorim.

"Bilo kako bilo Dona ja nisam junak. Ja čitavog jebenog života sanjam kakav bih život voleo da živim, a pravi junaci od samog rođenja znaju kakvu smrt žele."

"Znam da nisi junak, i znam da nisi neko kog bih poslednjeg želela da vidim, ali eto..."

"Čekam te Dona!", presekao sam ta sranja o meni.

Nakon dva sata zazvonila je na vratima. Ja sam već bio polu pijan da bih mogao da je pogledam u oči; da bih mogao da u njoj vidim sve druge. I ona je ušla skromnim korakom, i kao da su joj oči na tren zasuzile; možda je to bilo zbog nas, a možda i zbog te pesme:

♪ *Still got the blues* - Gary Moore.

-baby please don't go-

Muddy Waters

Susrećem svoj pogled u napuklom ogledalu.
Ledena voda niz lice mi klizi u pokušaju da
otera snove. Imam divne oči. Samoveličanje.
Samoljublje. Ledena voda niz lice mi klizi
ponovo.

"Uh!", uzvik izmešanih osećanja bola,
blaženstva, neumerenosti. Jecaj poezije koja
oplakuje zamrtvljeno crnilo moje duše. Svakoga
jutra kada se budim osećam blagodet ponovnog
rađanja. Naizgled presrećan, ali ipak nezasićen.
To su ona vesela, sunčana, raspevana jutra, ali
ovo danas kao i svako od onih kada se budim kraj
debele Done nije to raspevano jutro. Ova smorna
jutra počinju na isti način, otvorim oči i...

Otvorim oči i buljim u plafon u pokušaju
da shvatim gde sam. Buljim u plafon, a u meni
ključa bes, ili sam sramni osećaj bezvrednosti.
Nije mi ni do čega. Svaki pokret čini mi se
nepotrebnim i zamornim; totalno bezvoljan samo
buljim. I nakon 69 sekundi buljenja i
zgražavanja nad sobom ja sebi postavim pitanje:
zbog čega se ja osećam ovako kako se osećam?

Odgovor je prost: nešto sam gadno zasrao u
snu;

opet sam kresnuo debelu Donu.

Umoran sam od drvoreda jednoličnosti; od
bezobzirnog smeha koji me proganja dugim drumom

kroz pustinju; drumom koji me nikud nije doveo i koji me nikud neće odvesti. Ne znam šta želim od života, ali znam da to svakako nije Dona.

Prepoznajem sebe u napuklom ogledalu. Da, to sam ja; jedan propali nosač gajbi među koricama žute knjige u diskontu pića, na kraju kišne ulice; to je moj posao, a danas je nedelja. U plastičnom ormariću držim čiste peškire. Negde među njima leži uspavan .357. Desiće se nešto loše.

Uvek je tako kada pomislim na utoku.

Ubiću Donu.

"Cvili odvratno pseto!", pretim svom liku u ogledalu.

Pogledajte me, gospodin *William S. Burroughs*, sa revolverom, lično.

Istina, ako hoćeš da postaneš bluz tip, moraš da ubiješ čoveka u Memfisu. Moja žrtva biće gola Dona; daleko, suviše daleko od Memfisa. Moja žrtva mogu biti i ja sam, ili to pseto koje me gleda sa one strane ogledala.

Ali ne!

Ne verujem u lepe leševe; ne verujem u te stvari koje govore o tome posle; ne verujem ni svom pištolju; ni celom svetu van korica ove knjige. Tu je taj nepoverljivi pištolj i ta igra u kojoj su moja usta rupa za poentiranje. Ja te pozivam na megdan... biraj oružje i poteži prvi!

U začarani krug dvanaestotaktnog kroja, ulazilo se plaćajući kartu u jednom smeru; vapajem, bolnim vriskom voajana, bolnim vriskom koji bi se valjao oranicama crne uvele zemlje. Neko je kupovao kartu, a nekog je začarani krug gutao.

Son Haus je bio baptistički sveštenik koji je sa gađenjem gledao na ples prstiju svakog gitariste. U dvadeset petoj sudbinu je našao u viskiju; u litrima kukuruznog viskija lutao je

njegov bluz ritam. Bluz noći u kući u *Lyon*-u spojile su ga sa gitarom, sa žicama, sa revolverom... *he shot a man* jedne takve pijane noći i dve godine ležao je u čuzi; *Parchman Farm* je baptističkog sveštenika preobratio u bluz sveštenika, u *hobo* popa, u lutajuću pesmu, u blagostanje bluz nirvane.

I takav život valjao se prašnjavim drumom trošeći dane između podignutog palca autostopera i džemovanja sa *Charley Pattonom*.

Bluz život se valjao pijan po prašnjavoj mesečini.

Četrdesetih pokušao je da pobegne od svoje bluz sudbine i dvadeset godina odolevao je poteri istine da je on sam... bluz, doslovno.

U začarani krug dvanaestotaktnog kroja ulazilo se sa kartom u jednom smeru, a neko je bivao progutan da bi oživeo crnačke legende.

Ako hoćeš da postaneš bluz tip ubij čoveka bilo gde.

Moja žrtva biće gola Dona.

Odlazim natrag u spavaću sobu. Na krevetu sažvakana posteljina i nigde njene golotinje. Prekid svega. Radosna tišina. Vremenska deonica vrednosti deset sekundi upravo je na zahtev zbunjenog mozga izbačena iz ovog događaja. Zar je moguće da je otišla bez pozdrava. Iz tesnog hodnika začuh njen glas:

"Odlazim!"

"To je O.K.", kažem.

"Ajde, možda te poželim naredne subote.", kažem uz podrugljiv osmeh.

"Odlazim stvarno... i htela bih..."

"Svi mi odlazimo ali se i vraćamo. Zvaću te!", kažem.

"Dakle do tebe zaista ne dopire ono što govorim!? Ma nebitno. Želela sam da te vidim zbog nečeg drugog, da razgovaramo, ali sada mi je stvarno sve jedno... može i ovako!", i otišla je.

Osećati se napušteno mora da je nešto užasno, rekao je Gete.

Zalupila je vrata, ja sam prišao, okrenuo ključ i strasno poželeo da se vratim pištolju.

Negde oko večere spazih Doninu maramu pod krevetom. Da li je to možda neka njena igra? Neki nametnut razlog da je pozovem. Odlazim do telefona. Besno okrećem broj. Njen telefon zvoni. Sve se odvija po redu. Sada očekujem taj divan glas...

"Halo!"

Čujem muški glas propušten kroz komunikacioni sistem. To svakako nije Dona. Kučka ima još nekog; neki *back door man* dahće s one strane. Istog trena bez reči zalupio sam slušalicu.

Kao da sam kročio na nesigurno tlo podrhtale zemlje; kao da beton truli od ujeda mojih stopala; kao da je pištolj lek za moju bol.

Načinio sam par koraka ka kupatilu kada je zazvonio telefon. Ja zastajem i pribojavam se da podignem slušalicu. Gledam ga besno i stojim. On uporno cvili i moli da podignem slušalicu. To i činim.

Mekog sam srca prema uplakanim telefonima.

"Da!"

"Dobro veče!", isti onaj muški glas.

"Dobro veče!", odgovaram.

"Da li ste vi zvali maločas?", neko pita.

"Da, ali očigledno sam pogrešio. U stvari, tu bi trebalo da je Dona!?"

"Dona!?", zastao je na tren, "Ne gospodine nema ovde Done, a ja sam se tek uselio, tako da...", mljackao je uz vrisak ugrižene jabuke.

To je bilo dovoljno. Shvatio sam priču. Dona je nestala poput *Oskar-a Acosta-e* iz mog života. Istog trena setih se našeg sinoćnjeg razgovora.

Dona je otišla.
Više je neću pronaći.

"Dakle gospodine vi tražite Donu?", kaže taj glas; glas koji nikako ne može zameniti Donin.

"Da, tražim Donu."

"Done nema, ali možeš i sa mnom pričati. Znaš, veoma sam pijan i prijalo bi mi neko ćaskanje."

"Okej", tek onako odobravam strancu da kroz žice nasluti moj dom.

"Da li voliš poeziju?", pita.

"Pa, da."

"Da, hahaha.... želiš li da čuješ jednu pesmu?"

"Kakvu pesmu? Čiju pesmu?", pitam.

"Pa, moju čoveče, moju pesmu."

Klimnuo sam glavom.

"Hm... ide ovako.... pun mesec nad gradom velikih očekivanja, a malih ljudi; no dobro možda će neko nekad shvatiti da su koraci bitni pa makar i put bio blatnjav."

"Lepo.", skromno bešumno aplaudiram.

"Ha, samo lepo!?", kaže; možda je očekivao kritiku u dnevnim novinama.

"Dobro, nego ima li tu neka sočna plavuša, recimo kao Wende sva izmazana erotskim jazz medom po obrazima? Neka da me oraspoloži. Da usreći zubatog vuka.", govori to kroz sramežljiv osmeh.

"Takve nema. Zapravo, nema nikakve plavuše. Ovde smo samo mi prosti bednici.", priznajem strancu.

"To je loše!", kaže.

"Šta je loše?", pitam.

"Pa to što nema plavuše. Znači da ću morati pijan da izađem na ulicu i pokušavati da ulovim korak po vlažnom betonu. Čini mi se da napolju pada kiša. Ne, neću moći...", izgovorio

je tiho, a zatim duboko udahnuo spreman da zagrmí.

I telefonskom linijom odjeknu taj poetski prdež; sami gromovi kroz analni otvor njegovog srca.

"Protest mojih mišića čini me bogaljem.

I primiću ujed besne škorpije da okončam bol koju mi nanosi zavisnost. Mrtav sam uspavan.

Pa, zar još uvek razgovaram sa tobom?", opet je učinio to; to sa pesmom u ustima.

"Da. Tu sam još uvek.", kaŕem.

"Pa ŕiveli momak!", i spustio je slušalicu.

Još uvek u ruci drŕim Doninu maramu. Miriše na nju.

Da, Dona je lepo mirisala.

Sutra je taj lenji početak nedelje; *blue monday*. Ujutru će me probuditi sudari besnih automobila na raskrsnici pod mojim prozorom. Sutra ću nakon šljake morati da odem do kafilerije da potražim novu napuštenu kućku. Nekog od narednih dana moraću da odem i do tog jebenog kluba. Tamo je mnogo slatkih sedamnaestogodišnjakinja koje bi mogle da zaslade gorčinu moje samoće. Vraćam se staroj utehi: tucanju klinki.

Tamo je mnogo drugih Dona.

-mannish boy-

Muddy Waters

Prokletstvo izgubljenih trenutaka
izbezumiće tvoju bezumnu moždinu nudeći suze;
biserima umiruje tvoj bes. I neko zatalasano
lice razbiće se od stenje. Ti, trljaćeš tu
zardalu lampu tražeći čaroliju ispod naslaga
mesečine. I osemenjenih ruku, isprskane majice
stajaćeš zbunjen. Zar perverzni duhovi određuju
našu sudbinu?

Prosto je. Auto staje pred radnjom i nas
četvorica na znak prodavačice zgrabimo gajbe i
trpamo ih u gepek. Ponekada staju kamioni.
Utovaruj, istovaruj; lomi svoja jeftina leđa,
kidaj tetive i opterećuj slabašne proteze; radi
sve to da bi zadovoljni šerif u magacinu za
stolom okružen brdima gajbi mogao da ti isplati
siću krajem meseca.

Mogao bih da postanem veoma loš. Mogao bih
da ubijem šerifa i zajašem ka Meksiku. Orobio
bih par banaka usput da bih imao novac za dobre
sinjorine i litre tekile u hladu kaktusa. Mogao
bih, on je laka meta; spor, debeo. Umesto utoke
u rukama stalno drži neke sendviče. Sa ogromnim
podbratkom liči na vepra sa dobrim manirima,
odgajanog da pojede sve iz tanjira. Njegova crna
slepljena kosa podjednako je interesantna
mušicama koliko i smrdljivi prilozi u njegovim
bajatim sendvičima.

To je on.

Šerif lično.

Ovo je uobičajena slika mog radnog mesta i tih osam sati provedenih na poslu. Nakon šljake dugo šetam gradom tražeći mesto gde da popijem pivo.

Imam čudan hobi, uhodim prosjake. Sednem preko puta nekog takvog poderanog njega i placebo efektom lečim svoje komplekse. Oduvek su mi bili zanimljivi. Dugo ih posmatram i sve više mi liče na neku lošu knjigu. Čini mi se da sam mogao da sa njihovog lica čitam te drugačije živote. Volim način na koji tako požudno gledaju glamur prolaznika, ali sam uveren da ipak ispod pocepane, nidorozne košulje kuca slobodno srce; i sva kinta ovog sveta ne može ga više usrećiti no ta bedna sloboda. Prošle nedelje naletih na prosjaka sa gitarom. Pomislio sam da to parče drveta neće moći da zavrišti nijedan ton; bila je bez dve žice i sa ogromnom rupom na trupu; ali bradati, bezubi muzičar baš takvu kakva je, znao je svirati. I bez opaljenih akorda, sasvim haotičnom šetnjom prstiju bušna gitara je pevala. Pevala je i mlada ciganka, žena velikog neshvaćenog umetnika. Pevala je o srcu.

Kada bi samo mogao *W.C. Handy* da čuje ovo; iskren, sirov, možda neki novi *yellow dog blues*.

Većina vas im je bacila novčiće. Kasnije sam ih video kako za isti novac kupuju rakiju i cigarete.

Nakon što su se dani premetnuli jedan preko drugog došao je petak i ta neka *shit* promo žurka nečeg u tom jebenom klubu gde će svi ostaviti svoje kosti. U gradu nalik ovom to je jedino mesto gde uz bljuvotinu ritma i melodije možeš izgubiti sebe u noći. Kada imaš trideset i sedam i sam si, ti jednostavno pristaješ na kompromise; ili zapravo, to nema veze sa godinama, već samo sa samoćom.

Pripreme za raspad odigravaju se nad lavaboom u igri sa žiletom. Iz sobe dopire energija, *lust for life*. U meni cvet pohote traži *B* vitamine.

U jednoj manjoj, ali ne i mirnijoj ulici nalazi se popularni klub. Oko ulaza jato riba obasjanih svetlošću sa ogromnih reklama, dve gorile na ulazu i tridesetak parkiranih automobila. Pravo mesto da postanete voljeni; ili mortus pijani.

Ajde... upadajte. Stara dobra kučka Kumasa zadiže svoju suknju!

Dobro je. Zaista je dobro. Dobro je to pivo u boci koje mi spira knedle iz grla jer su me već dve ozbiljne prilike iskulirale. Jedna me nije ni pogledala, a dobro je čula šta sam joj govorio; ona druga ne sme da ostavi drugaricu, kakva bljuvotina.

Ma lepotice priznaj mi; jak sam ja. Mogu to da podnesem. Mogu da podnesem istinu. Ne znam da li si znala, ali i ja imam ogledalo i tu vidim jasno sve crte lica šugavog džukca. Znam da ti se ne sviđa razmak između mojih zuba; rošavo lice; i to što imam retku kosu; i to što sam građen kao pivska flaša; ali veruj mi, ja te mogu usrećiti. Ja te bejbe mogu voleti do poslednjeg daha.

Unutar kluba polu mrak nad mrtvim ljudima. Muzika otupelih emocija drmusa tela. Odsjaji guzova i butina; nagoveštaj nagih grudi. Jedino što meni ovog trena može da prija je pišanje posle flaše piva.

U WC upadam u istu kabinu u kojoj sam pre dve nedelje ranjen od pijanstva pokušao da preživim. I odmah vidim sebe: ležim zavaljen u procep između smrdljive WC šolje i izvrljanog zida. Jak smrad dezinfekcionih sredstava pomešan sa vonjom ljudskih kreacija koje su slepljene

ukrašavale unutrašnjost poštene šolje. Grčim zadnjicu jer osećam poljupce vlažnog poda. Ležao sam tu dugo bez želje da se pokrenem, da ustanem. Bela košulja bila je puna znoja i više nije htela da pije već je povraćala svuda po meni. Desnom rukom bio sam oslonjen o smrdljivu ivicu šolje. Levom sam udarao u zid koji kao da me je pritiskao, gnječio.

Budi ekolog povuci vodu posle sranja.
Oralni seks je stvar ukusa.

Pogledaj levo, pogledaj desno, pogledaj gore, pa zar si ti ovde došao da sereš ili da zevaš sa strane? Jaja se najbolje farbaju karminom.

Đubrivo za dvadeset prvi vek, *made in* moja bulja. Ana volim te!!!

Poezija sa zidova blještala je sa svih strana. Nametala se svakom da je čita dok taj dokazuje iznova čemu toliko rupa na telu čoveka. Sa prljavih belih vrata gledao me je muški polni organ u razmeri 15:1; sam bog plodnosti. Iz neke od susednih kabina lovio sam prigušeno stenjanje simfonijske stenjačice dok ju je neko svirepo svirao. I tada kao i sada nad trećim lavaboom od vrata curi voda iritirajući tom melodijom protočnosti.

Da, dobro se sećam, mnogi su pokušali da uđu i baš u ovoj kabini protresu svoju alatku, ali sretali su moje pijane podočnjake i mlitave noge pa su bez ustezanja potražili drugo mesto za šaranje urinom.

I sada čujem nečije korake. Čujem čizme bez mamuza. Prilaze tragovi kabini do moje. Čujem vrata koja se zatvaraju; prvi mlaz urina i zviždanje. U zvižduku prepoznajem melodiju; veličanstveni *Albinoni-jev Adagio*.

Ništa tu nije čudno, čovek piša sa stilom. Ali ipak ima tu nečeg. Nečeg u tom glasu.

Dozvolio sam mu da prvi izađe iz kabine. Kada je prišao da opere ruke ja sam otvorio vrata i jasno video tipa mojih godina u somotnim braon pantalonama i kariranom sakou. Neuredno raskopčana bela košulja bila je u skladu sa čupavom smeđom kosom i blatnjavim trapericama.

Stao sam da operem ruke odmah do njega.

"Dobro veče!", rekao je.

Nasmejao sam se. On je bacio pogled u ogledalo.

"Krvariš!", kaže.

"Molim!"

"Kažem krvariš!", ponavlja.

Dodirnuo sam svoj nos. Krvario sam. On je rukama trljao oči i razvlačio podočnjake.

"Ti krvariš a ja lečim ožiljke.", kaže.

"Šta, neka kučka te je zajebala!?"

"Aha... a šta je sa tobom?"

I pružio mi je pozdrav na kom su slepljeni ostali sitni tragovi toaletnog papira kojim je obrisao ruke.

"Ja sam pesnik!", rekao je.

I da, to je bio taj glas; glas sa Doninog telefona; glas koji je zamenio Donine uzdahe. To je bio creeper.

"Ožiljci prošlosti su sećanja. Cedeći ih jakim stiskom, čašu zadovoljstva punimo slatkim i mirisnim napitkom, poezijom.", rekao je.

Lepo je to sročio. Aplaudiram trepavicama pogurnut žmirkanjem neonke na izdahu iznad ogledala. Okrenuo se naglo i krenuo ka izlazu WC-a sa istim onim zviždukom u ustima. Pre nego što je izašao pogledao me je.

"Ajmo da udavimo želudac vodkom!", rekao je.

I tako je sve počelo. Upoznao sam pesnika u toaletu Kumase; mističnog vodiča kroz prašume.

I on je pustio tu dobru stvar; stvar uz koju se najbolje može odigrati striptiz duše.

Moji znatiželjni pipci razmileše se kroz vode čudnih vizija.

Samo sam klimnuo glavom i mi skočismo prelom u flašu vodke.

-hoochie coochie man -

Willie Dixon

Njegovo telo dehidriralo je naspram mene sa položenom glavom na stakleni sto. Ni jedan mišić nije pokazivao znake života, ali tu prividnu umrtvljenost narušavale su oči koje su bežale od bljeska prezapošljenog stroba.

"Estetski bogalji!", progovorio je dok je pridizao glavu sa stola.

Pojurio sam očima ka mestu gde je on bacao kritičke poglede. Polu gole, reš pečene igračice, upravo izvađene iz vrele pećnice solarijuma, uvijale su svoja tela u ritmu muzike nudeći našoj mašti svoja skrivena bogatstva. Neukusno svučene, presijavale su se pod svetlosnim praskom. Gomila džins momaka stajala je sa strane lagano njišući svoje ukrućene kukove i ispijajući svoje pivo kroz rukave armani košulja.

Stara kučka je dobra domaćica.

♪ *Gypsy woman told my momma,
before I was born,
you got a boy-child comin', gonna be a son-of-a-gun
Gonna make these pretty women, jump and shout
And the world will only know, a-what it's all about
Y'know I'm here
Everybody knows I'm here
And I'm the hoochie-coochie man*

"Obnaženost da bi sakrile maloumnost.",
izjavio je ne skidajući pogled sa uvijačica.

One su igrale.

Da, tako prokleta dobro rade guzovima.

"Ovako nešto ne bih mogao da volim.",
rekao je.

Ja klimnuh glavom, ali ne kao znak
odobravanja, već kao početna pozicija za gutanje
i gutam nadu da bih ja mogao da ih volim. I ta
progutana nada opekla me je žestoko.

Sa grimasom gađenja pogledao sam pesnika.

Sa njegovih usana pročitah šapat koji
nisam mogao čuti od preglasne muzike:

"Ma jebeš sve to!"

I otišao je po pivo.

Posmatram vesele zadnjice plesača koji me
okružuju. Vrpolje se guzovi iritirajući moj
pogled zaglibljeni u talasaste korake salse. To
je popularno ovih dana; a ja sam oduvek sebe
video udavljenog u strasti tanga. Ne znam zašto
nikada nisam naučio da ga igram.

Gazim tako po zadnjicama mužjaka i ženki,
kad najedanput nešto povuče moj pogled po
ramenu. Spazih nju. Sedela je tri stola naspram
mene, ka ulaznim vratima, gledajući u mom
pravcu. Gledala me je prodorno kao da pokušava
pogledom da nas zavije u ples. Postalo mi je
neprijatno zbog tesnih plesачkih pantalona.
Povio sam pogled, a zatim me je uznemireno
međunožje okuražilo da tresnem potpeticom o pod.

Ritual transformacije moždanih niti u
prepoznatljive oblike koje odmerujem očima
neprestano golica nervne završetke, nagovarajući
ukočene udove da dotaknu savršene neravnine.

Ne tražim smisla u lepoti,

jer me dovoljno opčinjava njeno samo
postojanje.

Izgledala je sasvim prosto sa epitetom ko minduša na uvetu: nesvakidašnje. Nežno ženstveno lice sa izraženim jagodicama zapljesnuto sa vrha glave ravnom smeđom kosom davalo mi je samo nagoveštaje o njenom savršenstvu. Naše uzajamno gledanje prekide pesnik, bacivši se među nas zaklonivši me od anđeoske lepote sa pentaramom oko vrata; od samog cveta radosti. Skriven od nje verovao sam da me i dalje gleda.

"Pivo...", izustio je.

Nastavili smo maratonsko ispijanje vodke i hladili pivom, standardna procedura: jedna čaša za drugom i nikada ona poslednja. Pogledao me je uzdignuvši čelo, tipičan pokret glave za pitanja: i?, ili da li ti odgovara način na koji svaka ispijena čašica prži tvoju utrobu? Ja sam ga samo pogledao, otpozdravio osmehom i iscedio čašicu u svoj jednjak.

♪♪ *On the seventh hour, of the seventh day,
on the seventh month, the seventh doctor
said:
"He's born for good luck, and I know you
see;
Got seven hundred dollars, and don't you
mess with me
Y'know I'm here
Everybody knows I'm here
And I'm the hoochie-coochie man
Everybody knows I'm here*

Ponekada imamo želju da upoznamo neke nove ljude, na nekim novim mestima; nekad slične našim prijateljima; nekad totalno drugačije. Da li to proizilazi iz potrebe da se naše stare životne priče pričaju opet, ili je to samo želja da vidimo kakvi su ljudi van sveta prijateljstva; sveta ustaljenih rituala kojim smo mi postali deo prijatelja, a oni deo nas.

Ponekada, nekom nepoznatom sagovorniku kog ste tek ugrabili iz mase potencijalnih poznanika, govorite sve o sebi, ili samo sve o sebi čutite.

Bunt mojih ušiju protiv agresivnih ritmova elektronskog bubnja uzrok je netrpeljivog bola u mojoj glavi, ili je to samo zbog nebrojanih porcija vodke. Tragam po masi za pesnikom koji tamo nekud u gomili, kretanje svoga tela usaglašava sa taktom oscilovanja opni ogromnih zvučnika. Vidim ga u društvu jedne od onih veselih igračica. Ona ga rukama miluje kroz prorez poluotkopčane košulje po grudima. Izazovnim pokretom ruku prelazi preko kaiša kao da želi da naglasi koliko je on, jedan običan kaiš, a i same pantalone nepotrebna stvar u ovom trenutku.

Najedanput, on postade kočnica njihove dalje improvizacije plesa. Samo je zastao, ubacio cigaru u usta, elegantno je pripalio, duboko udahnuo i sav dim ispljuvao po licu igračice. Okrenuo se lepršavo i u stilu najveće muške pizde napustio podijum za igru. Ona je zbunjena ostala ukopana na ivici.

Grickala je usnu.

Šteta za takvu devojkicu, a i za šminku, i za njenog frizera, i za manikira i onog tipa iz butika; šteta za njene roditelje koji su joj pružili predivno detinjstvo; šteta što je nezadovoljena.

Lagano mi je prišao.

"Zabavljaš li se?", upitao je.

Samo sam slegao ramenima i zažmurio.

Osećam se ko potopljen na dnu bazena oko koga je onanisao elektro-latino DJ na nekoj žurci trulih bogataša.

Osećam vremenski vetar koji se trudi, i uspeva, da produva boju iz kose i nabora moje lice. Vremenski vetar koji briše pešćarom života od sunca na jednom kraju do meseca na drugom.

Ja bih da ga obuzdam.
Učiniću nešto sa mojom peščarom.
Opcija broj 1: zasadiću drvo!
Opcija broj 2: razapeću jedro i odletite
ka kraju!

Nabavio sam platno.
Dona je odnela svo busenje.

"Vidiš... bila je ta Dona i ona...
zapravo, ja... više ne znam ništa o ženama. Dugo
sam sam, ili se bar osećam tako.", rekoh a on se
nasmejao.

"Pođi sa mnom dragi prijatelju, maznućemo
neku opaku devojčicu."

Izronio sam iz bazena, a oči su me
nelagodno peklo od hlora. Pojurio sam pogledom
ka bikinijima.

♪ *Gypsy woman told my momma*

*Said "Ooh, what a boy,
he gonna make so many women,
jump and shout for joy"*

Odvojili smo se od stola i upuzali u masu.
Vrteo je glavu tražeći potencijalnu
nesrećnicu.

Ja sam pokušavao da ga pratim ne
odvajajući pogled od njegovog potiljka. Plutali
smo masom uznemireni željom da pronađemo
odgovarajuće parče za prikaz delića kursa o
lepom zavođenju troslojno našminkanih devojčica.
U naručju smo nosili glavice kupusa kao mamac za
zečice.

"Prići ćemo onim dvema skulpturama tamo na
uglu šanka. Stani pored one sa srebrnastom
majčicom i mažnjavaj je, ili krišom posmatraj
kako vajam neizvajane delove na njenoj
drugarici."

Njih dve sedele su na barskim stolicama.

Pesnikova namera bila je snežno bela, kovrdžava crnka sa čokoladnim karminom na usnama.

Prišli smo im.

Stao sam pored svetlucave, nasmešio sam joj se i strpao ruke u džepove. Ona me je pogledom odmerila, a izrazom lica odgurnula i svoje usne prislonila o ivicu čaše sa viskijem. Ja sam se okrenuo ka pesniku i započeo tajnovito prisluškiivanje, govorio joj je:

"Započeti razgovor ustaljenim pitanjima preti da otpočne ceremoniju veličanja dosade. Kada bi se oblizali jezicima govor bi postao puki pokušaj da jedno drugom začepimo usta, tok misli bi se nagomilavao na korenu jezika i zbog uskraćivanja vremena da se išta kaže, težina reči bi navela jezik na gnusno delo kojim bi on ugušio naše telo..."

Mislím da je preterao. Bajke se više ne služe uz flertovanje.

"Pa onda ćemo ćutati!", prekinula ga je.

"Kaži mi neki podatak kojim bih mogao da ucenim sudbinu i nateram je da te opet sretnem."

"Rado ali očekujem momka i ne bi bilo prijatno da nas vidi."

Odskočila je sa stolice, dotakla ga je po ramenu i kao da moli da joj oprostí skliznula do njegovih prstiju. Odlazila je, bledela je; prost *fade out* trik; a jedino ju je u tome sprečavala zaostala ruka, koju kao da nije htela da ponese.

Jebote, na tren bio sam statista u nekoj provaljenoj bajci.

"Razvalio sam se! Suviše sam pijan...", rekao je i potonuo u bazen.

Loša muzika i žestoko piće, pravo streljanje.

*I got a black cat bone,
I got a mojo too
I got John the Conqueror,
I'm gonna mess with you,*

*I'm gonna make you, pretty girl, lead me by the
hand
Then the world will know, the Hoochie-Coochie Man*

U zemlji koju zaboje za blues i nije teško
biti bluzer; bluzer pred trafikom sa pivom u
rukama; bluzer pred kartonskom kutijom; bluzer u
skupštini; bluzer u raspadnutim vozovima; bluzer
u ženinoj kući.

U zemlji koja ne mari za bluz, čovek sa
usnom harmonikom je opasnost.

I tu je ta odvratna muzika iz zurli i ti
si bluzer u svemu tome; bluziraš na drombulji.

Ma jebeš to...

Otvorio je oči naglo poput mrtvaka kome je
duša ulivena nazad u telo i poleteo je bezglavo
ko zunzara među govnama zgražena svojom
egzistencijom.

Naglim nekontrolisanim zamahom ruke
poobarao je sve čaše sa šanka i bacio staklene
projektila ka liku koji je bio zadužen za
brujanje zvučnika; prema liku sa slušalicama;
prema ekvilajzerima sa osnovnom muzičkom školom;
letele su čaše prema ordenjima povisilica i
snizilica; prema moćnoj tituli DJ-a; letele su i
muzika je stala.

Muzika je stala.

Pokušali su da ga dohvate i obuzdaju.
Pesnik je skočio na šank i započeo šutiranje
oborenih čaša. Razmahnutim rukama održavao je
ravnotežu imitirajući hod po žici.

Recitovao je teatralno:

"Umniji od nas držeći svoje glave u
naručju, šetaju misli maglovitim ulicama.

Ušati grabljivci love zvukove.

Zajedno sa zmijama marširaju pljujući
strah bezgrlatim pevačima.

Odumiranje pesme...

Reinkarnacija...

Rađanje tišine...

Tišinu razbija tupi zvuk poskoka vrednih bogalja, uče ih kretanju.

Nadahnuta stopala zapisuju mudre izdahe umnijih od nas.

A umniji od nas držeći svoje glave u naručju šetaju misli maglovitim ulicama."

I zavese se spustiše.

Pao je u poklon publici koja je psovkama negodovala njegov veličanstveni nastup. Prizemljio se bolno. Napumpane telesine zgrabile su ga i bacile na pod. Pokušao je da se pridigne sav krvav i uništen. Poneli su ga ka izlazu. Ja sam stajao uplašen i nemoćan da pomognem; još uvek su mi govna slatka.

Iako ispljuvan i ponižen u mojim očima bio je blizu božanstva. Makar i pogrdnog božanstva ludosti. U mojim očima bio je *big man*.

Iz konzervativnog pozorišta šutnuše kontraverznog glumca.

Baćeni smo na smrdljiv trotoar ispred kluba.

Pesnik se bolesno smejao. U polu ležećem položaju ljubio je vlažni asfalt. Ja sam čučao pored držeći ruku na njegova leđa. On je pljuvao sveže iscedenu krv iz prodrmanih zuba; sa napukle usnice; iz srca.

Ćutao sam i divio se.

Zvuk udarca štikli o asfalt pridigao mi je pogled. Ona, moja prelepa pauza, prilazila nam je. Usidrila se tačno iznad pesnikove glave. Ja sam buljio u njenu lepotu.

"Moja draga Afrodita, ako si došla da pohvališ moj nastup znaj da su tvoje reči bezvredne kao i odbačeno jesenje lišće!", progovorio je ne podižući pogled sa betona i njenih cipela.

"Jadan si, leči se.", lepotica je

izustila.

Okrenula se i otišla. Pesnik se pridigao, seo na trotoar i rukavom pokušao da obriše krv sa usana.

"Ko je ona?", upitao sam.

"Otrov. Moja najteža bolest. Bolna uspomena da sam nekada voleo.", odgovorio je.

"Otresla me je sa svoje haljine kao najbezzvredniju trunku prašine! Ostavila crnim mislima sa smrskanom muškosti u šaci."

Ustao je, pridigao umazani sako, otreso od prljavštine, rukom zabacio iza ramena i otpozdravio:

"Imamo telefone. Čao!"

Gledam ga kako odmiče željan da ga ohrabrim ili pohvalim, ali nisam znao kako.

Jednostavno, odlučio sam da ćutim i sačekam naš ponovni susret.

Sada, pokušaću što spretnije da se oteturam do stana, do fotelje i porcije izmeta sa šlagom.

U jedan po ponoći ja budim kućne duhove. Tražim drugove za samovanje. Usijana kutija mi ispira mozak dok ja precizno ubadam dugmiće na daljinskom. I kada vodim predigru sa foteljom, onda svakog trenu očekujem kada će da mi zavuče, onako napaljenom, bol u leđima jer sam u nezdravom položaju po kičmu.

U jedan po ponoći ja shvatam da ekvivalent mog dana nije nalet vetra u pustari, već sendvič. Moj dan je salama između lepinja noći. A šta bih mogao da učinim sa salamom nego da je pojedem, a odmah zatim i da načinim još jedan sendvič. Nema tu mesta ni za *ketchup*, ni za senf, ni za majonez, ni za telesne arome brkate sluškinje u sendvičari. Lišen sočnih dodataka, sočnih laži, lišen... primoran sam da gutam suve ugrize. Ironija je kada znaš savršenu kombinaciju za bolji ukus, a iz nekog razloga ti prkosiš sočnom.

U centru sam ruleta. Fotelja je moja srećna šestica. Kauč je nesrećna desetaka. Soba se vrti. Čujem opklade profesionalnih kockara. Čujem uzdahe gubitnika koji poslednje svoje posedovanje stavljaju na kocku. Čujem smeh pripitih dama. Čujem kresanje upaljača. Čujem zvuke kazina.

.357 je moj srećan broj, ali on se ne nalazi na ovom ruletu.

Soba rotira.

Soba me oblizuje. Ja sam u sigmoidnom kazinu.

Čujem uzdahe nesrećnika koji poslednju kintu stavljaju na kocku.

Čujem kikot dama.

Čujem kresanje upaljača.

Čujem poskakivanje loptice oko brojeva na ruletu.

Čujem usporavanje ruleta.

Soba je usporavala. Srce mi je zaigralo.

Da li ću dobiti?

Da li će ona dobiti?

Da li će oni dobiti?

Da li će uzdasi nesrećnih biti poslednji vapaj pred isključenje.

Sve je stalo.

Dobili su neki drugi. Ja nisam.

U jedan i petnaest po ponoći dok navlačim pidžamu, ja kao da otimam kaput kritičaru i serem.

Serem po svemu što smo imali.

Serem po danima u kojima je bila jedna

Dona.

Ovo može biti i loše utrošen prostor na hartiji.

Loši stihovi.

Pakt sa mojom sujetom.

Tupavo blebetanje.

A da li ste ikada uspeli da uočite mudrost
iz čepavih usta jednog prostog i poštenog
tupavca?

-I got my mojo working-

Muddy Waters

Nacrtaj mi simbol za ljubav; nacrtaj mi simbol za bol; kaži mi sinonim za strast; navedi me da poverujem da me ona želi.

Vraćam se sa posla izmrcvaren. U ruci nosim knjigu koju sam ukrao u gradskoj biblioteci. *Sumrak idola*, piše na njenim koricama. Volim lupanje uzbuđenog srca dok zavlačim knjigu u svoje pantalone i prekrivam je majicom. Šetam divljom stranom književnosti. Sviđa mi se ovde. Pusto je. Ljudi retko krađu knjige. Dok mažnjavam, rubom pogleda čuvam stražu kriminalnim šakama. Adrenalin me razvaljuje; on je zaslužan što se u krađi osećam divno. Kradem iz čistog zadovoljstva. Istu uzbuđenost osećam i dok čitam ukradenu knjigu; kao da vodim ljubav sa tuđom ženom.

Sumrak idola piše na njenoj haljini.

Kada priđem matoroj gospođi za računarom ja lažem, glumim, uvijam sebe u celofan čudne priče koja ne pominje knjigu ispod moje majice. Jednom mesečno odradim neku knjigu; i uvek imam želju da me uhvate; ja sam divlji momak, želeo bih da to neko sazna.

Kišan dan. Mokri trotoari. Opran je grad. Slegla se prašina prljavog asfalta. Ja šljapkam

baricama sa one, kriminalne strane čitanja. Obožavam miris kiše. Blještave zgrade, zbog igre svetlosti i kontrasta sa tamnim nebom, čini mi se, nikada nisu bile lepše. Ovlažila je cela okolina. U mojoj ulici nije ništa drugačije.

Pokisla zgradurina, moj slatki dom, masivna vrata na ulazu zaklonjena stablom lipe otvaraju se isključivo jačim trzajem ruke; nikakve magične reči ova gvozdena vrata ne mogu otvoriti.

Pozvao sam lift. U trenutku kada sam izvršio agresiju na jedno obično dugme, umesto vriska startovanog motora čuo sam tresak ulaznih vrata. Neko ih je izbacio iz ravnoteže pokušavajući da se uvuče u zgradu. Lepotica, našminkanog lica, samo zato da bi bila lepotica, u svetlom džinsu i beloju majčici koja je poprimila oblik bradavica na vrhu dojki, preplanulog stomaka, pela se stepeništem ka mestu gde se ja nadražavam i čekam lift. Dugu crnu kosu je levom rukom sporo gurnula iza uva, milujući svoj vrat i obraz u povratku ka dole; dole nad džepovima. Mogao sam pogledom da joj obližem obraz; onaj drugi rumeni brežuljak beše zapljusnut talasima njene kose. Nežnu ženstvenu ruku obesila je o nebo plavu torbicu koja je visila sa ramena.

Tako bih je nežno tucao.

Da se ne polomi.

Zanemio sam. Svo to uzbuđenje zbog ukradene knjige isparilo je jer je ona moju telesnu temperaturu podigla do tačke topljenja. Pogled nisam skidao sa njenog lica. Hodala je blago povijene glave. Nemoguće je da se stidi svoje lepote. Možda joj smetaju svi ti požudni pogledi, nalik mom, svuda po njoj. Možda ona ne voli biti lizana pogledima, ali ja ne mogu da žmurim kada je njen sjaj melem za moje oči.

Vizuelni doživljaj njenog bića kreće se mrežom neurona ka centru za vid. Svaki neuron zaljubio se u njen lik; uzdrhtali su dendriti; aksoni su vrištali od sreće; sinapsa je gorela u plamenu njene lepote; svaki neuron je svršavao od zadovoljstva; najlepša informacija koju su ikada napipali, hvale se jedni drugom.

Kupi mi buket ruža, pisalo joj je na usnama; donesi mi najfinije haljine iz Indije, visilo je sa njenih ramena; Tucaj me jako na svom autu, video sam joj među nogama.

Pisac mog životnog scenarija mogao bi se sada malo poigrati sa mnom; mogao bi od ovog slučajnog iščekivanja lifta da načini ljubavnu dramu. Mogao bi da napiše mnoge redove o našem ljubljenu. Mogo bi da nas spoji zanevek.

Zajedno smo ušli u lift.

Ja silazim na šestom, a ona odlazi na vrh.

Guram pogled u čošak ne bih li se otresao nelagodnog osećanja koje me okupira dok se sa strancem vozim u liftu. Nejasna potreba da se u ovako malom prostoru bude sam. Vidim sisatu saputnicu koja mom pogledu poklanja grudi i pupak, a skriva oči. Vidim i sedi debeljan kroti svoj pogled. Vidim i majka zavlači pogled u džepove dok me njena majušna beba gleda hrabro. Vidim svima njima je neprijatno kao i meni. Pitam se da li jedni drugima delujemo kao manijaci i krvožedne ubice, kao nakaze i prostaci, kao nastrani i perverzni likovi u tako malom prostoru? Da li je to razlog što se samo vozikamo gore-dole i ćutimo ko zaplašeni mutavci, bacajući u vetar mogućnost da se bolje upoznemo.

Strah u kutiji šibica.

Umišljena klaustrofobija.

Rikošet ispaljenih pogleda.

Izašao sam na šestom ponosno, ne pogledavši je još jedanput.

Kakav promašaj.

Kako vam ovo izgleda?

Gnjecam se, stenjem, plačem, tragam za potopljenom željom i trunkom ljubavi. Laž, sujeta, strah od samoće, bes, osveta, racionalna procena psihofizičkog stanja... spoznajem, al' prekasno da shvatim, zašto sam se gnjecao kada uzaludno patim.

Ma ko je jebe.

Vodiću ljubav sa svojom ukradenom knjigom. Popiću jaku duplu kafu i skončaću sa sobom.

Taj moj stan je zaista lepo mesto. Dve sobe; tesna prostorija sa šporetom, frižiderom i sudoperom; taj maleni hodnik koji vam ubija nagoveštaj komfornosti čim zakoračite u gajbu; i plavo kupatilo sa napuklim ogledalom, šoljom i ogromnom starom kadom. U jednoj sobi nalazi se krevet uvek u polu snu, tamne crvene zavese na prozoru i rasklimani ormar. U uglu te sobe sna, na podu, čuči gramofon i desetine bluz ploča. Druga soba je mesto kojim dominira otrcana fotelja, maleni stočić, mini linija, TV u boji i dve ogromne Hoknijeve reprodukcije. Imam i par lampi, par crno-belih fotki, sedam tanjira, možda tri šerpe, isto toliko i šolja, čaše koje se stalno lome, možda i viljuške, i još takvih sranja.

Ovo je zaista lepo mesto.

Ja često odvrnem *Hookera* u spavaćoj sobi i zasednem u isprobanu fotelju u dnevnoj sobi i stavim crne cvike kroz kojih mi pogled na svet ne remeti misli; uslužim sebe kafom; prigušim svetla i posmatram kroz prozor svetleću reklamu hotela nedaleko od moje zgrade. Kroz tamne naočare jedino vidim taj trepćući naziv *downtown*.

Kafa se već dimila na stočiću kada je zazvonio telefon.

"Da!", podižem slušalicu.

"Hej!"

Prepoznajem pesnikov glas.

"Hej, šta ima?"

"Umoran sam.", kaže.

"Umoran? Od čega?", pitam.

"Četiri dana nisam izlazio iz stana...", govori nekim umrtvljenim tonom. Taj beživotni glas zvuči kao glas grešnika na ispovedanju; grešnika koji ne može sam sebi da oprostiti.

"Hej, pa šta je razlog tome?"

"Ja, sam. Ništa. Ne znam."

Jebi ga, šta bih mogao da mu kažem. Normalno je da se tako oseća ovih dana. Ovo su loši dani za nas izvrsne. Ovo je loš vek za nas očajne.

"Jebi ga!", kažem.

"Jebi ga kad nisam sa onom koju volim.", kaže.

"Lepa je.", kažem.

Tišina.

On čuti. *Hooker* iz druge sobe provocira tu tišinu. Ja motam u glavi šta ću reći. On čuti. Možda mogu čuti kako diše.

"Jebeš to! Hoćeš da odemo na kafu? Dan je možda lep!", kaže.

"Bilo je kiše jutros.", kažem.

"Nakon četiri dana u stanu sa filmskim klasicima, nema ničeg boljeg od mirisa kiše. Prijaće mom liku. Ajmo!"

Nalazimo se ispred hotela.

Ja ostavljam tek načetu šolju kafe i odlazim do napuklog ogledala.

Kasnio je trinaest minuta.

Dugačak zeleni mercedes, ciganska kočija, stala je preda mnom. Prilazim autu i prepoznajem

vozača. Iz unutrašnjosti automobila dopirale su francuske šansone. I pevalo se o ljubavnicima, o nevaljalim ženama; o piti sa ukiseljenim emocijama, o dugim poljupcima, o Parizu i svetu pod suknjama. I prijalo je mom bluz uhu ko lizalica klincu i njegovom jeziku na času matematike.

I hteo sam da zaigram, onako uz guz' neke od Parižanki, baš kao da slušam *Delta* bluz.

Otvorio sam vrata mercedesa sa osmehom i seo na mesto suvozača. Pesnik mi je pružio ruku i jurnuli smo. Konji su zarežali. Startovao je naglo. Pojurili smo ulicom. kao glavna opasnost ostalim lenjim vozačima.

Na trenutke ježila me je ta pomisao da sam u Parizu. Poželeo sam da jurnem za nekom od devojaka koje sam viđao na ulici i poput *Michel*-a bez daha, zadignem im suknju.

Malo njih je nosilo suknje.

Pravili smo krugove oko trga svirepih junaka i zavrištali i vrištali bi jer je to ono što predstavljamo; iskren vrisak naše duše.

Nakon jurnjave gradom stali smo nedaleko od pristaništa. Auto je popeo na trotoar odmah ispod znaka za zabranjeno parkiranje. Dao mi je znak da izlazimo; to sam i učinio ne mareći ni za šta drugo sem za osmeh.

"Ne možete tu da parkirate!", vikao je pandur koji nam je dolazio u susret.

"Žurim!", odbrusio je pesnik.

"Gospodine...!", možda je hteo da zapreti.

Pesnik odmahnu rukom i odosmo ka parku.

"Napisaće jebenu kaznu.", kažem.

"Meni ne. Ovo nije moj auto!"

"Kako nije?"

"Marnuo sam ga sa parkinga..."

"Ukrao!?", začuđeno ponavljam.

Zastao je i okrenuo se ka meni.

"Da. Da li ti je to problem?"

Pogledao sam ga i video *Michel*-a; pogledao sam ga i video *Din*-a *Moriarti*-a kako pijan mažnjava automobile u *Denver*-u samo da bi se vozikao.

"Strava!", kažem.

I ja sam jednom ukrao žvaku kod debele komšinice u radnji.

Na putu ka kafeu na pristaništu prolazili smo kroz park.

Park: mesto sa strogom kontrolom drveća i travnjaka.

Park je mesto gde uživajte pod velikim krošnjama.

U ovom parku gomila ljudi skupiše se oko nečeg. Mi privučeni grajom krenusmo ka njima, a tamo nova stvar od vašeg omiljenog distributera. Toliko moćna da će prokuvati i najsnažnije mašine. Samo probajte... *play and act!*; moćan *software*, pisan za ljudsku konzumaciju. Resetuješ svoj svesni deo mozga, upadaš u mod za učitavanje novog programa i isprogramiraš sebe i svoje ruke i svoje noge. Nakon rečenice: *loading please wait*, spreman si za upotrebu.

Čestitam postao si plagijator.

"Pogledaj ih molim te, uniformisani hvalisavci; šablonirani virtuozi; slobodne ptice koje kao da i dalje žive u kavezu; uzdignuti kurčevi, samoživci, kreativni; neumorno pokušavaju da dokažu svoju vrednost. I ja sam jedan od njih. Jedan od hipnotisanih. Jedan od divljih. Jedan od slobodnih.", rekavši to poskočio je sa klupe.

Nalazimo se u parku, gde na nekoliko desetina metara od nas stoje crni kaputi. Oni desno slikaju. Oni u čelu potpisuju svoje knjige natopljene pljuvačkom mašte, možda prljave i nečiste od gnusnih reči i dela izopačene ljudske psihe, a možda su čak nežne i bajkovite. Možda baš onakve kakve čitaoci priželjkuju; jeftina zabava.

Oni levo... ti levo su sramežljivi
posmatrači, deca, pokretni fosili, drveni
štapovi i probuđeni beskućnici koji bojažljivo
posmatraju bašumasti trenutak.

Čuje se graja; umetnost je do jaja.

Gledam pesnika koji gasi cigaru
smrtonosnim donom cipele, a desnom rukom iritira
svoju kosu. Kao da uživa u tome, mislim, u tome
da baca ta sranja ljudima u lice. Zauzme tu pozu
znate, pozu velikih govornika pa raspaljuje
kritiku. On je taj, jedinstven sirovi mudrac sa
kesom govana u ruci. I to mi se sviđa; to što je
u pravu, ili sam barem ja verovao da jeste.

"Ojadiću ambicije mojih učitelja ako
pokleknem potisnut po temenu osećanjima
prizemnog čoveka i priznam da me genijalnost
čini otuđenim i nimalo čovečnim. Uzvišenost,
odnosno podsticaj različitosti, projektovana na
bezvredno egzistiranje kapljica vode u bari
jednoličnosti, je bolno otimanje pojedinca od
zaglupljene,

ograničene mase i priklanjanje istog
spokoju božanskog dodira.

Veličaću sam sebe, jer ne smem da se
kockam sa njihovom sposobnošću da me razumeju.
Reči: publika, kritika, uspeh, nagrada, umiru u
meni."

Raširio je ruke i poklonio se. I opet svi
su ga blede gledali. On je izvukao cigaretu iz
džepa, pripalio je i osmehnuo se. Kroz razvučene
usne izlete ispljuvak:

"Jebeš umetnike! Umetnost je sasvim
beskorisna, Oskar Vajld!"

Zatim se okrenuo ka meni i dodao:

"Palimo odavde."

I mi odosmo ka kafeu i zvuku brodske
sirene. Odosmo da se bolje upoznamo.

Park je mesto gde džukci igraju.

-something inside of me-

Elmore James

Kafe odiše mirom koji upotpunjuje pogled na svetlucavu reku. Pijemo espresso sa osamsto šezdeset i tri zrna šećera, to je savršena kombinacija.

Pesnik, taj ljuti brbljivi govornik, dodiruje me pogledom po kapcima koji na ovu vrstu pretnje očima ne reaguju.

Govori:

"Pod sjajem svakidašnjice u meni vene cveće. Prijatelju, ja želim korake, želim predele, želim da lutam. Ovaj život ne mogu pokloniti samo ovom mestu, ovom gradu. Želim da prodam svoj dom, da otpalim i napustim urbano selo. Želim da više ne gledam te glumce koji se grabe za uloge, glumce koji ulicama iz dna grla govore svoje monologe. Dosta mi je tih lešinara. Dosta mi je tih dana potopljenih u depresiju. Dosta mi je svega ovde."

Ah da, ta jebena reč: depresija, ježila me je. Odmah sam pomislio na lekove, psihijatre, prazne flaše, rečke na zidu koje su brojale poraze u šahovskoj igri protiv sebe samog. To je to, kada ti nešto u tebi ne da da budeš... srećan pas, to je teško sranje;

♪ *something inside of me* i Elmore James na džitri.

"I kuda bi otišao?", pitam.

"Svuda. Svuda gde mogu da pronađem radost.
Uvek ću bežati od ovakvih mesta."

"Pa kada polaziš?"

"Ne znam. Možda sutra. Možda još večeras.
Možda nikad.", uzdiše razočaran u svoju
odlučnost.

Stolu prilazi konobarica. Danas mladež ne
žvaće žvaku. Pruža mi presavijeno parče hartije,
a ja joj odmerujem grudi i guzove.

"Od devojke za onim stolom...!", pokazala
mi je prazan sto.

"Čudno sad je bila tamo!?"

"Pa kako je izgledala?", pitam.

"Pa tako... malo punija..."

Poskočio sam sa stolice, iskočio sam iz
pesnikovih lutajućih stihova i jurnuo ka
vratima. Napolju nije bilo debelih ljudi
devojaka. Pogledao sam u parče hartije: čuvaj
se...; pisalo je sivim flomasterom.

"Šta koj kurac!?", mrmljam.

Bila je to Dona, pretpostavljam.

"Kul dečko, ej...", pesnik mi prilazi i
vraća me natrag u njegovu pesmu; vladao je
versifikacijom i lako me je upleo nazad u svoje
stihove. Nastavili smo kao da ničeg nije ni
bilo.

"Ovo je upozorenje ili preobražaj cipela!
Ovo je pesma donova!", kaže. I podigao se sa
stolice. Njegove reči su prolebdele kafeom:

"Doći će dan kada vašim srcem nećete moći
da me vežete.

Doći će dan kada ću poljubiti vetar i
nošen skitačkim jedrom nestati iz komšiluka vama
dragih duša.

Tebi ću pre odlaska laticama neke nove
ruže, nalik onoj usahloj koju si jednom držala,
po belini snega ispisati poeziju ljubavi.

Tebi ću oduzeti sebe i prekršiti zavet
zauvek.

Zvezde do kojih drumovi vode biće izmazane
blatom sa mojih skitačkih cipela.

Molim vas jedno, ako istim putem prođem
dvaput, upozorite me ne bih da me neko prepozna
i ponovo veže.

Odiseja zvezdanog prolaznika.

Put ka Itaci koje nema.

Milosrdni bogovi.

Ljuti bogovi.

Širokonoge muze.

Klavus pedis protiv libituma ranca.

Vidimo se na narednoj stanici kada zajedno
budemo čekali parobrod za *Las Vegas*!"

I kao da vidim scenu, laganim korakom
putnik u odelu sa poderanim kuferom i novinama
pod ruku prilazi reci i staje da čeka. Iza njega
grad, fabrički dimnjaci, neonske reklame,
podivljali automobili... sa leve strane ogromna
cevi. Iz cevi dobro samlevene i prerađene ljudske
fekaliije ulivaju se u reku. Da, to je to mesto,
to je stanica za parobrod koji ne postoji. Tako
su mu rekli svi čudaci koji su otišli. Svi koji
su uspeli da se otrgnu poljupcu *wc* šolje.

"Otići ćeš znači zbog loših glumaca!? Da
li sam i ja loš glumac?", pitam.

"Ti? Ti bi trebalo da pođeš sa mnom. Da
krenemo drumom, u zoru."

Ja sam bluz tip; ja bih trebao da živim na
drumu, u svojim cipelama; da spavam u gajbama
riba koje pokupim; da zaboravim na dom i
bluziram po asfaltu. Ja sam bluz tip, ali
izgleda da sam ipak samo jedna obična napaljena
pička. Ja sam pička koja se loži na bluz kurac,
a ne sme da ga zajaše, ja sam neupotrebljena
vulgarnost u pričama za decu i odrasle. Teško mi
je da kažem: krenimo u zoru!.

Pesnik se nagine ka meni kao da želi nešto važno da mi kaže; kao da želi da pljune na nekog od glumaca u kafeu; da, zapravo, oni su svuda oko nas. Možda smo i mi sami, glumci. Ajde, priznajmo to sebi. Mi, Ja, Ti, Oni... svi smo mi samo glumci, i svi kroz dranje govorimo monologe, i svi smo počašćeni: *Academy Awards* za najbolje glumatanje.

Pesnik se nagine ka meni kao da želi nešto važno da mi kaže, i progovara:

"Odlazim zbog glumaca! Znaš, s vremena na vreme, zastanem. Pauziram svoje postojanje i neželjeno delanje. I tako ukočen u masi koja se kreće posmatram. Vidim jednoličnost i moždanu prostituciju. I tada dok stojim zamrznut, dok je moje zrnce peska u peščaniku zastalo, postavim sebi jedno pitanje: kakvo je ovo izdrkavanje nad pupkom života? Pa sve se svodi na jebeni opstanak. Naviknuti da robujemo navikama živimo u pogrešnim iluzijama. Preživljavanje je sramna istina većine nas, ali ipak ta ista većina veruje da iskreno živi u pravom smislu te reči. Kupujemo sreću kupujući automobil!

Kupujemo sreću kupujući veliki televizor!

Kupujemo sreću kupujući ljubav!

U sterilnim mega marketima prodajemo sebe za šačicu zadovoljstva!"

Lepotica sa mladežom prišla je da isprazni pikslu. Ja je oblizujem pogledom željan da je dotaknem. I verujte mi, prodao bih sebe samo da je opalim. U Pablovom magičnom pozorištu zauvek, bez pomišljanja da se vratim, prošao bih kroz vrata koja vode do njene postelje.

A pesnik, pesnik nije mnogo mario za njene kukove; za njen izazovni mladež.

"Prijatelju, svaki korak pretočiću u pesmu. *Nulla dies sine linea*. I kada napišem novu pesmu nad pesmama znaću da je moj život vredeo."

Nasmejjao se.

Nasmejjao se kao kockar koji je siguran da dobija; kao kockar koji čvrsto drži taj, neki već proveren zečiji repić; ili možda *black cat bone*.

Dve prazne šolje ustreperile bi na kafanskom stolu da težina mojjih misli može da padne na zemlju i uzdrma tlo; to bi bila prava katastrofa. Slušam njegovu priču i sakrivam svoju. Ne bih išta da mu kažem o ljudima imunim na realnost; o lošim idolima; o danima punim života ko Dolina Smrti; o svakom trenutku koji sam gledao u oči kao poslednji. Umesto toga govorim neke gluposti. Između redova ogromna praznina koja vrišti i govori više nego izgovorena reč. On me je gledao tim čudnim napuklim pogledom i ja sam ućutao.

Tiha daljina između dve duše koje se susreću.

Podigao je ruku i zatražio račun. Moju presavijenu hartiju sa čudnom porukom, zajedno sa računom bacio je u pikslu.

Napustili smo kafe i razgovor nastavili uz reku.

Vučem korak ne bih li otisnuo boju svog đona o kamene ploče keja. Pesnik održava ravnotežu hodajući po ivici obale. Šetamo. Dok skače s noge na nogu u njegovom džepu zveckaa sitniš; igra prodenuta kroz korake. I iznenada krenula je ta priča, priča o devojjci iz Kumase. Jednostavno je to krenulo iz njega, krenulo je kad je ugledao klupu pod rasplakanom vrbom. On je trubio to o sebi, o njoj, tužnom jazz trubom. Trubio je o bolu i radosti *in Baccho et Venere*.

Michael je zaplakao.

"Voleo sam je do nebesa. Voleo sam miris i belinu njene kože. Voleo sam njen pogled kojim

me je gledala naslonjena na moje čelo. Umiljato pseto!", govorio je.

Ja se prisećam njenog lika i naših ukrštenih pogleda.

Ja se prisećam susreta na trotoaru uflekanim pesnikovom krvlju.

I ja se prisećam debele Done.

"Bila je neko kome sam se radovao. Latica ruže koju sam držao na usnama. Bila je moj život, a ja sam bio snob. Nisam mogao da pobegnem od sebe i svoje impulsivnosti. Brljao sam sve što sam pokušao da naslikam."

Okrenuo se ka reci i uzdahnuo. Učinio je to još jednom; još jednom je napravio pauzu. Još jednom je zagrizao usnu i prošetao njen lik pred očima.

"Putovali smo kroz ljubav ko slepi putnici na brodu, uvek zbunjeni i uplašeni; voleli smo se nekonvencijalno. A postao sam samo sećanje.", govorio je prepirući se sa dahom oko prvenstva prolaza; vozio je bla, bla, bla... bluz. Ta njegova jadikovka žešće me je smarala. Okretao mi se stomak od tih senzibilnih rečenica i užarene patetike. I svaku od tih rečenica ja sam vezivao za Donin lik.

Ma jebeš Donu. Kučka me je ostavila. Sirota debela Dona otišla je da potraži sreću negde drugde. Njoj su potrebni drugačiji poljupci; neke druge usne. Njoj je potreban neko drugi ko nije gad svake subote između ponoći i jutra. Njoj je potrebna muška Dona, ljigava osećajna muškarčina.

"Postao sam bogalj obogaljenog srca i zaplašen da ikada više zavolim. Ej bre, postao sam samo jebeno sećanje. Poleteo sam toliko visoko da me ona sa zemlje nije više videla. Ostalo je samo sećanje na moj let. Samo jebeno sećanje."

Zaplako je.

♪ *Walkin' and cryin'!*

Zaplakao je u pesmi *B.B. King*-a. Rukama je prigrabio suze kao da pokušava da ih vrati očima.

Držao je lice sakriveno.

"Video sam je oblivenu osmehom i sretniju nego ikad. Ja je nisam znao usrećiti."

Ja to nisam ni pokušao.

I nastupi eksplozija. Istina koju mora svako da proguta. *Blind Willie Johnson* je vrisnuo nad biblijom. I niko drugi nije kriv, ti si sam kriv dečko. A ja kažem: ma zaboravi kučku. Prošetaj ulicom. Zaviri u neko drugo dvorište. Provuci se ispod tarabe i zalaj na te nove uzdignute repove.

I eksplozija se desila, doista. Pesnik se pridigao iz sopstvene bede i ozračio me je snagom. Snagom da guramo dalje, zajedno. Hodao je pored mene bacajući kamenčiće u reku; ma ogromno stenje. Reka je neuzburkano tekla dalje, on je bacao. Bacao je kamen po kamen sa srušenog zida ljubavi.

"Drži se momčino.", kažem.

"Čuvaj se seronjo.", kažem sebi.

Puzali smo dalje. On je pričao svoju priču. Onu koju je najbolje znao. U njemu horde bezglavih osećanja; senzibilitet pregaženog cveća; jalova livada na kojoj ne raste trava; previše uloga za jednog glumca; dvoboji trnovima ruža i bagremovim kolcima. U njemu je ceo svet sakrio svoje maske i preplašen posmatra bitke. U njemu vidim sklad svih tih sukoba.

I tu na keju, gde smo prosuli jedan drugome to što smo imali, zapravo ja sam više ćutao, skovali smo plan o večerašnjem raspadu. Plan je savršen; otići ćemo kućama najpre da

sredimo fasadu, a zatim se nalazimo kod
kulturnog semafora, kako ga je pesnik nazivao,
to je semafor u ulici Opalih Listova, sa one
strane hotela; i ja pohitam usamljenom domu.

*-STOP BREAKIN' DOWN BLUES-**Robert Johnson*

Dogovoreni dogovor, odvrtni pleonazam,
 ili ne, vuče me za kravatu da požurim ka mestu
 susreta sa pesnikom. Žurim trkajući se sa
 brzoklizećom kazaljkom na ručnom satu marke
 SEIKO. Nemarno sam izleteo iz stana ne bacivši
 pogled u ogledalo. Još uvek obuzdam podivljali
 somotni sako i krute naramenice. Opet nisam
 očistio cipele. One naflekane rugaju mi se i
 galame ne bi li ih neko primetio i iskritikovao
 moj estetski defekt. Nisam naviknut na naviku da
 uglačam cipele. Da, lepo mirišem. To je dobro.
 Napakostio sam ozonskom omotaču oslobađajući
 zloćudnog duha, zvanog freon, iz magične boce
 dezodoransa, ali to je kao nebitno jer mirišem
 lepo. Mirišem pristupačnije. Šansa da budem
 seksualno zlostavljan je veća. To je dobro.

Nisam se obrijao. Da, znam da sam nešto
 zaboravio. Par poteza žiletom oko vratnih žila,
 obraza, ušiju i ispod nosa sredili bi stvar, ali
 ne setih se da zapretim pomenutim delovima lica
 i preciznim zasecanjem otklonim samo bradu.
 Nebitno, ionako sam blizu mesta susreta pa je
 kasno za vraćanje natrag ogledalu i laserski
 oštrenim sečivima, ali je pravo vreme za
 kakanje.

Kakanje.

Lome se ispljuvane misli stepenicama
 napuklim.

Obrijane glave odlazim pred vrela stopala
uzvišenih. Šapućem uzvik, potkopavam pogled,
suzama plaćam grešne pokrete.

Vidim pesnika kako sa druge strane ulice,
do semafora, stoji na betonskoj kanti
imitirajući stavom Mikelandelovog Davida i puši.
Odeven u crno odelo od tvida, zatrovan
nikotinom, iznutra ucrnjen katranom, na
betonskoj kanti u ulozi pijedestala predstavljao
je ruglo moderne umetnosti.

Paradigmu umetničke nevrednosti; otrov za
narušavanje senzibilnosti posmatrača.

Represivan prikaz vašem emancipovanom
pogledu.

Vidim pesnika kako sa druge strane ulice,
do semafora, skače sa betonske kante u odraz u
ogledalu. Svojim skokom uništio je ružnu
skulpturu i sada slobodno možete prošetati
ovuda. Vaše okice gladne šljaštećih lepota neće
se zaprepastiti divljačkim pentranjem maglovitog
čoveka na žutu betonsku kantu; neće vas
uznemiriti ni siti kontejneri koji povraćaju
pojedeno đubre.

Krenuli smo niz ulicu ka pivnici. Ja još
uvek krišom krotim podivljali sako. Čudno se
osećam u njemu, žulja me poput tesne cipele,
nenaviknut da tako izgledam krivicu svaljujem na
prebijene naramenice.

Pivnica nas je radosno primila. Ušli smo
kao gospoda, izaći ćemo ko svinje.

Seli smo za sto odmah pored šanka.

"Izvolite?!", ponudio nam se mladić koji
uslužuje pivopije.

"Dva crna u velikim kriglama.", složili
smo se ja i moj saborac u jurišu na utopljene
duhove koje ćemo valjda pronaći na nekom dnu od
donetih krigli.

"Za nas i one koji nas vole!", pesnik je
nazdravio.

Podigao sam kriglu i znojnim usnama moje oblizao sam dno njegove krigle ostavljajući tragove pene. Gorčina zagolica koren jezika i poput glasnika projuri jednjakom najavljujući nailazeće litre.

"Hoćemo li umreti večeras!?", pita; pita od sažvakanog greha.

Iznenaden zadigao sam obrve. Ali to sam učinio krajnje mehanički, iz navike, da bih ubedio sagovornika da ga slušam.

Izveštačena mimika.

Grčenje mišića lica na plejbek.

"Hej!", pesnik me vraća pred kriglom piva.

Razvuko mi se neprovokativni osmeh tu ispod nosa.

"Naravno! Umrećemo!", kažem.

U tom trenutku osetih da su moje usne tesne tom neprovokativnom osmehu, možda je baš zato i takav. Utegnut u usnama nije bio u stanju da se razgoliti i izmami ovacije drugih osmeha. Nije smeo da odigra striptiz i pokaže stidnu belinu, dar prirode, zube.

Ispucale usne izmamiše jezik napolje. Oblizao sam se i prilepio rub hladne krigle. Proždire nas ambijent. Sedimo u pivnici. Žgoljavi potrčko nam nasipa litre direktno u grlo. Nalevamo se pivom. Mi vozimo neke priče uz gutljaje i afirmišemo tajne u ispovedaonici naglupom popu, dok svaki izgovoren glas suši nam krajnike i oni zapomažu: još piva, još! Uvek nam se čini da je malo to što smo već popili; i uvek nam se čini da smo mnogo više prosuli. U telu se odigrava stereotipna transformacija. Čula otupljuju i otkrivaju nam nova sazajna prostranstva.

Iluzije pijanaca.

Euforija sreće.

Volja za gutanjem i posle prelaska granice moždane iznemoglosti.

Libitum ispičutura.

Još piva, još!

Pivnicu smo napustili polu unakaženi.

Hrabro smo se uputili ka Kumasi željni da završimo u naručju neke od lakih riba. Zadigao sam ruku, jer me je nailazeće svetlo fara automobila koji nam ide u susret ošinulo po očima.

Vodimo razgovor. Ili ga nismo u stvari vodili već je on svojevolejno sledio nas, imajući dovoljno slobode da nas napusti kad to poželi i isprovocira najezdu tišine svojim odlaskom. Svestan slobode taj isti razgovor uživao je u našim ustima koliko i mi u njemu. Prijao je našim ustima i sluh nagrađivao zvukom koji je poništavao osećaj samoće.

Gađamo se izgovorenim glasovima.

Pljujemo se artikulacijom.

Citiram: artikulacija glasova podrazumeva ostvarivanje odgovarajuće vrednosti svakog glasa u sastavu reči. To se postiže, pre svega, artikulisanjem svakog glasa baš na onom mestu i onom sklopu govornih organa koji obezbeđuju punu boju odgovarajućeg glasa.

Puna boja, dakle.

A Dona je imala tako lep glas. Dona je tako lepo farbala moje uvo najfinijom bojom.

Naprsline na betonu; smrad iz prepunih kontejnera; uginuli mačići koji me mrtvački gledaju kroz otvorene nefunkcionalne oči; pregažena pseta; fleka krvi na asfaltu, ostala kao potpis današnjih učesnika u saobraćajci; srča od polupane šoferke; bljuvotine pijanaca; psovke koje lete vazduhom; DNK zapisi prolaznika rastopljeni u pljuvački oslikavali su trotoar.

Perači ulica peru nesposobnost šetača da pogode uličnu pljuvaonu pri nagonu da obeleže teritoriju kojom prolaze. Sve to nisam više primećivao, ali sam znao da to čini dekor jedne

gradske ulice. Taj urbani svinjac. Te tektonske promene asfalta. Ti ubogaljeni hodači i jedna obična ulica. Ulica je vlažna, sva ugruvana jakim mlazom iz topova komunalaca; prividno čista blistala je na mesečini poput površine uspavane reke.

Pod nagonom duhovne euforije pesnik je poskočio u stranu, u vodenu skupinu koja je jurila ka kanalizacionom otvoru i elegantno zaobišao samog sebe. Hodao je po vodi, a to hodanje po vodi ne može se naučiti za jedan dan, Jack K. je napisao.

♪ *Some no-good woman she starts breakin' down
Stop breakin' down please, stop breakin' down
The stuff I got it gon' bust your brains out
hoo hoo, it'll make you lose your mind*

Kako se bližimo Kumasi ulica je punija. Sisati trgovci slinavim emocijama uzdignuti na spratove.. nadraživale su našu muškost. Požudno smo merili nadmorsku visinu njihovih grudi.

Obmana percepcije.

Iako poželjne nisu nas općinile, naši sofisticirani uzdasi oduprli su se dozivanju kurtizana, a mi smo se oduprli kurtoaziji naših kurčina. Prekrivene jarkim bojama bile su krajnje bludno privlačne, ali emotivno odbojne. Pitam se čemu ta crveno-zeleno-ultra-hiper-narandžasto-infra roze kombinacija.

Dva skrhana emotivca ne nađoše u raskoši boja utehu i fatamorganu sreće.

♪ *Now, you Saturday night womens
you love to ape and clown
You won't do nothin' but tear a good man
reputation down Stop breakin' down
please, stop breakin' down...*

Kumasa je stajala ispred nas.

"Evo nas prijatelju.", probrujalo je kroz pesnikov govorni organ slepljeno sa nervoznim izdahom.

"Noćas pijemo do iznemoglosti. Da bih osvežio duh otruću svoje telo, to mi tako jako treba.

Noćas dragi prijatelju biću najpijaniji Dionisov satir.

Noćas dragi prijatelju pićemo kraljevsko vino.

Noćas dragi prijatelju trčaćemo goli po mesečini.", provocirao je svoju skučenost moralnim načelima i principima uljudnog čoveka.

Provocirao je zadremalu ludost. Kalio je svoje biće. Ubrzavao je rad mog srca. Budio predosećaj krivice predlaganim radnjama. Rugao se mojoj samokritici. Pljunuo mi je ideju slobode da dozvolim sebi izlive korenskih nagona divljaštva.

Odgovorih uverljivo:

"Da pratiću te u čašama!"

"To sam hteo da čujem."

Nagradio me je tim rečima i razvukao osmeh.

Evo, i mi poljubismo ulazna vrata i aminokiseline u društvu proždrljivosti koje ih čuvaju. Urbane sfinge. Balonasta tela. Ovisnici steroida.

Red na ulazu je šansa data svima da uđu u oazu provoda; red na ulazu je neprirodna ljudska dosetka. Uljudnost i strpljenje. Ući ćemo svi. Polako narode biće egzotičnih droga za sve; pesticida i herbicida za vaše male pametne glavice željnih ludovanja.

Polako narode, samo polako.

Polako narode!

Pesnik zabaci jedan od preostalih koraka u unutrašnjost kluba. Sfinga sa rejv cvikerima,

čuvar ulaza, zgrabi ga šapama kao da želi da nas podseti da je za prolaz potrebno dati odgovor na drevnu pitalicu.

"Ej, ti si ona budala što je polupala šank. Pa momak gde si ti poš'o? Iskreno žalim ali ulaz ti je zabranjen."

"Ne možeš unutra, pali."

"Ali biću dobar.", osmehnu se pesnik.

"NE!!", kažu u jednoglasju.

A onda... njen prolazak.

Ona je prošla ljudi.

Ona je pesnikova patnja.

Ona je razlog da on sada pobesni.

"Kučko!!!" pesnik zaurla.

Prebili su mu urlik jeftinim direktom.

Svestan svoje nemoći želeo sam da progutam strah. Želeo sam da se poklonim besu. Želeo sam da razbijam lica. Želeo sam krv i prelome vilica.

Pesnika šutiraju dok se grči na trotoaru u mračnom delu ulice. Ja dobih šamarčinu.

Nos je krvario. Napadači odlaze.

Prilazim boksterskoj vreći i uspravljam je u sedeći položaj. On se grabi za vazduh. Krvav i naduvenih usni oslonio se na zapišan zid. Desnom rukom me je odgurnuo, povio glavu od bolova i pokazao šaku kao znak da ne prilazim. Opet je dobio batine.

A čime ja da se tešim? Time što sam manje najebo? Time što jedna izgubljena bitka... i ta sranja. Pesnik pali cigaretu i bolno uvlači dim.

"Moram je zaboraviti."

Da, on je mora zaboraviti. To je dobro, znate, dobro za obojicu.

"Vodi me kući."

Da, on želi da ga vodim kući.

Da, ja ga pridižem i odvodim svojoj kući.

Ne, na ovom se neće završiti. Mi želimo našu osvetu.

-eyesight to the blind-

B. B. King

Tama moje sobe ispresecana zalutalim
svetlosnim pokušajima iz spoljašnjeg sveta
nameće nam želju za tišinom i dubokim mislima.
Pesnik sedi na prozoru i posmatra okićen grad.
Desna ruka, po ko zna koji put, prislanja
cigaretu na njegove naduvane usne. Previše puši.

Ja sedim zavaljen u svoju omiljenu
izlizanu fotelju. Čutim i ne pušim. Ronimo
depresivnim mislima, pokušavajući da dokučimo
gde smo to pogrešno skrenuli nakon što smo
napustili Deltu, pa nas život nije dopratio do
Čikaga. Tu smo jedan za drugog, kao uteha i kao
upozorenje.

Naprsline uzdrmane plesom pramenova kose,
one koja je prošla, prokrvarile su opet.

Rekao je:

"Još uvek volim trenutak kada smo se
držali za ruke i gledali i kada je sve oko nas
bilo nebitno... to je zapravo ljubav, a sve
ostalo je sranje..."

Možda ranjeno srce privuče meleme jedne
mirišljave travarke.

*♪When she start lovin', she brings eyesight to
the blind...*

*When she start walkin', the deaf and dumb begin
to talk...*

"Video sam reklamu za neku ponoćnu izložbu slika, otići ćemo tamo, možda nas to pokrene.", predložio je.

U ušima odzvanja njegovo pitanje i ja što sam brže mogao odobrih njegovu ideju ne bi li buka prestala.

Imamo novi plan.

Izložba.

Izlazimo iz zgrade. Prvi načinjen korak završava u malenu baricu. Taj prvi korak oduzeo joj je život a nama dao do znanja da je oprana i moja ulica. Vetar duva i ja tražim toplinu u mom sakou.

Galerija se nalazi u zapadnom delu grada, smeštena između napuštene matore fabrike i McDonalds-a. Ta matora fabrika sa početka dvadesetog veka je idealno mesto za beskućnike. U njoj su mnogi noćili. Često sam tuda dolazio da pronađem nekog od prosjaka koje sam posmatrao. Spazio bih tako, kad se provuku kroz rupu u zidu visokom dva metara, zidu koji je predstavljao ogradu, i počeo bih da ih pratim do mesta gde bi zaseli i postavili kartonsku kutiju. Bilo je govora da fabriku sruše, odnosno to su već trebali da urade i tuda da podignu stambeni blok sa modernim zgradama za bogataše. Dan rušenja bio je poznat, ali iz nekog nepoznatog razloga stara babetina je još uvek tu i još uvek prima odbačene siromahe na prenoćište.

Stojimo ispred ulaza u izložbeni prostor. Pesnik čita naslov izložbe. Prilazi providnim vratima. Prislanja lice, gleda kroz staklene proreze, a zatim se okreće meni. U tom trenutku vratima prilaze novi usamljeni statisti u vlažnom košmaru, tužni, srozanih mimika i polu zgužvani.

"Uđi, ja moram nešto da obavim, dolazim odmah za tobom.", rekao je.

Ušao sam. A unutra gomila raspalih ljubavi. Utapam se u posmatranje slika...

Na čudnoj izložbi slika pod nazivom: ljubav u kapi vode i silueta žednog čoveka, i ja prepoznajem sebe u crtežima. Ogroman prazan prostor izložbene galerije, sa jednim ogromnim belim platnom na centralnom zidu i gomile ispisanih pitanja na bočnim zidovima, sivim bojama. Ljubav je na slikama i svaki pogrešan dodir razmazaće boje koje su nepostojane, one iste boje koje je belo platno upilo kao hranu za svoj epitel, i naravno ostalo je samo belo bez šarenila i zanosa kog bi trebalo da budi u slepim posmatračima. Stojim ispred ogromne slike i uporno posmatram čistotu praznine na kojoj se jedino iscrtavaju naslage prašine, verno oslikavajući eho moje duše. Nije ni sve tako jasno i jednostavno. Nema ni one jednostavnosti koja ti dozvoljava da raspoznaš otimanje i kajanje, jer slike nisu crno-bele već maglovito sive, ubistvene. Unezverenih pogleda ljudi stoje i zevaju kao da kmeče...

Idiličnu tragediju razbija tresak vratima i upad pesnika u prostoriju. U rukama vuče kante, četke i viče :

"Znam da će mi i sam bog zameriti na ovome što ću uraditi, ali vaše proste duše nisu igračke pa da dozvolim da se njih oholi igrači dohvate i posle neumornog igranja slome. Zato nosim ovo šarenilo u rukama da vam razbijem patnje i sabotiram tugu.", vikao je.

Staklena srculenca su samo stajala, nisu se nimalo makla potresena upadom.

On mi je prišao dodao jednu kantu i četku i pokazao zid koji da mažem. Ostalima je nudio boje, ali su ga oni samo blede gledali. Nas dvojica počesmo da mažemo. Šarao sam zaluden i presrećan onim što radim. Boje sam bacao u svim

pravcima, na plafon, na pod, po zidovima, po bleđoj slici.

Pesnik me je pratio, a ja sam sledio njega.

Jako smo se smejali u talasima nezadržljivih krikova.

Ovaj trenutak ne bih menjao ni za šta na svetu, bio sam potpun, opak, talentovan da brljam, da svetu podarim boje. Ovog trenutka se nikada ne bih odreko, trenutka zveri u kreativnom zanosu. Leteo sam prostorijom. Prazne kante sam bacao ka ljudima, uzimao nove i crtao, crtao, mazao; bojanka u rukama ludaka.

Našu igrariju prekide murija. Čulo se zavijanje belih pežoa. Pesnik me je samo pogledao, bacili smo kante, potrčali ka izlazu rušeći sve ispred sebe. U mojoj glavi odzvanjala je stvar:

♪ *Well now, baby meet me in the bottom, bring
me my running shoes
Well now, baby meet me in the bottom, bring
me my running shoes
Well, I'll come out the window, I won't have
time to lose...*

Izleteli smo nezaustavljivo napolje. Vetar je i dalje duvao. Naša tela u trku naleteše na pandurska kola. Bacili smo se preko njih, zaobišli i nastavili beg presrećni onim što smo učinili. Preko puta galerije spazih polupan izlog jedne male farbare. Jebeni ludak, pa otud mu boje.

Murija je krenula za nama. Vikali su, pretili vodenim revolverima, ali sve je to bilo bezuspešno, mi smo imali krila. I bežali smo dugo, jurili smo tesnim ulicama, naglo skretali, nisu imali nikakve šanse mi smo demoni improvizacije.

Kada su nam tragovi postali neuhvatljivi i nevidljivi mi nismo posustali. I dalje smo trčali. Možda smo poleteli, možda smo se odvojili od zemlje i sakrili iza meseca. Noge su nas dovele do pristaništa, sa one strane reke, na suprotnoj obali od mesta gde odlazim na kafu. Sjurili smo do vode i bacili se na zemlju.

Noćas smo goli plesali po mesečini.

Želimo da verujemo u spontanost, ali sve što nam se dešava udara kao grom.

Duboko smo disali, smejali se. Zažmurio sam na tren. Pred mojim očima stari šaman je plesao ludačku igru oko plamena mog srca. Osećao sam vrelinu. Osećao sam korake plesa u divljačkom lupanju dvokomornog motora.

"Kakva noć!", kaže.

"Luda noć!", kažem.

"Idemo kućama."

"Kućama?", zbunjen sam.

"Nakon ovog trebam mirno otići kući?"

"Učinili smo dovoljno.", kaže.

"A murija?"

"Imaju oni dežurne krivce."

"Uskoro idemo da upoznaš jednog mog prijatelja.", dodaje.

"Bojaću se da sutra izađem iz kuće", kažem.

"Ma jebeš to. Od sada ja brinem o tebi.", kaže.

Slegao sam ramenima. Šta god trebalo da znači to: on brine o meni. Nije li to lepo. Dobio sam novu otkačenu dadilju.

Kući sam se vratio sam i uplašen. Uplašen kazne u noćilištu za bludnike i prestupnike. Svakog momenta ja očekujem murke na vratima. Svaki urlik sirene probode me ko Brutov nož Cezara. Ja sam u senci izdanka straha drhtao od

pomisli da postanem zatvorski pacov i proživim Leadbelly-jev refren priče o zatvorskim farmama. Sipao sam rakiju. Ispijam svoje ime uz prizvuk jezika koji dotiče nepce ne bih li polizao zaostali alkohol u ustima; uz izdah izazvan žestinom koju gutam. Odložio sam praznu čašu i prizvao slepog Reja da zaplače.

Cela ta ludorija sa pesnikom tera me da sanjam otvorenih očiju. Tera me na život. I lep je osećaj nositi sliku sebe kao nasmejanog *freaka* u novčaniku sujete. Lepo je znati da si na sceni; da te život voza na ringišpil; da nisi u krevetu zgrožen nad sobom, već furaš te tripove koji ti dolaze iznenada kao upad noćnog leptira u sobu punu svetlosti. Lepo je znati da priča ide, pa makar te i točkovi odveli u ruke murije. I sve što ti se desi, to je dobra stvar za tvoj dnevnik. Smotaš svoj život u pseudo roman i od sebe načiniš reči. A reči govore. Govore o ludim noćima, ili o noćima kada si čeznuo za ludovanjem.

Dadilja me je dojila ludačkim mlekom.

Osećao sam prisustvo ideja i veliku kašiku u ruci.

Dva dana sam presedeo pored prozora češući jaja i slušajući bluz. Nisam odlazio na posao. Još uvek sam bio sumnjičav u identitet mog zločina. Nakon ponoći drugog dana nisam mogao da zaspim. Aplaudirao sam Hovlinu Vulfu da mi neprestano zavija glasom promuklog vuka koji se najeo gorke zemlje. Nakon ponoći kroz pukotinu u zidu iscurio sam napolje. I dosadna priča se zakotrljala kroz noć.

Divna je pospana noć koja miriše na polen. Šetam sebe na povocu želje da zaspim. Dobro je što imam papir da zapišem neku misao; a možda i zaželim da iscrtavam krugove.

Stari ford opružen na mesečini budi u meni želju za brzinom; ništa me ne može načiniti više divljim sem urlika njegovog motora.

Seo sam na klupicu ispod sasušenog bora. Tužno je umrtvljeno drvo; još tužniji su divlji psi koji tumaraju pitomim ulicama željni kriške hleba, mada kisellini njihovih izgladnelih stomaka više bi prijala neka neobrana kost.

Iako je kasno, ljudi prolaze. Ne toliko često, ali dovoljno da svojim žurnim koracima, koji trljaju đon o asfalt, zaplaše pse koji su upravo iz gomile smeća izvukli ukusni poklon u kesi. Zaplašeni psi ostavljaju ulov i povlače se u mrak, ali čim opasnost nestane vraćaju se kesi.

Ti isti koraci koji se trljaju o kolovoz začuđeno pogledaju i mene kako iscrtavam krugove u tri po ponoći na klupi ispod usahlog bora.

Na klupi nalazim vizit kartu nekog zubara; sigurno je pun love kad toliko čeprka po tuđim vilicama. Da imam njegovu kintu odmah bih pozvao dadilju i pobego u zoru. Bluzirali bi u mutnim vodama i zaboravljali one žvalavljenjem sa idealnim sponzorušama. Spalio sam poslednjom šibicom tu pustu želju jer je smrdela na pljuvačku. Spalio sam vizit kartu.

Dva deformisana kepeca već četvrti put prolaze pored mene. Pitam se da li kruže krajem ganjajući lepe automobile ili možda lepe žene. Divna je pospana noć koja miriše na polen. Šetam sebe na povocu želje da zaspim. Dadiljo dosipaj mi mleka pre spavanja!

I bela tečnost poprima oblik posude.

Ja kao kocka mermera u rukama Fidiije.

U šakama dadilje.

Osetio sam potrebu da ga vidim, ali nisam znao gde da ga tražim.

On živi u stanu debele Done, ali ja za tri meseca našeg kresanja nikada nisam poželeo da saznam gde ona stanuje. To je čudno, znate,

zaista čudno da me Dona nikada nije pozvala kod nje. Nikada nije ni zatražila da je otpratim do gajbe.

Saznaću adresu. To je to. Odlazim do stana da telefoniram.

Pogledao sam u telefon... i on je zazvonio.

Koj kurac!?

Ovo je čudno. Da nije murija. Ne, oni bi došli na vrata.

Nije murija. Noć je.

"Da."

Neko je disao.

"Da.", ponavljam.

"Hej.", drhtavim glasom obratio mi se pesnik.

"Šta je? Provalili su nas?", preplašen i pretrnuo pitam dadilju da li je bezbedno igrati se napolju.

"Ne, nisu.", kaže.

"Ne mogu da razgovaram. Dođi sutra u podne na kapiju groblja.", kaže.

Spustio je slušalicu.

Nešto nije u redu. Veliko sranje. Zašto se sastajemo na groblju? U blizini je autoput, možda furamo iz grada. Bacam pogled na štek u fioci. Nervozno šetam sobom.

Možda sam takav jer me majka nikada nije pustila da odrastem; nije mogla to da podnese: ja kao svoj čovek, bez portikle i porcije griza za doručak.

Možda sam takav jer nas je otac napustio još dok sam vodio krvave okršaje sa vampirima i vukodlacima po poljima mirišljave posteljine moga kreveta; majka je brinula o svemu, sve je moralo da bude u savršenom redu.

Ja, jedan moćan prestupnik; euforična nakaza koja atakuje na sopstvenu sudbinu.

Ja odsad držim to jebeno pero kojim proričem sebi dane. Svaka napisana sudbonosna rečenica dolazi na svet iz moje ruke. I fenomenalno je biti moćan; i fenomenalno je držati uperen .357 u neprijatelja koji će se pojaviti na vratima. I sve izgleda zaista fenomenalno do trena kada počneš čitati sve to što si napisao na tom požutelom papirusu sudbine; sve do trena kada postaneš preplašen i nemoćan da išta više našaraš; kada svaka reč liči na mrlju mastila. Osećam se kao plastelin kog gnjecaju ruke straha.

Hladno mi je. U mojoj glavi sam već u zatvoru. Već me šibaju pendrecima. Već me napinju pitanjima.

Zgrabio sam slušalicu.

"Ja sam. Molim te kaži mi šta nije u redu!"

"On se ubio.", kaže.

-soul of a man-

Blind Willie Johnson

"Dve kafe molim! Slušaj momak nemaš
razloga da misliš tako. Ja sam
sam to odabrao."

Gospodin Hrast je pio kafu sa mnom u pola
devet ujutru. Nalaktio se na ogreban plastičan
sto i govorio. Počeo je sa tom pričom; sa pričom
na temu na koju svako od nas može da napiše
roman. Vozio je tu priču o životu i rezancima. O
gorkom ukusu koji ostane u ustima kada pojedeš
suviše bombona. O napuklom glasu matorih
bluzera. O kraljevskom pingvinu zaglavljenom u
procepu. Govorio je o dvorskim ludama. O
komičarima koji u *shit* klubovima nekoj još
usranijoj publici pričaju viceve. Govorio je sve
to, da baš tako, sve to samo lepo servirano i
lepo odvojeno po ukusima; gorko daleko od
slatkog, a kiselo, kiselo je otreso u pepeljaru.
Mene su tresle slike i zvukovi.

Godina požara u utrobama putnika koji
stoje na litici i pljuju u ponor.

Poglavica sunčane doline boji se za letinu
svog naroda.

Ja se bojim za sebe i nju koja čeka moje
svitanje.

Sezona je trulih iluzija.

A ugrizi komaraca su sve bolniji.

Godina obilnih kiša u očima onih koji ostaju pod pečurkom svakidašnjice.

Poglavica proklinje kišu jer ne može da prošeta svoje nove sandale.

Ja proklinjem tren što nije duži i peščare Španije.

Sezona je mrtva i mrtvi šetaju sa živima.

A živi umiru iz trena u tren.

Tope svoje živote i pevaju posmrtni marš.

To su njegove reči. Njegovi ugrizi u pesku. Sva filosofija koja je mogla da stane u šoljicu kafe. I on je dobro znao težinu toga što je govorio. Video sam to po njegovim upalim obrazima. Po iznošenom mantilu, pantalonama i belim patikama. On je tvorac mita o *homo ludensu*. On je u meni probudio lovca. I ja već razmišljam o postavljanju zamki u kojima ću uloviti radost.

"Izvolite.", rekla je ona mrzovoljno dok nam je sipala kafu.

"Hvala!", rekosmo složno.

Danas je čupava i jarko našminkana.

Vrela kafa je isparavala ka licu gospodina Hrasta i svojim imaginarnim rukama prelazila je po njegovim vratnim žilama. Lagani jazz šetao se misaono-govornom prazninom. Iz luke dopire zvuk brodske sirene. Bilo je još četiri, najviše pet uzjahanih stolova. Mogao se čuti žagor ili nečije ćutanje. Svakog jutra ovde zatičem istu sliku.

Posegnuo sam za kafom.

Zvono na vratima kafea je prasnulo u smeh. Pridigao sam pogled ka ulazu; tamo ugledah pesnika kako pogledom šeta po stolovima tražeći me. Pružio je ruku profesoru.

"Moj prijatelj, pesnik.", rekao sam.

Kada sam po navici jutros, kao i svake subote, doša ovamo da se umijem vrelom kafom

zatekao sam potpuno prazan kafe; a ušao sam sramežljivog koraka bojeći se da me puni stolovi ne otresu natrag vani. Odmah za mnom vrata je prošetao i on, profesor. Pozvao me je da sednem sa njim i odmah počeo da trabunja. *Spit the shit*, tim motom je započeo razgovor.

"Dakle bili ste profesor fizike.", kažem.

"Aha, tako rekoh... radio sam na projektu o polarnoj svetlosti. Šest godina sam proveo na severu Finske, u Laponiji. Bio sam deo osmočlane ekipe koja je posmatrala pojavljivanje ove čarolije. Dvesta puta godišnje mogli smo je videti razvučenu po mračnom nebu u plesu, sjajnu i prelepu."

Pesnik je prišao stolu sa čašom vinjaka.

"Taj prizor vredan je svake žrtve. Sve bih dao samo da mogu još jednom da je vidim, veličanstvenu *Auroru Borealis*."

Oči su mu se ispunile suzama, a on je u zanosu podignutih ruku buljio u plafon kafea prekrivenog tamno ofarbanim daskama.

"Ko je Aurora?", pita pesnik.

I kao da je na to čekao od trenutka kada je ušao u kafe i seo pokraj mene. Kao da je na to, kojim slučajem čekao poslednjih godina. Kao da je čekao savršene sagovornike, sagovornike koji čute. Par dobrih ušiju koji će pažljivo slušati to predavanje o igri svetlosti. I tekla je priča o solarnom vetru, o plazmi, o jonosferi i magnetnom polju Zemlje, o iluminaciji, o kilovatima snage, o lepoti, o polarnom krugu, o plavoj svetlosti.

O crvenoj svetlosti.

O ljubičastoj svetlosti.

O zelenoj svetlosti.

O svetlosti.

O *Aurori Borealis*, a mi smo blenuli u njegovu priču pokušavajući da zamislimo prizor valcera božanske Aurore.

"Po narodnom tumačenju pojave... polarna lisica repom rasprašuje sneg i na taj način nastaje *Revontulet*, lisičija vatra, kako oni nazivaju polarnu svetlost.", prosipa nam to svoje znanje. Klimamo glavom obojica.

"Dao bih sve samo da još jednom vidim njenu igru pre smrti... sve..."

I odlete nekud pogledom ne primećujući nas više. Odlete gore u tu jonosferu. Odlete da kliza nebom po ledenim tragovima Aurorinih klizaljki.

Sa maskirnim šeširom i pištaljkom koja zvuči ko mužjak kapitalac zveri radosti, ja čučim pored postavljene zamke i čekam. Lovim osmehe. A divlje zveri radosti odlaze uz vetar.

Gledam tog uplakanog hrasta i zavidim mu jer iako je propao, iako vene, on još uvek zna da se raduje.

Sećanje na valcer svetlosti ga čini živim.

Pesnik je iscedio vinjak.

U prethodnom poglavlju ošamario me je žalosnom vešću. Umro je njegov najveći kritičar, literarni otac; prijatelj koji je lepotu udisaja nalazio u duvanju pufnastog maslačka. Putovao je mnogo, pesnik mi je pričao o njemu, a najradije se sećao Pariza: Bodler, Prever, usnula Sena i boca *Château Latour*.

Pesnik mi je pričao o njihovom ispijanju vina na stepeništu gradske biblioteke; o svakom skeptičnom oku koje im je uputilo pogled kroz rešetke kaveza svakodnevice; o skitnicama koje upoznaju život čitajući sa poderanog đona cipela, a ne iz ucrvljelih knjiga... pričao mi je o duši tog čoveka. Govorio je: poezija je život, ako ne vidiš ništa slavnog u životu nemoj ga tražiti ni u rečima.

♪ *I've traveled in different countries, I've
traveled foreign lands
I've found nobody to tell me, what is the
soul of a man...*

Umro je iznenadivši svoju bolest, a ona ga je rastapala želudačnom kiselinom u utrobi patnje i ispijala svaku radost iz njega. A on, on je ispijao tu bol sa kockom leda i kriškom limuna; on je opijao, a ona se teturala ulicama i padala među kontejnere u duboki san iz kog se mamurna budila još ljuća i bolesnija. Sa stola je promaja bacila rezultate testova koji su potvrđivali sporu i bolnu smrt, fino otkucana presuda i pečat doktora poleteli su sa stola u trenutku kada mu je ćerka došla u posetu i ušla u stan zajedno sa vriskom; tamo je zatekla njegovo telo mrtvo već satima kraj Bodlera u tvrdom povezu i prazne flaše finog konjaka. Saznavši da umire nagutao se svakojakih pilula, uključujući i vitamine, navrnuo konjak i gutao dok mu pijano srce nije puklo.

"Epa deco... idem ja polako.", trgnuo se iz sećanja profesor; iz sećanja na Aururu.

Pridigao se lagano držeći se za ivicu stola. Desnom rukom je uzeo svoju fasciklu koja je svo vreme sedela pokraj njega.

"Nego da vas priupitam nešto pre nego što odem!", rekao je i otvorio crne plastične korice.

"Prodajem ove igre na sreću... hoćete možda jednu srećku?"

Želim da osetim udare nadraženog srca, prostranstvom plavetnila, slobodom u svakom udisaju, strahom od pada, klicanjem zadivljene mase koja je čekala Čarlsa Linberga, sa njemu one strane Atlantika, te 1927.

Danas je divan sunčan dan; do skoro sam mislio da ovu rečenicu neću nikada upotrebiti; danas je divan sunčan dan, dan koji je svojim bljeskom kroz prozor, onog trenutka kada sam se probudio, nagovestio otcepljenje od prizemnosti. To se potvrdilo nekoliko sati kasnije u kafeu u luci.

Kupili smo dve srećke, a u njima ničeg. Mi smo već imali sve.

"To je to... sinoć sam odlučio, odlazim!"

"Molim? Kuda?", pitam zbunjeno.

"Ne znam. Što dalje. Lutaću dok me ne proguta nepoznato.", kaže.

Jedan bluz tip bi rekao: furam i ja.

Jedan bluz tip bi uzjahao highway 61.

Navrnuo sam vinjak sa ledom. Težak način da se započne dan. Nikada nisam voleo da pijan hodam po suncu, noć mi je uvek bila prikladnija za to.

Ja buljim u mrlju na zidu čaše koja je čuvala ključali ceđeni alkohol. Ta zapekla prljavština, u stvari, nije bila žiža mog interesovanja. Ja sam je samo umišljenim pogledom milovao, nežno trljao, nezainteresovan da je uklonim. Moje misli rasprštale su se na cesti; na drumu koji je vodio daleko oдавде. Zamišljao sam prve velike korake. Znam da kada želiš nešto da promeniš najbolje je to učiniti odmah, odmah nakon rađanja te provokativne ideje: furam ja, ko vas jebe.

Ali zar to sada mora da bude baš sada?

Bojim se izlizanih guma, a i takvih priča.

Preobražaj cipela.

Vetar u jedrima.

Gurnuo je ruku u levi džep svog sakoa i izvukao zgužvano parče hartije. Kada ga je razmotao bilo mi je jasno da je to list iz novina; pružio mi je hartiju. Velikim slovima je pisalo: "I MALI BI DA LETE". Bio je to članak o

trodnevnom skupu poklonika letenja motornim zmajevima, paraglajderima, skokovi padobranima. Uzimam delić novina u ruke i čitam.

"Šta misliš?", pita pesnik.

"Šta, šta mislim?", pitam ja.

"Mogli bismo da ukrademo jedan let pticama!", kaže.

Podigao sam obrve.

"Kako?", pitam.

"Ukrašćemo motornog zmaja.", pesnik kaže.

Ispio sam vinjak na eks prislanjajući usne na rub nasuprot mrlji od slepljene prašine, i razmislio; prezreo sam razum i poklonio se ludosti.

"Letećemo...!", kažem.

"To je pravi odgovor.", kaže.

Želim da iznenadim sebe ludim koracima na nebu poput Majka Hovarda koji je bez ikakvog obezbeđenja hodao gredom zakačenom između dva balona na visini od šest hiljada metara iznad blata. A dole u blatu uštogljeni zemljani divili su se ludosti jednog Britanca.

Na brdu je puno sveta. Sunce upeklo šarena krila rasejana po visoravni iznad grada. Deca jurcaju okolo ne mareći mnogo za letenje. Pesnik hoda lagano, a ja odmah za njim; biramo krila. Neki od letača zaklonjeni krilima zmaja, od sunca, čeprkaju po metalnoj utrobi. Drugi pak drmaju kostur raširenih krila. Parovi šetaju ljubav travom tražeći mesto gde se nisu poljubili. Cvetaju na suncu velikodušno nagrađujući svako novo uzletanje uzvikom.

Moj sin biće pilot, kaže ćelavi otac dodirujući ženu za stomak. Verovatno ga je trtljanje ovih bumbara koji uzleću; ovo su sve bumbari u odnosu na prave avione; asociralo na neostvaren san koji bi želeo da nametne svom klincu.

I ja sam imao takav san. Želeo sam da poletim. U plavom odelu, zadovoljan sobom, leteo bih nad okeanima i malim ljudima. *New York, Paris, Athens, L.A., Hong Kong, Tokyo, Sydney* ...različiti gradovi za isto uživanje... u kafi.

Pod ogromnim hrastom pokraj malene bele kućice dimio se kazan. Divno, biće i klope, pomislih. Drveni stolovi bili su rasejani u hladu.

Pesnik je zastao i okrenuo se.

"Dole kod oborenog stabla...", šapnuo mi je.

Dole kod oborenog stabla, tačnije desetak metara ulevo dremao je naš zmaj. Kako smo mu prilazili primetio sam lanac kojim je bio zarobljen za tlo. Uputio sam pogled ka ljudima iznad, ka hrastu, kućici i kotlu. Bili smo zaklonjeni nekim šibljem koje je raslo oko oborenog drveta. Pogledi upućeni sa stolova gubili su se negde u tom šiblju, ali jasno smo bili uočljivi sa strane livade nasuprot kućici. Zato smo odlučili da privilegnemo tu pod noge ale i da sačekamo pravi trenutak.

"Da li si nekada leteo?", pita me pesnik.

"Ne. Ti?"

"Aha. Sa Ikarom!", kaže.

Skinuo sam pogled sa neba i okrenuo glavu ka njemu sa nevericom i travkom u zubima. Ležali smo tako čekajući naš trenutak. Nakon pola sata začuli smo lupanje neke šerpe i poziv na klop. Ljudi su poput usmerenog kretanja elektrona pitali ka anodi; odjednom setio sam se časova fizike i nečega što je imalo veze sa letenjem, nastavnik je to nazivao turbulencija, a ja: imati muda, imati petlju. Srce mi je lupalo, bio sam uplašen. Pesnik je naglo ustao i počeo da vuče metalni lanac ne bi li oslobodio zmaja. Zahvalna aždaja zamahala je krilima od sreće.

Urlik je prosejala niz livadu prodrnavši
mirišljave travke.

Čini mi se istog trena kada sam navukao
kacigu... let je počeo.

I... to je to.

Sve je ostalo ispod vrha mojih cipela.

Ceo tvoj svet tamo dole se peče na suncu.

Jašem vazdušne struje bez bojazni da će mi
sunce otopiti vosak sa krila.

Prihvatio sam lepotu slobode i bivah
prihvaćen od neba.

Tu nemam šta više reći.

Osećam udare nadraženog srca Jana Ašpole
kada se popeo na visinu od tri hiljade metara uz
pomoć četiri stotine balončića ispunjenih
helijumom. On je imao četiri stotine razloga da
poleti.

Meni je dovoljan i jedan... prelepo je
ovde gore.

I nadlećemo nad umornim poljima. Urlikom
motora režimo na orlove i osvajamo njihovo
kraljevstvo.

Nema čoveka.

Nema ga u oblacima da zasmrđi lažima.

Nema čoveka.

Čovek je odavno pao.

I nadlećemo nad umornim poljima i
zemljanim putevima. Nad seljacima i radnicima.
Nad decom pod krilima vile, pod kućom igre.
Nadlećemo nad nama samima ne trudeći se da se
prepoznamo.

"Halo, ovaj... samo želim da prijavim
mesto gde sneva jedan vaš odbegli zmaj.", pesnik
govori slušalici i uvetu nekom tamo.

Sleteli smo nedaleko od neke benzinske
pumpe zapadno od grada. Livada pokraj auto-puta
poslužila nam je za doskok.

Sada sa ove izgrebane govornice šaljemo pozdrave onim krotiteljima zmajeva na brdu. Pesnik u ruci drži letak o skupu. Želimo im reći gde mogu pronaći odbeglog sa lanca.

Neki čudan vetar zavukao se pod moju košulju i ne da mi mira, samo bi da me nosi nekud. Negde gde cvetovi mirišu nepoznato. Negde gde će me nazivati strancem.

"Želite moje ime...?"

"To vam ne mogu reći, prijatno.", spustio je slušalicu.

"Idemo po neke neophodne stvari i pravac na voz. Slažeš se?", pita.

"Naravno... što dalje odavde.", kažem.

*♫ When I leave this town I'm 'on bid you
fare... farewell*

*And when I leave this town I'm 'on bid you
fare...farewell*

*And when I return again you'll have a great
long story to tell.*

("from four till late", Robert Johnson)

Jurnuo sam ka stanu razmišljajući o prtljagu koji ću da ponesem.

Šta bih poneo na pusto ostrvo?

Košulju - ne može.

Alkohol - ne može.

Kolekciju ploča - ne može.

Cigarete - ne može.

Donu - ne može.

Pištolf - može.

U fioci nalazim siću. Nedovoljno novca. To ću spiskati za tri dana. Ali uvek ima načina. Uvek mogu dodati novu kariku u lancu ludosti. Uzimam pištolf i odlazim do kazina.

U malom kazinu kog bi morali da zatvore ako bi kojim slučajem neko zaista nešto dobio, debeli šef svake subote oprobava svoju sreću. On

veruje u to da će provaliti poker aparat, pa već nedeljama kocka se za istim. Kada je lažljiva mašina zauzeta on je u stanju da čeka satima. Provaliće sistem kaže. Nekoliko puta mesečno on okrene moj broj i zatraži da od njegove žene uzmem kintu za navodnu popravku auta.

On zna da je laže.

Ona zna da je laže.

Ja znam da me boli kurac za tu njihovu igru.

Ja znam da auto subotom dugo stoji parkiran ispred jebenog kazina.

O.K. auto je tu. Ulazim. Nisam omašio. On još uvek drka taj možda provaljen aparat. Prilazim mu lagano.

"Zdravo šefe!"

"O, mudonjo ti si!"

"Ja sam šefe.", kažem.

"Otkud ti? Kockaš se, a?"

"Ma ne šefe! Treba mi usluga!"

"Samo da nije lova u pitanju!", i tu lepa reč počinje da mre.

"Pa, jeste.", kažem još uvek učtivo.

"Jebi ga... i meni bi tvoja plata lepo legla, ova kurva mi sve ispi. Jebo ti pas mater!", on urla i udara tu lažljivu kurvu od aparata.

Na kraju prostorije jedan starac kocka mudrost. Ostali aparati su slobodni. Idealno. Nikog da me primeti. Ova rupa od kazina nema jebenih kamera. Moja slatka utoka može na pozornicu. Vadim je hitro iz pojasa i spretno ciljам taj kockarski bubreg. Levom rukom ga obgrlјujem oko vrata i uvetu pretim rečima: pisneš li pederu odrobijaću te.

On je sjeban.

On to zna.

Ona, njegova žena bila bi mi možda zahvalna na ovom.

Propali mudrac, verovatno gluv, ništa ne primećuje.

"Daćeš mi pola... ma ko ga jebe, daćeš mi sve što imaš!", šapućem.

"Najebaćeš mali...", on kroz zube to trtlja.

Naležem jače cev na preplašen kockarski bubreg i tražim da propiše kintu.

On pristaje.

Sanjao sam o ovom. Sanjao sam kako ga bušim. I svaki put kada bih ga pogledao ja sam želeo samo jedno. Da mu olovo prošetam stomakom. Ovo je moj san. Ovo je taj trenutak. Čujem uzdahe nesrećnika koji poslednju kintu stavljaju na kocku. Čujem kikut dama. Čujem kresanje upaljača. Čujem poskakivanje loptice oko brojeva na ruletu. Čujem kapljice znoja sa čela moje utoke. I bez obzira na to šta će on da uradi, bez obzira što mi daje taj traženi preostali novac, koji još uvek nije sjebao na kockarski kredit ili žetone, ja samo želim da pomilujem okidač; da ga strastveno zagrlim.

Da vidim smrt u očima debeljka.

I moj buntovnički prst miluje okidač. Lagano. Milimetar po milimetar klizi mu niz usne.

Iz poljupca možete mnogo saznati o čoveku.

I ježim se od zadovoljstva. Ne zato što moj džep na košulji biva ispunjen novčanicama, već zato što me pištolj moli da opalim.

Ali ne.

Sve to što stoji preda mnom, taj put sa pesnikom, umrlo bi zajedno sa ovim čovekom. Moram biti pametniji. Moram odoleti iskušenju. Barem ovaj put.

"Momcima ćeš dati povišicu i izgubićeš se iz ovog kazina zauvek. Od ovog trena sve kockarnice, pa i šibicarenje za tebe je korak u smrt. Svaka pomisao na kocku prisloniće moju utoku na tvoje čelo.", lečim opsednute.

"Da, da... nemoj me ubiti. Bataliću
kocku!", cvili.

I toliko o nadmoćnosti.

Toliko o šefovanju i lošim sendvičima.

Uzeo sam kintu i krenuo ka izlazu. Osetite moć
mojih koraka.

I'm the man.

Kučkin sin je morao da padne.

Kučkin sin je morao da se smota u kolut.

Kučkin sin je morao da moli.

Kučkin sin je morao da se odrekne pasivne
dominacije.

Kučkin sin je morao da pati.

Kučkin sin mora da umre.

Pred vratima zastadoh. Imao sam taj čudan
osećaj da sam nešto zaboravio.

Da.

Zaboravio sam da ubijem gada.

I otrčah nazad. On je još uvek cvileo nad
kockarskom kurvom i tim pogledom bespomoćnosti
primio olovnu smrt pravo u čelo; smrt mu je
teško pala.

Matori sjebani mudrac se usrao od pucnja i
poskoči sa stolice. Samo me je bledo gledao.
Nisam dugo razmišljao. Cev je sama ispljuvala
metak i on odlete u crvenu zavesu koja je visila
sa plafona; iz ruku iscureše poslednji znaci
života i on crvenom zavesom prekri svoje telo. A
kroz otkriven prozor ulete sunce u pakao.

Ja mirno izađoh napolje.

Pred vratima sretoh sebe.

Uplašenog, sa pištoljem za pojasom kako
pokušavam da uđem u kazino i zatražim od šefa
kintu.

Gledam na sat. Pesnik me već čeka sa
osedlanim vozom. Bolje je da požurim.

I progutah strah.

Ulazim u kazino.

-hear my train comin'-

Jimi Hendrix

Voz je vozio nas putnike brojeći kilometre zvukom celivanja željeznog točka i usana pruge. Trljaju se metali tupkajući na svakom spoju šina. Na prozoru pejzaži, nasadena brda i usamljena stabla koja zasenjuju trave. U ušima muzički intermeco nametnut žagorom progutanih u utrobi vagona.

Obojica sedimo do prozora, jedan naspram drugog, sa otegnutim udovima i opuštenim stomacima.

"Kažeš samo si ušao i zatekao si ga pijanog za šankom!?"

"Da. Pokušao sam da ga probudim, ali on nije reagovao na moje drmusanje. Iz džepa mu je virila ta hrpa novca i eto... sačekao sam da odmakne barmen i ruka je krenula.", ponavljam priču o tome kako sam odradio šefa.

Pijani *captain* plakaće dugo za zgužvanim novčanicama.

U kupeu nas dvojica i jedna devojka. Nije bila neka za kojom biste odlepili, ali imala je pogled mačke, pogled koji biste voleli da razgolitate u toplom krevetu. Bila je plava, sa malo šminke i predstavom o sebi kao izrazito komunikativnoj osobi. Da, to sam video na njenim želatinastim usnama. Uvek ih je držala u pripravnosti. Samo je čekala pravi trenutak da uskoči u našu spiku, ali mi smo vozili tu

ludačku priču o debelom šerifu i izvrсноj pljački u nesrećnom kazinu. Ona tu nije imala šta da doda.

Nasmejali smo se. Devojka je sedela do vrata kupea, i krajičkom uha je slušala našu vožnju. Sa smeškom je posmatrala pesnika. On to nije primećivao, samo je lagano umirivao smeh i gledao u projekciju na prozoru, u luksuz vagona treće klase, u raskoš prirode, u valcer pogleda: *nistagmus*.

1885. godine je jedan prelepi beli voz saobraćao na relaciji *Boston - New York*. Taj isti beli voz, zvan *NEW ENGLAND LIMITED*; željezna, sjajna, bela zmijurina delovala je tako moćno opružena na suncu; delovala je kao gladna želja da se ukroti san; kao neka bolja sutrašnjost koja je dolazila prugom i odnosila glad.

Iz glavnog predgrađa Njujorka svakog dana je žgoljavko sa pocepanom kondukterskom kapom na glavi dolazio na stanicu da pomiluje pitona. Imao je san.

San da upravlja zmijurinom.

San da u urliku lokomotive putnici prepoznaju njegovo ime.

Imao je taj san koji se obistinio kada je na ulici utonuo u belu smrt, belju i čistiju od prelepog voza; san kog je usnio promrzo pred restoranom i iz kog se nije probudio.

Vrisnula je sirena naše depresivne gvožđurije. Vrisnula je sirena i voz se zaustavio. Bušna blatara, bez imena sela, sa velikim deblom umesto klupe za one koji čekaju, podarila nam je novog putnika. Sa blatnjavim nogavicama i travkama u kosi; sa gumenim opancima i vunanim čarapama; sa izbledelim farmericama, u teget radničkoj bluzi ušao je u naš kupe i zagledao se u svoje crnilo pod noktima.

Beli koren u dnu nokta zove se lunula, što na latinskom znači mali mesec. Vidim ga kako rine crnilo neba na njegovom levom palcu gde bi trebalo da svetli mali mesec. Taj mali mesec bio je pomračen duplo većom modričom. Bolan pečat pretpostavljam nastao udarom čekića. Aljkavac čačka svoje prste, pesnik gleda aljkavca, ona gleda pesnika, a ja gledam sve te umršene poglede.

Pesnik odlazi u hodnik vagona i pali pljugu. Ona ga je odmerila kada je, u prolazu, preskočio njene cipele.

"Tvoj prijatelj...", progovorila je gledajući u pesnika, "hm... poznat mi je... kao da sam ga nekud ranije već videla.", prislonila je prst na želatinaste usne.

Slego sam ramenima.

"U striptiz klubu. Da, tamo sam ga videla... mislim da poznaje jednu moju prijateljicu.", ustala je i krenula ka pesniku.

Nije obratio pažnju na nju. Zurio je čas u svoj odraz, u zatvorenom prozoru, čas u kanjon koji se javljao na trenutke. Kao da je reka rascepala planine i tu provukla svoje zelenkasto telo. Ona je zatražila upaljač.

"Baš se bojim mraka.", rekla mu je, a pesnik je flertom palio ulične svetiljke da se ne bi više bojala mraka.

Uleteli smo u još jedan tunel. Ponovo mrak i ponovo buka. Urlik lokomotive zarobljen u rezonatorskoj kutiji. Ona je nešto nejasno izgovorila. Nešto je skliznulo sa ruba njenih usana, nešto kao: striptiz.

Pesnik se naprasno uozbiljio, nešto ga je ošamarilo po licu.

"Ne verujem da je poznajem.", rekao je.

"Čudno, a čini mi se da sam te jednom videla sa njom nakon nastupa u toj rupčagi."

"Pomešala si me sa nekim."

"Zaklela bih se..."

"Siguran sam da je ne poznajem... ti si prva striptizeta koju sam upoznao..."

"Kako god, drago mi je što sam sela sa vama inače bi odlepila u kupeu sa onim babama.", valjala je to kroz svoje sjajne meke usne.

Kontam to. Babe smrde; njihova starost zaudara na našu sudbinu.

Ili je to možda onaj trip sa ljudima i mestima. Ljudi imaju problem da izaberu mesto gde će sesti u busu, bioskopu, vozu ili... kada je isti prazan. Da, nekada sam voleo da posmatram te neodlučne poglede dok predem već usmeren. Smešni su znaš, smešni smo dok pravimo pravi prefinjen izbor, a šta nas navodi na pravi izbor?

Sužena mogućnost izbora primorava nas da stojimo, ali znamo gde ćemo sesti kada je preostalo samo jedno mesto. I ta prosta činjenica iz života me je ubeđivala da susreti u polupraznom vozu nisu slučajni.

"Dokle putujete?", pita pesnika.

"Do samog kraja.", pesnik odgovara.

"Čudan si znaš? To mi se sviđa, moram da ti priznam.", zatresla je usnama.

Oh da bejbi, da je ovo naš voz ne bi ti bila potrebna karta. Bila bi nam najdraži C.C. rider kog bismo vozili.

Bejb, još uvek ležim u haustoru bioskopa. Sanjam neke otkačene snove. Rekli su mi da si me juče htela videti. Zar je danas drugačije?

Bejb, možeš me poželeti oko ponoći kada moja magija počinje. Možeš me poželeti i u zoru kad su magle neprozirne. Možeš me karminom iscrtati po zidu, neću biti manje stvarniji no što jesam. Možeš me vajati od duvanskog dima ili dopreti do dna flaše nekog dobrog vina.

Bejb, ja vidim to, njegov ponos na tvojim usnama od želatina.

I nekako je pesnik razvezao priču sa njom. Priču o njenom psu koji se upiše kada čuje sirenu automobila. Priču o njenom bivšem dečku koji je bio mornar. O koktel žurkama gde svi uljudno piju ko ptičice; ko kolibri kad napastvuje cvet. O koktel žurkama bez dobrih frajera natopljenih koktelom od piva i piva.

Pesnik je nekako pristao na to.

Pristao je na njene usne.

Nakon sata putovanja utonuo sam u san. Na prozoru tekli su potoci. Pesnik je zadremao preko puta mene. Cipelom bi me udario po cevanici kad god bi voz stao; desnu nogu je držao na grejaču i ona bi usled naglog kočenja skliznula na pod.

Usne i ona su lagano ustale sa sedišta i zgrabile svoj ranac. Verovatno silazi na narednoj stanici. Video sam je na trenutak kroz poluotvorene oči i odmah ih zatvorio. Tako uspavan osetih kako je pesnik ustao i krenuo za njom. Ponovo sam na silu progledao. Video sam njihov nejasan odraz u prozoru naspram susednog kupea. Dnevna svetlost ne dozvoljava da dobijem jasniju sliku šta se tamo dešava, ali čini mi se da oni razgovaraju o nečemu uz dodire.

Dodir oko njenog struka.

Dodir niz njenu butinu.

Dodir nad sazvežđem zadovoljstva.

Ona ga je poljubila. U obraz.

Nezainteresovan za nastavak dešavanja poklonio sam pogled prostranim poljima koja sanjam.

Ponovo uznemiren, otvorio sam oči kada je pesnik seo na svoje mesto, i uz prizvuk kočnica voza koje zameniše galop konja iz sna, on je nekom, valjda sebi, rekao:

"O da, zvaću te sigurno."

Zatim se pridigao, malo otvorio prozor, dovoljno da baci cedulju koju je držao u ruci; i čim je voz nastavio kotrljanje, on je tu istu

cedulju, sa njenim brojem telefona oslobodio
stiska prstiju.

Voz je nastavio uspavljujuće klackanje.

Zažmurio sam i počeo da tragam za onim
istim konjima, ali sam prvo morao da pronađem
ona ista polja.

-I'm Drinking Again-

Ry Cooder

Da li ste nekada bili na tamnoj strani puta. Divna bića žive tamo. U tami caruje divljina.

Došli smo u grad u kom je jedna prelepa kraljica zidala crkve. U uspaljenom gradu smo, na severu, kud nas je dovela pruga. Četiri sata putovanja vozom od našeg doma; od našeg duševnog sela; četiri sata klackanja i onda ti nozdrve nadraži miris grada posle kiše; grada koji obećava; obećava mnogo više od dobrog mirisa posle kiše.

Želim da dodam da taj miris zaista prija.

Lepo osećanje držimo u malom džepu dok šetamo mokrim nepoznatim ulicama kestenja. Tamo u parku, sa one strane ulice, starac šaku kokica prosipa golubovima.

Mrak je i nema golubova oko njegove šake. Oni su slepi za ljubav večeras; zapravo svake noći.

Mi kao šetamo, a u stvari tražimo neki hotel sa jeftinom sobom i besplatnim snom.

Recepcioner je bio izrazito ljubazan; kao moja hvalisava tetka koja gostu podmeće kolač koji je upravo spremila i očekuje pohvalu. Dobili smo taj apartman na samom vrhu hotela. Nimalo luksuzan; ipak vodimo računa da ostavimo utisak opasnih momaka koji kada odu od kuće ne ponose svoje omiljeno ćebe; dakle, nimalo

luksuzan hotel, ali sa predivnim pogledom na osvetljene ulice i divnim crno-belim kupatilom. Dva velika peškira za kupanje; dva mala za ruke i lice; sve to ukombinovano sa sapunčićima i kesicama šampona sa mirisom kišnih šuma, sa mirisom morske obale, sa mirisom jorgovana, sa mirisom jabuke, sa mirisom žešće hemije; dva bade mantila; čista posteljina i taj pogled na vime grada, vime koje obećava, bili su razlog da se naježim i uprčim dlake; a kada sam izuo cipele zasmrdelo je na bajati poluraspadnuti leš dobro nagojenog pseta.

Okupao sam se. Sprao sam štroku, okajao sam grehe niz slivnik. Kada sam izašao iz kupatila zateko sam pesnika kako razgovara telefonom; razgovara kroz šapat. Rekao je: "ne zovi me ovde"; šta god to trebalo da znači. Kada je primetio kako mu prilazim s leđa trljajući peškirom mokru kosu, kosu sa mirisom jabuke, on je naglo spustio slušalicu i čudno me pogledao. Sekunde pogleda su me omele u prostom pokretu ruke peškirom i ja sapleten prestajem sa trljanjem.

"Hoćeš vina?", pitao me je.

"Vina!? Pa može...", kažem.

"Idem da kupim."

Ustao je, izvaćario se za sve moguće džepove, a onda je prišao svom kariranom sakou i iz unutrašnjeg džepa izvuko nešto kinte. I otišao je po flaše vina; otišao je kroz vrata, pa niz hodnik sa crvenim tepihom, niz stepenice, pored recepcionera, pa kroz sjajna staklena klizeća vrata na ulazu. Ja sam se vratio u ispovedaonicu da obesim popa; na vratima kupatila okačio sam peškir i seo na šolju.

Telefon je zazvonio.

Ustajem nervozno i navlačim gaće do pola butina, tako upleten pingvin hodom odgegah se do vrele slušalice.

"Da!"

"Gospodine imate poziv, da li ćete ga preuzeti?", pita me glas sa recepcije.

"Da, naravno.", odgovaram.

Veza će biti uspostavljena i veza je uspostavljena.

"Ne možeš tako sa ljudima...", njen glas; njen glas je melem; njen glas je cvrkut; njen glas, glas debele Done.

"Dona!?"

"Ne, ne, nije Dona. Izgleda da sam pogrešila, prijatno!"

I veza je prekinuta. Serenada je utihnula. Nada je umrla; kakva nada, nada da se opet nađem... u Doni. Nada da pređem magičnu granicu šlica; da izvadim kurčinu i uletim strastveno u zemlju sa visokim standardom.

Ne.

Bilo je samo mrvice seksualne želje u trenutku prepozna je njenog glasa; samo mrvice, a iskreno, osetih najslađu radost ikad.

Možda nije to bila ona.

Možda mi nedostaje pa imam tripove.

Ali, bio sam siguran. Zvučala je kao Dona.

"Uh...!", uzvik izmešanih osećanja ljubomore, impotentnosti, kukavičluka. Jecaj poezije koja oplakuje zamrtvljeno belilo mojih testisa. Sranje je to što se cimam za glasom te ribe. Ma zabole me za Donu. Izbiću ono *D* iz njenog imena pa će lako svaka druga moći da bude _ona.

Pesnik se ubrzo vratio. Ja mu ispričah za trip sa telefonom, a on je samo odmahnuo glavom i iščupao telefon iz zida.

"Otvori vino!", rekao je i pružio mi jednu od flaša.

I to sam učinio. Slajdom po vratu
izgovorih molitvu, i da, otvorio sam mogućnost
da se umrtvim.

*Yes, it's me and I'm drinking again
Tell everybody I'm drinking again
Doctor said it'd kill me
But he didn't say when
Have mercy, I'm drinking again...*

Kidnapovali smo naša srca i zahtevamo
otkup verovanjem u ludost; dovoljno smo ljudi da
poludimo i mudrost nosimo u gaćama.

Sledećeg dana otvorio sam oči i očekivao
mamurluk.

Previše vina prošle noći. Zaspao sam pod
prozorom. Sunce me je u podne probudilo. Glava
me nije bolela, valjda je vino bilo dobro.
Pijanstvo u novom gradu je običan proces
klimatizacije. Sada sam spreman da nakon doručka
utabam ulice.

Novi dan kog ću zvati: danas.

Danas smo trošili cipele i čitali Prevera.
Šetali smo ulicama gledajući izloge.

Danas smo trošili cipele i recitovali
Prevera u javnom toaletu. Teatralna sranja se
odigraše tamo.

Danas smo jednom beskućniku, koji je
prosio na železničkoj stanici naslonjen na
telefonsku govornicu, udelili sažaljenje u
obliku tri metalna novčića.

*"Na jednom skveru na klupi
Sedi čovek koji vas zove kad prolazite
Cvikeri odeća siva pohabana
Na usni pikavac od lošeg duvana
I zove vas kad prolazite
Ili vas pozdravlja kao znanca....."*

Danas, dok smo šetali, na trotoaru ispred zgrade u kojoj se nalazilo udruženje ovdašnjih ribolovaca, jasno sam video tablu, sreli smo čučavac. Rupu sa sasušanim govnama i toalet papirom u njoj. To čudo, taj možda krik avangardne umetnosti; možda spomenik počasti plemenitoj radnji svih svetskih zadnjica; taj čučavac stajao je tu nasred trotoara i zračio energijom raspada. U rupi, preko svih tih govana ležao je flajer. Na njemu slika loše devojčice u donjem vešu i perjem oko vrata. Na njemu poziv na ples.

Uobičajeno.

Vidali ste takve stvari, ta lažna obećanja dobrih kokoški i ekstra provoda. Ništa od toga.

Ali to ime: *queen of the hills*, to su reči koje je Dona izgovorila kada smo se upoznali. Upoznao sam je, zapravo ona nas je upoznala, na truloj party u Kumasi. Bio sam mrtav razvaljen i strastveno zaljubljen u flašicu *coca-cole* koju sam držao. To je bila čudna noć. Prokockao sam sve reči za sve te dobre bebe i nisam mogao više da bilo kojoj uzaludno izjavljujem ljubav, to ih plaši i od toga beže; nisam imao više snage u jeziku, ali imao sam energiju estetike i jasno definisan stav o dobrom obliku zadnjice. Zato sam i poludeo za linijom te flaše. I tada mi je prišla Dona. Nije imala taj dobar oblik, nije imala oblik gazirane požude. Prišla mi je. Ponudila se da me časti pićem, i sama je sebe smuvala. Ja sam razvaljen od noći, kokakolom treznio svoj jezik da bih joj mogao dobro olizati bradavice; imala je ogromne sise. Ona je govorila, ja sam klimao i stenjao ono jebeno: da, da, da. I tada je negde među svim tim sranjima koja je izblebetala rekla i to: ja sam kraljica brda, i volela bih da mi kažeš razlog tvoje tuge.

Želela je da me razume, ili je to bio samo način da me smota. Kresnuli smo se iste večeri u mom stanu; nije imala problema da pođe do mog

kreveta; nije imala problema ni da me posisa; nije imala problema, čak je rekla i da joj se svidelo.

Na flajeru vidim obećanje da večeras u diskoteci napaljene striptizete nakon ponoći tresu sisama.

Kraljica brda... otići ću večeras tamo.

"Vidi! Ajmo da balavimo uz vodku.", predlažem pesniku.

"U diskoteci?! Ma jebeš to.", kaže.

"Zašto? Vidiš ovo ime striptizete...", pokazujem na pseudonim koji je Dona upotrebila te noći za barom, "tako je sebe Dona nazvala kada smo se upoznali."

"Pa, misliš da je to Dona?"

"Ne, zaista ne, samo... simpatična slučajnost, a i biće sisa.", kažem.

"O.K. Onda zašto da ne!", rekao je i zagrizo pljeskavicu.

"O.K.", kažem i grizem pljeskavicu.

Klopu smo kupili pedeset metara naviše, u pravcu hotela. Mala ćevabdžinica uvučena u dvorište između dveju stambenih zgrada primamila nas je mirisom roštilja. Dok smo tako čekali da se pripreme naše pljeske, na vratima se pojaviše dva mladića od po dvadeset i sedam godina. Odeveni u skladu sa vremenom u kome žive; sa tim brendovima na grudima i velikim digitalnim satovima, delovali su nam sasvim obično pa na njih nismo ni obratili pažnju.

Te svakodnevne majice nas bolno zagolicaše. Njihova porudžbina opekla bi srce svakom ko ga ima. I ne bi to bilo sažaljenje već čisto podsećanje na to koliko nam malo treba, svima nama, da bismo bili... tamo, u nirvani, nasmejani, otrgnuti od ruku surovog. Njima je bilo nemoguće jednom rečju, pljeskavica za pljeskavicu; pivo za pivo; reč za reč; vrisak kao onomatopeja bola; bilo im je ne moguće

prostim glasovnom igrom da objasne šta žele.
Umesto reči čulo se krkljanje njihovih grla,
mucanje, mlatarali su rukama, pokazivali prstima
uz zvuke planinskog gorile.

Nisu mogli da govore, ali to nije razlog
da ne pojedu pljeskavicu.

Danas smo skupljali sunce na svojim
licima. Danas smo trošili cipele i čitali
Prevera.

 Lagano smo trošili dan i čekali več.

 Ja sam čekao kraljicu brda. Neku golišavu
koja je koristila Donino tepanje svojim sisama.

*Ain't it enough to start you drinking again
We got to live in a world full of sin
Thank you Jesus for what you have done
I'm sick and tired tryin' to be number one
Change my suit, change my shirt
Change what I dig and get out of the dirt...*

Muzika; predivno golicanje slatkog
zujanja. Hendikep gluvih, a možda i prednost,
mogu da umisle sopstvenu muziku; mozak može da
gorko zaplače kao klavir, da te prodrma kao
doboš, da cvili kao violina.

 Ljudi to mogu, zar ne?

 Ispred diskoteke sa flašama piva.

 Ja gutam i motam, prerađujem taj trip u
glavi, ja kao ens.

 I šta mi ostaje?

 Želja.

 Želim da se setim vremena kada je bilo
radosti u svemu. Kada sam rušio barijere, samo
zato što nisam znao šta smem. To vreme je oteklo
prepustivši me nekim drugim vodama; nekom drugom
sebičnom vremenu koje zahteva od mene da budem
srećan, ma da mi ne da prave razloge za to.
Izgubio sam moć radovanja, da moć, nekud na dnu

nekih od reka u kojim sam se davio; možda uporno trudio da zaplivam.

Dao bih sve samo da izronim takvog sebe; nevinog dečaka koji je mogao da rascveta svoje pupoljke na nežnoj mesečini koja ge je pokrivala uvlačeći se na metalni krevet kroz velike prozore.

Sada, jer tragam, crtam put kojim sam išao; put koji poprima oblik cikloide; smena dana i noći, vrha i dna; tragam za skretanjem koje bih trebao da naćinim i koje bi me vratilo na početak, tamo gde je cvetanje. Privid radosti pokušavam da održim ćineći dnevne rituale koji hrane dvorsku ludu mog duševnog dvora; rituale koji prerastu u navike; i navike koje su beskorisne.

Navika, kao lanac.

Lanac kao brend komformista.

I gubim se u njima; u brendovima; gubimo se. Zaboravljamo svoje sopstveno ime.

Menjaš se. Drugaćiji si, a da, imaš novu majicu. Pa kako je to biti... brend. Pa kako je to prodati dušu industriji pogrešnih epikurejaca. Pa kako je to živeti kao enterozoa?

Ti si samo brend u svetu nakaza i ljudi. I nije bitno šta osećaš, šta govoriš, bitna su ta slova... slova na tkaninama, na rućnom satu, na dnevnim novinama koje nosiš pod ruku, na ključu automobila, na piću koje piješ, na silikonu tvoje sreće.

I tu su ta lepa imena, imena kojim te dozivaju... *D&G, springfield, monto bene, Calvin Klein, Versace, Armani, Gucci, Pucci, marlboro, lucky strike, times, politika, BMW, ferrari, lamburgini, ford, nike, reebok, playboy, mobile, vogue,conditio sine qua non* tvoga života.

Eto, tu sam gde sam i pokušavam da razumem; šta se sve to desilo sa našim glavama?

Ispred diskoteke ispijamo. Ponovo, sve to što imamo u rukama.

Dva muška lica slepljuju usne prkoseći onom... magnetici, fizika, polovi... prkose zakonu privlačenja suprotnih. Polna apstrakcija koja se odigrava na zidu mesare odmah pored ulaza u diskoteku... ne znam, možda bi trebalo da se zgrozim.

Tamo, na leđima alkohola, ejside, ili možda strejt, Robert Dankan više prijateljima: *"I am an officially certified fag now!"*

Tamo, Warhol na užarenim usnama Morrissey-a.

Tamo, u pravcu zabranjenog poljupca.

Tamo, balave se dva zastranila brka.

Pljuvačkom kojom jedan drugom vlaže sočne usne kao da započinju proces varenja ljubavi. Tako polusvarenu, smlevenu ljubav gutaju u slast; sa ove strane stola ja emotivno povraćam.

Mogao bih da zatresem: odvratni ste; znate ono mrzim narkomane, pedere i tipove sa strane; mogu da istresem sve najgore o tom brendu ljubavi.

Mogao bih da uskočim u duel sa pesnikom, koji bi možda branio njihovo pravo da budu... to, brend tabu ljubavi.

I uskačem da odbranim svoj stav; ma da, stav bi trebalo da odbrani mene; blokovi: age-uke, ude-uke, gedam-barai.... mali kurs karatea.

Možda bih tom veštinom mogao da nadvladam pesnika i nateram ga da prizna da su pederi ništa drugo no požudne rupe.

Hladan tatami odguruje moja stopala koja ga surovo gaze praveći kratere, i primorava ih da se kreću. Izvanredan rad nogu. Jedna mavašigeri reč bi poremetila pesnikovu ravnotežu i donela bi mi pobedu u tom verbalnom duelu.

Goloruk bih krenuo na samuraja.

Katanom bi mi prerezao jezik.

I sad ono bla, bla, bla po zidovima
večnosti, portret čoveka slikaš bojama vrlina;
bogata je paleta. Ceniti čoveka po tome kako on
materijalizuje svoje emocije, odnosno da li
radije kara ili ga radije karaju je neprimereno
dvojici sirovih mudraca kao što smo ja i pesnik;
ja i on.

I eto, čak i nisu toliko odvratni, čak bih
im i poslao pozdrav iz... muške svlačionice.

Ćutao sam.

Ćutao i pokušavao da procenim koliko su
oni čestiti ljudi uprkos činjenici da jedan
drugom zavlače ruku kroz šlic ne bi li nadražili
kurčiće.

Stojimo na trotoaru pored ulaza u zonu
zabave sisajući flašu piva; neko tamo na zidu
mesare obasjan nežnom mesečinom, onakvom istom
koja je mene ježila lepotom, sisa jezik.

Topla majska noć je ispunjena mirisom
poljubaca koji su raspršeni u vetru. Ti poljupci
razaraju jetru percepcije; filtre koji
neutrališu čulne otrove.

Iznenada pesnik je vrisnuo.

"Ma jebeš pedere! Oni bi to voleli zar
ne?"

"O da, to je tako duboko.", kažem.

"Jebeš i ove što ih mrze...", viče.

"Jebeš ih...", kažem.

"Jebeš i šoviniste zajedno sa
feministima..."

"Jebeš i njih...", vičem.

"Jebeš i komuniste i kapitaliste, i
zlotvore i moraliste, i globaliste i
nacionaliste, i tupavce i glupavce, i sofiste i
konformiste, i sveznalice i neznalice, i..."

"I demokrate...", dodajem.

"I demokrate, ma jebeš sve... i sve
ideološke pokrete...", nastavio je viku ne bi li
gluvi pročuli.

"Jebeš!", i to je bila zdravica grčkoj ljubavi; zdravica našem bitisanju; nas odbeglih od ruku čoškastog.

Ljudi nas gledaju pitajući se mnogo toga. Svi ljudi, ne samo fegeti. Svi su mlazom pogleda gasili naš ludački smeh. Mi povijeni od šaljivih prstiju; od ružičastog paperja koje miluje tabane, nismo obraćali pažnju ni na koga. I svi ljudi, ne samo fegeti, svi oko ulaza gledaju naš smeh.

Gde li smo to upravo skrenuli?

Prema početku nadam se.

I smehom rastavismo zaljubljene. Polna apstrakcija je nestala. Iscedih flašu. Pesnik me je povukao za rukav i ušli smo u diskoteku, a tamo ona prokleta nepopularna reč: uobičajeno, uzima danak našim razdraganim srcima.

Bal sisa.

Striptizete tresu salom i lože paćenike. Depilirani striperi tresu sjajnim jajima i lože frigidne. Sve je tako - uobičajeno.

Ironija apokalipse.

Velika božićna orgija u Zajonu.

Sve je uobičajeno čak i to jedno prazno radno mesto; jedna šipka koja je neuzjahana. Možda je to šipka kraljice brda?

Nijedna od sisatih skvo ne podseća na Donu.

Koja bi od njih mogla da bude kraljica?

Dođavola, zašto bi Dona uzimala ime striptizete?

Dođavola, zašto razmišljam još uvek o Doni?

Dođavola, ovde je tako mnogo riba...

-Blues before sunrise-

John Lee Hooker

Burna noć natopljena alkoholom i bludom dovela je nas bludnike na jedan od krovova grada betonskih ikona. Novinarka nekog lokalnog lista, koju je pesnik upoznao u diskoteci, imala je ključeve za teška metalna vrata usamljene dvadesetospratnice u bloku niskih zgrada i sumornih penzionera.

Htela je da nam pokaže buđenje.

Na krovu zgrade zatekli smo klupu identičnu onim iz parka; teška gvožđurija kao skelet, tri debele letve za naslon i još nekoliko njih za vašu kraljevsku zadnjicu. Neki zanesenjak, ili možda neki samozvani kralj iz ove moderne betonske kule, imao je dovoljno ludosti i smelosti da opljačka park i svoj presto postavi na samom krovu, tako da svakog božjeg jutra može gledati sjaj svoje zlatne riznice na istoku. Ovog jutra kralja nema. Presto je prepušten našim zadnjicama.

Kada smo se popeli bila je još uvek noć. Ona bludna i pijana. Sklopio sam oči okrenut ka nebeskom oltaru i pevušio: *blues before sunrise*. Čini mi se da čujem Hukerov glas, on je negde u mojoj glavi, i tera me da zapevam jače. Čujem ga zajedno sa šumovima koji su naflekali zvuk ploče preslušavane, ne preterujem, hiljadu puta. Vrteo sam je iznova i iznova dok se nije istopila.

Preterujem.

Nekada sam znao da prekrstim noge i
udahnem dim sa nargile ludosti.

Nekada sam imao sedamnaest.

*♫ Blues before sunrise, tears standing in my
eyes,
Blues before sunrise, with tears standing in
my eyes,
Such a harbored feeling, boys, I do despise,
I have to leave, leave you baby, because you
know you done me wrong,
I have to leave you baby, because you know
you done me wrong,
I'm gonna pack up and leave you darling and
break up my happy home...*

Otvorio sam oči. Noć se prelivala u dan.
Mogao sam da vidim riznicu ludog kralja, tamo na
rubu grada ka istoku. Mogao sam da vidim
buđenje.

Novinarka velikih grudi i kruškaste
zadnjice stalno je prepričavala razne novinske
priče iz celog sveta. Ona i pesnik sedeli su na
naslon prestola, a ja obesih svoje telo o šipku
koja je držala televizijsku antenu. I tako
zanesen lepotom buđenja sa jedne strane, morao
sam da slušam novinske priče dosadne novinarke
koja je trabunjala sa druge, iza mojih leđa.

Navodno, dotična Elvita Adams, stara
dvadeset devet godina, pokušala je da izvrši
samoubistvo skokom sa osmatračnice na osamdeset
i šestom spratu Empajer Stejt Bilinga u
Njujorku decembra 1977. U trenutku kada je
skočila zahvatio je snažan udar vetra i bacio je
na izbočinu ispod prozora sprat niže. Spazio je
pripadnik obezbeđenja, otvorio je prozor i
uvukao na sigurno. Preneta je u bolnicu sa
prelomom kostiju na nozi.

Istog meseca, iste godine, sa istog sprata
pokušava da se ubije i mladi umetnik slomljenog

srca. Skače ka kolima koja su se kretala Petom Avenijom, ali ga takođe snažni vetrovi spašavaju smrti.

Novinarka, da probam ponovo, velikih grudi, kruškaste zadnjice, prosto odevena, u džinsu i maslinasto zelenoj majci bez rukava i plitkog V zareza koji je otkrivao u potpunosti mladež veličine nokta na palcu, odmah ispod klavikule, prema grudnoj kosti, mnogo je pričala, previše za moj ukus. Na levom ramenu imala je istetovirano nešto na latinskom. Oko vrata nosila je drvene perle veličine pasulja, koje su visile sve do pupka i tu se završavale simbolom hrišćanstva. Kada biste je prvi put videli odala bi vam utisak ratnog reportera. Možda zbog te zelene majice i tetovaže na ramenu. Ali njeno umiljato lice i nežan glas razuverili bi vas istog trena.

Njeno umiljato lice bilo bi fenomenalno kada bi usne prestale da galopiraju.

Jebena novinarka sa nekim jebenim novinarskim pričama, na nekom jebenom krovu, ovog jebenog jutra, jebeno izluđuje moj mozak.

Ma jebe mi se za neku A... vitu..., kako li već beše?

Hteo sam da se u par navrata okrenem i da joj prospem u lice: ma učuti jebote!, ali eto... iz nekog razloga nisam.

Divim se lepoti buđenja i bolno gutam ono: jebote.

Želim da ja izbrbljam nešto. Makar i sebi u bradu. Samo da na tren potisnem njen glas. Ispričaću neku priču.

Zaista bih mogao da ispričam neku priču. Priču koja je možda više događaj. Događaj od pre par sati koji se ne zadovoljava time što se dogodio, već želi da postane nešto važnije. Želi da postane priča. Priča koja se sama od sebe

napisala noćas. Priča koju bih počeo... sasvim jednostavno:

Ona zna kako da zadovolji dobrim gutanjem....

Ne, ne, ne. Nikako. Neprikladno. Treba mi nešto sofisticiranije.

Probaću ponovo.

Predивно je obrađivala moju muškost.

Odlično. Može. Pristajem.

Dakle...

Predивно je obrađivala moju muškost. U parku, zaklonjen od svetlosti žute svetiljke ja sam objekat rečenice: ustima je oblizivala alatku; ili sam bar vlasnik te alatke. Cipelama sam davio nežne vlasi zelene trave; pantalone su se čvrsto zgrabile za moja kolena, a leva ruka je držala flašu vodke. Lelujam se od udara bešumnog pijanog vetra. Ona ispod mog pupka mljacka. Kao da me vari, a u stvari jača moju muškost.

Pogledaj te me, zaglavljen sam u ustima jedne hetere. Pitam se otkud ja ovde?

Prisećam se maločasnijih događaja. Stajao sam sa pesnikom u zatamljenom uglu drogirane diskoteke. Polu pijani gutali smo na eks u naglim trzajima C₂H₅OH čaše.

Rokanje opšiveno ludošću.

Nekom magičnom iglom hedonizma krpim pokidano zadovoljstvo.

Nešto, nešto mi se dešava.

Svi mi volimo kada nam se nešto dešava.

Striptizete su tu, razigrane oko šipke. Striperi njišu testise. I masa masnog morala od nekog tehno Erosa traži blagoslov za epidemiju erekcije.

Od nekud je dogmizala zmijurina sa iskusnim usnama.

Od nekud kroz gužvu proronila je do mene.

Ja sam posmatrao kako mi prilazi i očekivao njeno naglo skretanje ka napuderisanim lepotanima sa moje desne strane. Ubrzo shvatih da ona nije krenula u pohod na opijajuće mirise sa vrata obrijanih likova, već je tragala za smradom moje vodke. Prišla je, pružila mi svoje ime i stisak ruke zavijen sa željom da me vodi. O ovome sam čitao, onako u dokolici, u nisko vaspitnim časopisima za kučke. Lepo tu piše kako one treba da na najbolji način zgrabe muškarca, bilo da li žude za neemotivnim brzinskim seksualnim kursom o uterivanju, ili za emotivnim zavezivanjem u čvor. Čvor koji bi verovatno ostao svezan dok ne naiđe novi veliki Aleksandar i jednim ubodom u unutrašnjost njenog stomaka ne razmrsi sve.

Ova je želela kraći kurs.

Ne znam šta nam poručuju niskovaspitni časopisi za prčeve i impotentne natovljene bikove, kako treba odreagovati; kojom bojom glasa joj odgovoriti; kako je pogledati?

Moja reakcija biće krajnje jednostavna, uhvatim je za ruku i povedem tamo gde ona želi. To sam i učinio.

Kada bih bio fin momak koji se gnuša bludnih guzičenja, bez emocija, a ponajviše članaka po kojima funkcioniše veliki deo zatupljene populacije pomodara na nevinoj majčici Zemlji, ja bih prosipao tu priču o moralu i tripu upoznavanja, ali ne, ja sam odmah rekao kakvu kajganu volim za doručak. I trenutno mi se jebe za čistotu i emocije.

Ne želim da izigravam moralnu kurčinu.

Želim da šugava pasmina postane podivljali pastuv.

Želim da vidim moju muškost na njenim usnama.

Pogledajte tamo... satirijazis naguzio nimfomanku.

Ponoćni hobi njenih usana učiniće da zaboravim odbeglu Donu.

I predivno je glačala fine detalje na mom mišiću. Prstima desne ruke prolazio sam kroz njenu kosu. Ima li ona mozga, pitam se?

Ima li ona ponosa?

Poznaje li ona lepotu duha i čistote?

Njoj je gutanje najvažnije. Pa onda neka guta. Popiće usput i milionče moje potencijalne dece, a ja ću prepričavati događaj nekim snobovima da bi mi zavideli na užitku.

Pogledajte me zaglavljen sam u ustima jedne kučke, a ni sam ne znam šta ću ja ovde!

Iz pesnikovih ruku ispade metalni novčić. Najpre se čuo udarac koji je nalik nožu koji nezaustavljivo prodire kroz tortu, presekao tišinu koja se niotkuđ stvorila. Ne mogu da verujem, ona je ućutala. Nakon udarca koji me je prekinuo u priči o kurtizani, usledila su nekoliko vezanih piskavih doskoka.

Tako novac pada.

Kovanica nije samo mene trгла iz sećanja, već i nju. I njena brbljiva usta.

Pad kovanice je asocirao na zvono, a to zvono prizvalo novu novinsku priču.

"Slušajte sad ovu... zvonar Piter Randal iz Torbeja..."

Torbej, pomišljam, ko jebote zna gde je to, a i šta me zabole za dotičnog Pitera.

"...kome je bilo zabranjeno, u skladu sa nekim prastarim zakonom, da se oglašava svojim zvonima, uzeo je tablu i crvenim slovima napisao ding-dong, i tako se šetao gradom noseći tablu ispred sebe. Ludak, ah?"

Nasmejala se.

Kakva glupost.

Ja se nisam nasmejao.

Pesnik je nekako uspeo da ostane neutralan. Samo je piljio u nju. I sve je izgledalo kao da je sluša. Ali mislim da on samo želi da je pesnički kresne.

Ja bih se premišljao. Šta ako novinarski
pripoveda i dok vodi ljubav. Dok je neko
strastveno kreše.

Novinarske priče. Gde li ih samo nalazi?

Novinarska tajna. Možda!

Noćas sam se osetio tako moćno nakon
orgazma. Neka vrsta seksualne kosmičke energije
prostrujala je mojim telom. Bilo je jebeno
dobro. Bilo je tako životno.

Predivno je obrađivala moju muškost. U
parku, zaklonjen od svetlosti žute svetiljke ja
sam objekat rečenice: ustima je oblizivala
alatku; ili sam bar vlasnik te alatke.

Fenomenalno.

"Gde odsedate?", pita novinarka.

Počela je sa intervjuima.

"U hotelu...", pokušao je pesnik da
odgovori.

"Kod velikog parka sa fontanom i statuom
mamuta.", preduhitрила ga je.

"Da. Otkud znaš?", pita pesnik.

"Pa pretpostavljam da ne biste imali kinte
za druga dva našminkana hotela."

"Novac nije problem, trošimo ga samo na
alkohol i vozne karte."

"Kuda putujete?", pita.

"Svuda gde su jutra ovako lepa!", ubacujem
se iznenada.

"Nekud na sever.", pesnik dodaje.

"To je strava. A imate li nekog cilja.?"

"Tragamo za nekim mestom gde je uvek lepo.
Gde uvek ima sunca čak i kada su kiše.", pesnik
zanešeno progovara.

O, jea!, vrisnuo bih... nisam znao da
tragamo za tako nečim, ali sviđa mi se.
Pristajem. Želim da pronađem takvo mesto. Želim
da pronađem potok sa zlatnim šaranima.

"Ne znam gde biste tako nešto pronašli, ali možda bih i ja mogla da vam se prikačim.", novinarki padaju sulude ideje.

O ne, ne samo ti. Zašto bi napuštala grad. Ovde imaš svoje sunce. Ili ako baš toliko hoćeš, kreni sama, nekim drugim vozom. Nekud na jug. Tamo je mnogo sunčanije.

Prija mi kada sam loš. Prijaju mi ta nova otkačena iskustva. Prija mi da odem toliko nisko i omirišem ugaženu balegu, a zatim da se uzdignem visoko i sa ponosom raspravljam, recimo o Šopenhaueru. Prija mi besramna glupiranja. Prija mi osećaj moći koji mi pružaju ta nestandardna izdrkavanja pred publikom. A ta publika ste Vi poštovani konformisti.

Ja sam zaluden čovek.

Slobodan čovek.

Ja sam loš.

I am a bad mother fucker!

Toliko se osećam moćnim da poželim da zavijam na sunce u sedam i trideset ujutru.

Poželim da rasejem urlik sa krova dvadesetospratnice. Dole, u vaše prozore, u vaše tople krevete, u vaše prljave uši. Želim da vas sve popnem na neke vaše krovove, i da svi osetite novo buđenje.

Dotrčavam do ivice krova, hvatam se rukama i naginjem ka ulici nekud dole oslonjen na stomak. I vičem. Urlam. Remetim usnulo jutro. Zvezda i nije tako daleko.

Čujem novinarkin i pesnikov aplauz. Meni ponestaje daha. Glasne žice počinju da škripe. Ja se povlačim unatrag i padam na presto ispred novinarkinih nogu. Prazan i srećan jer sam sebe predao jutru.

Ležao sam tako dok su njih dvoje lagano vriskali oko mene. Želeli su i oni da se poklone

jutru, ali ja sam to učinio pre svih. Ovo jutro je samo moje.

Ja sam loš.

Ja sam sebičan.

Ja sam medijum kosmičke energije ludosti.

I am a bad mother fucker!

"Ima jedna priča o...", htela je nešto reći.

"Ja ću da ispričam jednu priču i onda odlazimo. Može?", pesnik je prekinuo.

"O.K.", klimamo glavom složno, svesni da se već zahuhtao dan i da oči počinju da peku.

"U bolnici u Tuluzu, ne znam koje godine, ulazi starac od sedamdeset i sedam godina. Prilazi on jednom od bolničara i kaže kako bi voleo da posle smrti svoje telo zavešta nauci. Bolničar oduševljen daje mu neke formulare, on to popunjava, stavlja potpis a zatim mirno vadi pištolj i buuum..... puca sebi u glavu."

Lična dostava!

Žurno smo odmesečarili do hotelske sobe. Novinarka je ostala na devetom spratu, u svom stanu.

Dala je obećanje: vodiće nas u petak uveče na jedno otkinuto mesto. Kaže muzika je strava. Iskreno, verujem da zna šta je dobra muzika.

Bludna noć otežala je moje kapke. Čim sam dodirnuo jastuk telo se skljkalo, a svest teleportovala u dimenziju uvek lepih pašnjaka zadovoljstva.

Pod rascvetalom trešnjom milovala me je jedna gejša.

-He's Got Me Going-

Bessie Smith

Dane smo provodili u biblioteci, muzejima, javnim veceima, pivnicama. Ludačka terevenka igrala je tango među čašama, a mi, srozani etiličari, neprestano smo se smejali. Divno je bilo čuti naš kikot. Kralj alkohol nas je golickao. Gde god bi se pojavili unosili bi nemir. Bili bismo previše bučni za snežne letnje vrhove desetospratnica sa kojih je lavina dvanaestotaktnim hukom padala na naše teturanje uz stranputicu. Previše smo pili. Do iznemoglosti. Pa onda iz početka.

Malu prodavnicu knjiga na uglu trga Večnog Proleća demolirali smo juče oko tri popodne. Cepali smo stranice knjiga sa pesmama koje nam se ne bi svidele. Prosuli smo pivo po podu. Potpisivali smo tuđe knjige. U dečijim smo ispisivali perverzne stihove. Smrdeli smo. Jako. Mi kao obični prostaci. I danas nas je već sramota.

Jako mnogo.

Malu knjižaru je opsluživao poštovani gospodin nagluvi. Njemu je sve bilo sasvim mirno. Mir kupljen hendikepom. Možda još uvek nije primetio pometnju. Možda bismo mogli da se vratimo tamo i sve dovedemo u red, ako je to uopšte moguće?

Evo kajemo se.

To će valjda biti dovoljno; samo sitniš od kajanja.

Žao mi ga je, a ponajviše tople, skromne knjižare. Ljudi u mojim godinama nisu činili ovakve stvari; ljudi u mojim godinama trudili su se da budu roditelji i bolji ljudi.

Danas oko podneva novinarka je došla sa bocom konjaka i željom da napravi članak o pesniku. Predložila je i održavanje pesničke večeri u nekom jadnom domu za mlade. I tako krenule su pripreme za pomenuto veče. Pesnik je prvu dozu ispio na iskap. Drugom je nazdravio i počeo da sere. O sebi naravno. Novinarka je to na diktafonu beležila i u tri navrata ispijala njenu dozu konjaka. Nakon pedesetak minuta bili smo mrtvi pijani. Pesnik je sa većom strašću srao, ja sam se drao i dobacivao neukusne šale. Novinarka je navodno pritiskala neke dugmiće kao da snima, ali zapravo ko zna šta je ona tim pometenim prstima mogla da uradi valjano. Eto, to je raspad.

Još jedan u nizu.

Sramno: ponovo.

"Meni kao umetniku potrebno je samo jedno..."

Pesnik se leluja nad stolom, posle suviše čaša, i mlatara rukama ne bi li ostao na nogama. Stapa se sa onim što govori. U stvari to što govori to je zapravo On.

Umetnik zaglavljen u naprslini vremena, iliti sama naprslina.

"Meni kao umetniku potrebna je horda onih koji bi želeli da me razumeju..."

"Meni kao umetniku potrebno je da me razumeju!"

"Meni kao čoveku... potrebno je dosta toga. Potrebno mi je sve ono što nikada neću moći da imam. Dakle, mogu biti srećan kao jebeni umetnik, ali ne i kao čovek."

"Generalno gledano, da li si zadovoljan sobom?", pita novinarka.

"Zadovoljan sam sobom jer još uvek dobro podnosim sebe!", on kaže.

Da li sam ja zadovoljan sobom?
Da li si ti zadovoljan sobom?
Da li je jebena novinarka zadovoljna
sobom?

Da li ste vi zadovoljni sobom?
Da li uopšte možemo biti zadovoljni?

Zadovoljan sam jer još uvek dobro podnosim sebe.

Ja sam oličenje zadovoljstva.
Ja sam etalon sreće.
Ja sam kralj radosti.
Ja sam sve.... samo zato što dobro
podnosim sebe.
Ja sam jedna jebena negacija.

Prava stvar u pogrešno vreme itekako je pogrešna.

"Tišina! Slušajte...", njiše se nad sobom tražeći savršenu poziciju za svoju otežalu glavu.

"U dalekoj zemlji postojalo je ogledalo. Prelepo ogledalo. Ogledalo koje je volelo svoju lepotu. Ogledalo koje je posve bilo tužno, jer nije moglo da pronađe drugo ogledalo i da se ogleda u njemu. "

"Zanimljivo. Da li...", zastala je novinarka prekinuta pesnikovom vikom.

"Tišina!"

"Pogledajte me. Ja sam snob. Trulež jedne predivne kreacije, i da... ja znam reči. Poznajem ih dobro. Jako dobro. Reči koje nadmašuju moja dela. Proste, lepe reči da vam zgužvaju uvo. Reči da vam dušu istope i pretvore u med. Reči da vas sagore i pospu po okeanu. Da, ja poznajem reči. Ta tobože, prokleti sam pesnik. I te reči nadmašuju dela. I te reči ja

ne mogu da ispratim, ali jake su i ja na njima moćno jašem. I te reči ne bi bile toliko moćne kada ne bi mogle da postanu dela. I ja joj pržim utrobu, a prvo sam joj dugo govorio o tome, i ona stenje...", srušio sa na pod. Raširio je ruke i prstima zagrebo po vlažnom rubu čaše koja se pri njegovom padu prosula; pre bih rekao da je miluje, tu čašu sa rubom.

"Ah moja sisata poezija. Da poezija. Zvuk upaljača. Prvi poljubac. Zaboravljena cigareta. Neiskorišćen kondom. Polomljena čaša. Zora u naručju dana. Golub u letu. Labud na jezeru. I polomljeno ogledalo bez sedam godina nesreće.", počeo je da puzi ka prozoru.

"Ah, pogledajte me, ja sam snob. Dela koja trule srcem pisana i te neke moćne reči koje čekaju da postanu dela...", glavom dotiče zid.

"O da, to jebeno ogledalo. Neko predivno ogledalo u nekoj dalekoj zemlji ogledaj svoju lepotu u očima mojim i znaj da si lepo i poželjno samo da bi se drugi ogledali u tebi!"

Novinarka ispija poslednji gutalj iz njene čaše. Stigla je do dna. Grabi diktafon, proverava koliko je još trake ostalo i baca se na pod kraj opijenog pesnika. Tu, pod otvorenim prozorom kroz koji mesec pokušava da pljuje, ali svetlosna zavesa užarene sijalice ga sprečava u tome.

"Ugasite svetla! Možda je mesec lep?!", pesnik ližući prašinu zahteva da ugleda mesec, ili da barem oseti da je tu.

Ja na jedvite jade odlazim do prekidača i razmičem zavesu. Mesec, pozvan gost, prosipa svoje bele pipke po stolu, tražeći čašu konjaka, ali zatiče samo ispražnjenu bocu lepog oblika.

I ja padam tu ispod prekidača.

Prazna boca značila je kraj intervjua. Vreme je isteklo. Distorzirane jadikovke, i bleđa hvalisanja su utihnula. Mi smo se prosuli

po podu jer su nam kreveti delovali kao najviša planina.

I ujutru bilo je sunca.

I bilo je glavobolje.

I bilo je proklinjanja.

I nije bilo ni trunke zadovoljstva. Kada sam se probudio zateko sam pesnika kako go pretura po nekim papirima, u stvari, nešto je žurno zapisivao. Kada me je provalio pokupio je hrpu načetih rečenica i otrčao u kupatilo. Novinarke nije bilo. Osećao sam se ko govno.

Do večeri vratio se osmeh. Do večeri poezije. U okviru prostrane zgrade, koja je bila deo parking prostora na dva nivoa, nalazila se prostorija Doma Omladine. Prostorija je gledala na nadvožnjak i dve nakrivljene vrbe koje su prosipale svoje suze na usponu ka pruzi. Nedaleko odatle nalazila se železnička stanica. Prijatan prostor ukrašen slikama potopljenih brodova i fotografijama ženskih stopala, sa prigušenim svetlima iz uglova i nežnim zvukom džez trube iz zvučnika koji su nas saletali sa plafona, mogao je da primi oko pedesetak ljudi. I bilo je puno njenih prijatelja. Novinarka je prošle pijane večeri, pre totalnog kolapsa na podu, napravila par telefonskih razgovora i sve lepo organizovala na prepad.

Pesnik večeras recituje.

To je iskrena emfaza praćena kontrabasom.

Na ulaznim vratima nalepljena je jeftina plakata sa njegovim imenom i današnjim datumom. Ljudi su došli da vide čarobnjaka. Samo, valjda će se on setiti svoje magije.

Veče pesnika kao debakl usamljenog revolveraša.

I on recituje.

Pesnik govori stihove.

Upitni načuljeni pogledi, njih... njih
običnih posmatrača pod maskama, grabili su

pesnikove reči i kiselinom razlagali, varili u želucu književnosti; potkomora poezija.

Divna je publika pod maskama; u glavi ogovaraju svoje služavke, komentarišu grudi dame kraj ulaznih vrata; ugovaraju sastanke i vezuju kravate. Ili sam ja taj koji sabotira trenutak; taj koji izdaje vrisak poezije.

Pesnik govori stihove.

I onda aplauz. Svidelo im se ovo s prozorima. Recitovao je nešto o nekom peraću prozora. Naleti talasa sa mora oduševljenja, obične bare reko bih, lomili su se o usamljenu stenu i drobili su kamen, drobeći joj dušu, uporno, kao da žele stenu da povuku u more. Pesnik je bio zadovoljan, video sam mu to na licu. Bio je zadovoljan jer je i sada mogao da podnese sebe. I ja sam bio zadovoljan njim. I jako sam ponosan. Klizam od zadovoljstva. Klizim kroz kišnu nedelju, ma kroz ceo jebeni mesec kao slajd po žicama gitare. I cvilim, i ujedam. Osećanja se smenjuju. Prsti krvare nad žicama i nad vratom, ali muzika ne sme stati. Bol je samo fikcija.

Sada sam nasmejan, a opet nekog drugog sad, kad iskrvarim, postajem bled, postajem nepostojan. Osećanja se jebeno brzo smenjuju. Ja ne mogu da ih ispratim. I na kraju odustajem. Moja pobuna je utihnula. Jeca iz pomračine kao prigušen zvuk trube. To zvuči jebeno savršeno.

I ovo je savršeno. Gledam pesnika kako recituje. Kako rukama bije zareze i uzvičnike. I seje upitnike, dosta njih. Gledam, osluškujem, posmatram i slušam i topim se. Lepo mi je. Moj prijatelj tamo radi ono što najbolje ume. I ja sam ovde srećan, jer kraj njega sebe dobro podnosim.

I kada je sve bilo gotovo, za nas ništa nije bilo gotovo. On se rukovao sa nekim ljudima i odmah prišao meni. Novinarka se razletela po

prostoriji navodeći neke mladiće sa
poslužavnicima, sa čašama žestine i neiskrenim
sokićima, kuda to da nose i koga da služe.

Delilo se piće.

Delile su se reči hvale.

"Gospodine izvolite!!"

Mlado klinačko lice mi pruža pune čaše pod
nos.

"Ne hvala, ne pijem.", odgovaram ne bih li
se osvestio.

Pesnik me grli.

"Šta je, nećeš moći večeras ribo?"

"Možda kasnije.", odgovaram tek onako.

"Ej, bilo je super, baš sam uživao."

"Ma pusti to....", odbacuje sve kao da mu
sve ovo ništa ne znači.

Bacio je punu plastičnu čašu vinjaka pored
naših nogu i iznenadio me pitanjem:

"Kada ćemo dalje?"

"Molim?", pitam zbunjeno.

U tom trenutku nailazi živahna novinarka i
baca ruke preko naših leđa.

Oko mog uveta osta da kruži nedorečena
misao. Gledam upitno pesnika, ali on pažnju
prebacuje na novinarku.

Da li je to on pomenuo dalje?

Put?

Odlazak?

"Imaš divne pesme. Divne reči.", novinarka
hvali.

"Hvala.", pesnik odgovara i šalje mi taj
čudan pogled.

Kolena su mi na tren zadrhtala.

Cipele su uskliknule.

Dugo smo tako stajali, a nama su prilazili
razni likovi i pozdravljali se sa novinarkom, i
hvalili su pesnika ili mu se samo smeškali. I

rukovali su se sa mnom, barem većina, ali imena nismo pamtili. Kao i uvek nesvesno sam usmerio pažnju na boju glasa. Tako nekako osetim čoveka.

Prijatan prostor ukrašen slikama potopljenih brodova lagano se praznio.

"Momci bilo je sjajno i sada vas vodim na jedno ludo mesto.", novinarka nam nudi ludovanje.

"Šta ima tamo?", pesnik kroz osmeh pita.

"Zabava, dobra, pivo i fenomenalna muzika."

"Hoćemo li?", ona poziva na ludost.

I krenuli smo. Ostavljamo prijatan prostor ukrašen slikama potopljenih brodova i fotografijama ženskih stopala, sa prigušenim svetlima iz uglova i nežnim zvukom džez trube iz zvučnika koji su nas saletali sa plafona. Ostavljamo priče o služavkama, a fenomenalna dama je već odavno otišla.

"Moramo dalje, još večeras. Druga faza, čoveče... druga faza projekta *hobo*... još večeras.", rekao mi je pesnik na promaji.

"Ne razumem...?"

Nisam imao priliku da razumem. Uhvatio je novinarku za kruškastu zadnjicu i... mnogo toga se desilo posle.

-YOU'LL BE MINE-

Howlin' Wolf

I!?

Velika pitanja počinju tim samoglasnikom.
Ono prosto, najprostije, I!?

I, šta ćemo sa prorocima u večernjim
odelima koji žele da nas preko noći uvedu u raj?

I, šta ćemo sa lošim sezonama na poljima
kukuruza gde ubiramo vesele klipove; hranu za
dobro odgojene krmače; hranu za hladne vetrove,
za virove i sve te snošaje bez ritma srca.
Jednog srca sa srčanim manama i zabunama istine.
A iskrenost, tu je, u ustima trulog
stogodišnjaka, mrtvog jer je star; živog jer je
mlad; sa osećajem egzistencije jer je svestan
svojih godina i puzi. Puzi uz zlatne stepenice
do raja i lako mu je, lako mu je ko
beskičmenjaku da se povije i moli sve te *new age*
bogove, i u baštama raja ubira vesele plodove.

Ah!

Ah, kakve ironije, pa to je celog svog
veka radio i ovde daleko od plodne saksije.

"I?", pesnik je upitao.

Tu u *Barrelhouse* kafeu, gde imitacijom
pijanstva, a pijemo bez zastoja, oponašamo decu
na vašaru.

Tu negde među svim tim nepoznatim ljudima
mi blistamo novim imenima; blistamo kao novi i
nepoznati. Među svim tim ljudima, mi; a među
svim tim ljudima i nama, neki ego kerovi, heroji

šarenih kravata lucidnosti koji su nas startovali čim smo naručili pivo. I brbljali su neke trule fore i kevtali ko priklješteni u železu za vukove; a novinarka je mogla sa njima, snalazila se u glupostima, šta više, to je čak i odlično odrađivala. Uspela je čak i da ih smori i otera, na finjaka. Jednog po jednog, slala ih je niz tobogan za nepoželjne sagovornike, sve do... jednog. Jednog koji sere o Platonu, a mezio je dobro na gozbi; uh, da, on je bio uporan kučkin sin. Uporan da nam dokaže... pa da, to... to što nam je dokazivao, nemam zaista pojma šta. Uz dozu grubosti i on je odmaglio. I truli likovi među nekom O.K. rajom dobro raspoloženih poštovalaca džeza i bluza nestadoše uz šum vodokotlića. I ja kao magnet za dosadne mogu zaboraviti na *klavus histerikus*. I mi nastavismo žongliranje nama interesantnim temama; pesnik i napaljena novinarka.

"Pa možda.", odgovorila je novinarka.

Tipično ženski. Odgovorila je željna da se on, pesnik još uvek lomi oko nje. A pitanje! Pitanje je bilo sasvim prosto: da li bi mi dozvolila da nasukam lađe na bedeme tvoga tela.

I, možda je odgovor. Možda dune bura, a možda i nema povetarca, a on zaluta nekud na otvorenom moru; nekud daleko od kopna očekujući galebove iz njenog pogleda.

♪♪*You so sweet, you so fine
How I wish you were mine
Honey I'll be your love
You'll be mine
You'll be mine
You'll be mine*

Bluz se valja.

I gitarista crn u duši koliko i sam
Lengston Hjuze, plavim tonovima prži te dobro

poznate svari ludaka sa snažnim glasom, ludaka sa imenom *Howlin' Wolf*. I raja đuska zanjihana povetarcem dobrog raspoloženja. Klati se u polu svesti i dimu pljuga koje dogorevaju.

*You so nice, you so true
I'm so glad I love you
Honey I'll be your love
You'll be mine
You'll be mine
You'll be mine*

Pesnik i novinarka još uvek valjaju taj poljubac u ustima; poljubac koji će se sigurno desiti samo je pitanje trenutka kada će pesnik ustopirati komforni crveni kadilak do njenih usni; *flag a ride* do toaleta, a tamo... *balling the jack* u ritmu solo partije opakih devojčica koje vrište u prvom redu, odmah ispred benda; valjda mjuza dopire do toaleta. Tamo će joj zadići majicu i pohrliti napaljenim jezikom na ustreptale bradavice; tamo će pokidati dugmiće na svojim pantalonama i tutnuti joj u šake sve što oseća prema njoj.

A bend samo vozi...

*Tell me pretty baby is you gonna try
If you say it baby, hang on baby
till the day I die...*

"Zašto ćutiš?", upitala me je novinarka sa Julijine terase, dok je pesnik, Romeo, navrnio pivo.

"Slušam mjuzu, stvarno momci razbijaju.", kažem.

"Slušaš mjuzu! Pa, mjuza je fenomenalna, a fenomenalne su i cure!"

"Nemam primedbe, dobre su.", kažem.

Večeras je moj izgled dobio poseban tretman. Stilizovanu kremu bogatu kašmirom;

možda pamukom; možda svilom. Košulju boje sivog kvarca ukombinovao sam sa crnim sakoom i belim boksericama; zaista dobro, za prvi utisak. Neko bi možda imao zamerke. Neko sa modnog kursa vikendom uz ekran i dozu *fashion week*-a.

Dobro, možda su tumor mog stila iznošene starke, ali ja ne poznajem hod bez njih.

"Mi idemo da sednemo za nekim stolom. Hoćeš sa nama?", pesnik me je upitao dok mi je palio cigaretu; upitao me je naslonjen na moje desno uvo da bih ga uspeo čuti.

Pogledao sam novinarku; nosila je tu rolku bez rukava boje mesečevog kamena i molila me je pogledom da im poklonim samoću. Spremna je da izrežira spontani poljubac, vidim to; spremna je da se preda pesniku u dve hiljade reči na praznom papiru; spremna je, vidim to.

"Ovde mi je super. Doći ću kasnije.", odgovaram.

I oni odoše u prostoriju sa svećama.

Klimam glavom sa polu sumrakom mog pogleda; nisam zatvorio oči do samog osećaja noći, već polu... sve jedno, otvorene, zatvorene, efekat je isti; polu upaljene, u *stand by* modu, one se odriču potrebne energije u korist ušiju, koje pokušavaju da uhvate svaki harmonik plavih bluz tonova.

Mrdam kukovima. Ono što radim, po nekim mojim shvatanjima može se nazvati igrom, skromnim valcerom, prestrašenim plesom. Verujte mi, još kada mu dodam i taj periodični pokret nogom, pokret koji počinje i završava se u kolenu, to je onda prava stvar, pravi *body move*. Jebi ga, čak i to je dovoljno za moje ukruženo telo. Nisam ja baš neki tip za *alligator dance fore*.

Nisam.

I ja sam samo igrao i ispijao piće, kada je neko igrajući se voodoo lutkicom okrenuo moj vrat i otvorio mi oči. Možda je to učinio i čarolijom reči *gris-gris*, svejedno, ja nisam imao amajliju za zaštitu; ništa da me sačuva od zlih vračeva; ama baš ništa, *no hands*.

I tamo, u senci zvučnika ja sam video nešto što bih nazvao priviđenje. Zapravo video sam nekog. I najprostija rečenica, sastavljena samo od objekta, u kojoj bih vam rekao koga sam video glasila bi: Donu.

To je bilo dovoljno da prestanem sa plesom.

Boll weevil, jebena napast od insekta, upropastila je moju pamučastu, pufnastu igru.

Dona?

Zar je moguće?

Prošlo je... koliko je prošlo?

Ona je krenula kroz masu ka veceu. Krenula je da zaranja, da se sakrije pod vodom.

Videla me je.

Barem mislim da jeste. Videla je moje izbečene oči kada sam je video. Videla je bljesak dana iz njih, bljesak koji je nadvladao sumrak. Videla je sve to, nadam se, videla je i sada beži. Ništa novo, to je već jednom učinila. Ali danas veliki brat ima zadatak za mene. Zadatak od koga zavisi moj dalji boravak u kući u *Bourbon* ulici.

Stići ću je.

Moram je stići.

Ona je moja jebena draga; moja *honeydripper*.

Stići ću je.

Moram je stići.

To je zadatak.

I jurnuo sam za njom. Brzo koliko sam mogao. Jurnuo sam kroz ljude koji se dobro zezaju. Pored lika koji se bavi posmatranjem ptica, ali kroz nišan; pored lika koji pljuje

Platona jer je živeo u bogatstvu, a hvali
Diogena pasminu kome je i pseća zdela bila
suvišna, pljuje Platona, a na njegovom prstu
debeo zlatni prsten i oko vrata pseći lanac od
žutog prokletstva. Prošao sam pokraj njih i samo
im se osmehnuo. Ona je već došla do vecea i
nestala je sa vidika.

Ušao sam udarnički u ženski vece. Naoštren
i siguran da sam je saterao u ćošak. Ušao sam, a
one su se samo nasmejale i ništa nisu rekle.
Nisu pisnule ni kada sam preturao po kabinama.
Od prve do poslednje, bez pardona; nasilnički. I
poslednji dobar trenutak i osećaj slatke treme u
stomaku nestao je kada sam shvatio da nema Done.

I konfuzija.

I konfuzija.

I samo rima nerazrešenih stvari.

Veoma loša magija.

Veoma loš voodoo.

Počeo sam da sumnjam u svoje oči. U ta
piva koja sam ispio. Sumnjam u petrolej koji sam
možda popio. U otkaz istine izazvan dozom *canned*
heat-a. Počeo sam da sumnjam u Donu.

Zbunjenog koraka, sa psovkom u ustima
krenuo sam natrag ka šanku. Tamo je stajao
pesnik i tražio me pogledom.

"Hej", rekao je, "vodim je u hotel, pa ako
ti nije problem ti iskuliraj nekih par sati
nekud u gradu."

"O.K.!", rekao sam.

I oni su otišli. Novinarka se smeškala, a
ja sam u sebi psovao, konfuzno. Prostorija sa
stolovima i svećama urodila je plodom, poljubac
je pao.

♪*That is true I love you*
I don't care what you do
Honey I'll be your love

*You'll be mine,
You'll be mine,
You'll be mine.*

Osetio sam veliku želju da sednem.
I sam odlazim do sveća.

Pijan i lud odevam klovna za nastup na
vašaru poljubaca.

Pijan i lud naručujem večeru za dvoje, a
konobar kaže: ne služimo pijane goste.

-PREACHING BLUES (UP JUMPED
THE DEVIL) -

Robert Johnson

♪ Mmmmm mmmmm,

I's up this mornin'

ah, blues walkin' like a man...

Ako ikada sretnete ovog čoveka koji sedi sa mnom ispred malene prodavnice i loče moje pivo, a poznaćete ga po osmehu i radošću u očima, slobodno ga upitajte: koja je tajna tvog smeha?, a on će vam uz osmeh reći:

"Tajna... ma kakva tajna? Nema tajne..., kad me potera sranje ja stisnem bulju, čučnem i čekam da prestane. Ne ustajem. Aaa.. to ne, ne nikako. Mož' te zajebe dok šetaš. E posle kad prođe, tebi lakne. Onda te zabole ta ista bulja za sve."

Zatim će podići svoje ojađene šake, kod kojih na levoj nedostaju dva prsta, a na desnoj tri i nastaviće:

" 'el vidiš ove ruke, one su u vatru išle da bi usta mogla da jedu. Ja od malena sam si tešim želudac. Niko me nije pazio i mazio. Oca nisam imao, a ni mater. Živeo sam ko pseto. Tako ću i da umrem. Al' pravo da ti kažem nije me briga... nagledao sam se svačeg, video sam koliko ljudi vrede. Video sam da je život jedna velika zajebancija."

To govori lik u radničkom plavom kombinezonu, lik sa smešnom kapicom na glavi, dunder u zanosu. Kupovao je dva bela hleba i pola kilograma salame u trenutku kada sam ja ušao u radnju, a onda je zbunjen zastao pred gomilom mirišljavih šampona i dugo čitao te čudesne stvari koje mogu da urade sa kosom. Ja sam izašao i seo ispred da popijem to jutarnje pivo.

Bilo mi je stalo do zidarca.
Osećao sam neku čudnu žeđ.

Početak dvadesetog veka. Prag. Tamo je živeo slep sedamdesetogodišnjak koji je, kad god bi imao priliku odlazio u bioskop da gleda neme filmove i uvek je na ulazu kupovao dobro usoljen suncokret.

U bioskopu je, dok su drugi slinili na deonicama tragičnih scena, puštao gromoglasne osmehe. Kada bi se zbunjeni gledaoci okrenuli, videli bi starca sa upalim obrazima iznad kojih čuče crne slepačke naočare. Taj ludak bi se i dalje smejao, pokazujući propale zube ukrašene cepankama od kore preslanog suncokreta; oko zgloba desne ruke kojom bi trpao semenke u čeljusti visio bi štap; beli šešir sa glave retko je skidao. Ta spodoba bi se neprestano smejala, bez obzira da li je liku sa platna otpala glava, ili je uplakanoj dami puklo srce. On bi tako jeo njegov presoljen suncokret i uživao u filmu.

Ljudi pričaju da je dana kada je umro kupio dve karte za bioskop, skoro neslane semenke, ušao je i seo u prvi red. Kada je film bio gotov svi su izašli, a on je ostao da sedi sa tihim osmehom na usnama.

Ne znam da li je ova priča istinita, jer ne znam kada je u Pragu napravljen prvi bioskop, a ni da li neko zaista može da jede toliko slan suncokret, ali znam da je onaj izlizan trip iz

visoko moralnih, napaljeno vaspitnih filmova za zdrav uzgoj omladine: svako je tvorac svoje sreće - dobro uzdizanje.

Takvu priču mi prodaje i čiča sa gradilišta prekoputa. Prodaje mi je za gutljaje moga piva.

"Ja sam ti matori džukac. Oglodao sam ti ja kost života, nema tu više šta da se obere. I jedno ću da ti kažem, da zapamtiš, kada budeš sreo onu pravu ljubav, a sretaćeš ih dosta koje su možda, a možda i nisu prave, čuvaj je sinko blizu srca, i ne daj da se ubuđa, trebaće ti. Lepo je život podeliti sa nekim.", pa nastavlja, "Znaš, za života trošićeš srce poklanjajući ga mnogim mestima, mnogim ljudima, prijateljima, ženama, devojkama.... i nemoj da se štediš, lepo je kad voliš to te čini živim."

Još sat i po do podneva. Pobesnelo junsko sunce peče zemlju ne štedeći svoje užareno srce. Busevi gradskog prevoza, prenatrpani jure pistom u pokušaju da se odlepe od zemlje; sve to deluje kao divno priviđenje. Sa gradilišta dopire zvuk mešalica i oratorijum uvežbanih čekića, pomešan sa sočnim psovkaama majstora. Bruje gradski bumbari pod kapom nebeskom; bruje nad betonskom stvarnošću i tučkom karijere.

Na livadi ništa novo.

Bio sam na putu ka hotelu kada sam osetio jaku potrebu da umirim uzrujano srce hladnim pivom. Ja ispred prodavnice u molitvi, u hladu crvene tende, spreman da za šaku dolara odradim opakog revolveraša, snimao sam ulicu kroz poluotvorene oči i čekao podne.

A podne kasni.

Sa parizerom u kesi na gajbu pokraj moje slete vredan pas. Kako je pao tako je počeo da govori, i govori, i laje, i dževga... i sve je dolazilo iz stomaka.

"Ljubav je najlepša kada je rumena kao zora, još uvek čedna i tek umivena...", kaže.

Stop, *flashback*. Istu rečenicu je upotrebila i ona. Ona zbog koje mi je srce ovako ludo. Ona koja je laticom bele ruže milovala moje usne, dok smo stajali kraj ograde ispred njenog stana, i terala me je da priznam da je i njen poljubac nežan kao dodir svilene latice.

Ona zbog koje sam prošle noći zaboravio da svet postoji.

Ta ona, nije Dona koja je nestala u veceu.
Ta ona, je neka nova ona.

Ti koja lebdiš nad svetlucavim jezerom, sa raširenim rukama i bez lica.

Ti čiju sam lepotu ukrao od bogova, ukrao od ljudi i sakrio u nedrima.

Ti koja krotiš zver u meni i učiš me da hodam po žici.

I ja koji zloupotrebljava lepotu reči da bi sakrio svoj strah iza njih.

Strah da me nećeš voleti kao ja tebe.

Dakle, na uglu Lipove ulice i ulice nekog vojskovođe, nalazi se *Barrelhouse* klub. Tamo nas je novinarka odvela sinoć.

Najpre smo osetili ritam muzike u podrhtavanju tla i treperenju svetleće reklame iznad strmih stepenica koje vodiše nekud dole pod zemlju (*underground*). Ne, ne preterujem. Zaista smo osetili neku radost i pre nego smo čuli ikakvu melodiju ritma, iliti ritam melodije.

A unutar kluba atmosfera kakvu je opisao Džek Keruak u pesmi koja je transkribovana sa njegovog kućnog snimka:

"Mesto otkida
Sve dobre ribe su tu
Jedna luda smeđokosa za šankom
Nacirkana sa svojim momcima

Neka nova mačka koje se sećam odnekud
U jednostavnoj suknji s džepovima
Rukama u njima, kratke kose, nemarne
Razgovara sa svima
Stepenicama furaju gore-dole
Barmeni i stalni Džekov bend
A božanski bubnjar
Koji gleda u nebo tužnim očima, bradat,
Oplakuje pivske flaše i zatvarače
I dobuje po kosi
I sve je u istom ritmu....."

Ta kratkokosa bila je ona.

Smestili smo se za šankom. To je najbolje
rešenje. Stolica bi počela da žulja čim bi
kukovima pokušao da uzjašeš ritam.

Osećam se sjajno. Novo mesto, novi ljudi.
Gutali smo piva. Nazdravljali sa likovima
koji su stajali pored nas. Smejali se novim i
starim forama. Vrištali bi kada bi neko otkinuo
svirku i gorele su cigarete; smrdljive pljuge:
kandila pod ikonom raspada; smrdljive pljuge:
masnice bele džigerice.

Propušio sam. Opet. Ovakva mesta su
nezamisliva bez pljuge; to je to, bluz za
upaljenu cigaretu.

I silovali smo krigle. Nezasito. Na nekom
novom mestu, sa nekim novim ljudima ja otkidam
od zadovoljstva. Na nekom novom mestu, među
nekim novim ljudima ja iz sveg glasa, vičem:
YEAH!

Taj deo priče je poznat... O.K.

Osetio sam veliku želju da sednem.

I sam odlazim do sveća.

Pesnik je otišao sa novinarkom, a ja sam
prešao u drugu prostoriju koja je odavala utisak
romantike, pijane, razočaran lažnom pojavom
Done.

O.K.... a dalje...

Stolovi sa klupama bili su prilepljeni uz zidove ukrašene uramljenim crno-belim fotografijama slavnih muzičara. Nisam mogao da razaznam ko je ko zbog slabog svetla, ali sam jasno mogao da uočim koje instrumente ko svira. Na stolovima gorele su mirišljave sveće u mutnim čašama. Pored žara cigareta to je bilo jedino osvetljenje. Muzika je dopirala iz agresivnog hodnika. Bila je dovoljno glasna da ti ostavi utisak ludog provoda, ali i dovoljno tiha za razgovor. Svi stolovi, sem jednog u uglu sa moje desne strane, bili su zauzeti.

Seo sam.

Par minuta kasnije prišao mi je lik koji želi da odsedi svoj viski, pa me pita za mesto. Dozvolio sam mu da sedne. Bio je to još jedan od onih koje je novinarka polila benzinom, a zatim pokazala šta ume sa šibicom. Bio je još jedan od onih zbog kojih mogu da imam glavobolju. On je sebe predstavio kao žigola; kao da nosi masku Don Žuana; i kao da ima rad Kazanove. Bio je lepog lica sa krupnim očima koji su gledali poput nevinog dečaka. Poželjan svakoj, definitivno. Pričao je o svom bogatom seksualnom iskustvu i njegovom motoru. A jahao je plastiku; fensi japanca naloženog na američke drumove. Ja sam oduvek više bio za varijantu: goli u sedlu, pa mi je od sportaka nailazila mučnina iz natopljenog stomaka.

Popio je viski i otišao.

Sedeti na vetrometini ljubakanja postalo je dosadno.

Ustao sam i krenuo ka dimu i muzici. Popiću još koje pivo i pa ne znam, možda ću posle popiti još jedno.

"Jedno svetlo u krigli!", dovikujem barmenu.

On je užurbano zgrabio opranu kriglu niz čije se zidove utrkuju kapi, ostale posle

pranja, i remeti njihovu igru naglom promenom vrha i dna. Posmatram njegove ruke kako lagano pune kriglu. Oženjen je. Ovaj smešni brkonja ima ženu, a možda i dete. Pružam mu novac, a on meni pola litre zadovoljstva.

"Da li igraš?", čuo sam ženski glas koji se borio sa glasnom muzikom oko mojih ušiju.

Lizao sam penu, pa onako zbunjen sa jezikom u čaši okrenuo se.

Ona, nežno bela sa zelenim očima i kratkom neurednom kosom, tankim usnama, u žutoj tunici i maslinasto zelenoj suknji, sa velikim džepovima, vrištala je lepotom pred mojim zbunjenim pogledom. Istog trena srce je počelo da bije, i još ne jenjava.

"Pa, da li igraš?", ponovila je.

"Pa... ne."

"Dobro, 'ajmo."

I tek tako, zgrabila me je za ruku i pavela ka rasplesanim košuljama. Ja zbunjen lepršao sam za njom.

I, mi smo zaigrali. Dva malena leptirića razletela se po livadi punoj cveća dozivani danom života i mirisnim vihorom proleća. Mahali smo krilima dole nad cvećem, i gore nad rascvetalim granama trešnji.

Mahali smo krilima dok muzika ne prestade. Dok znojavi basista nije pogledao na sat i dao znak da je dosta bilo melodičnog izdrkavanja. Neka slična muzika zacvrkutala je uplašena i tiha iz zvučnika.

Na livadi pala je noć, i džabe mesec povijeno cveće obasjava, kada je let sa zadnjim poljupcima sunca utihnuo.

Za razliku od leptira nas čeka noć i gomila ne potrošenih ulica.

Hodali smo lagano, tražeći neke drvorede da nas skriju od nepotrebnog neonskog svetla. Drvorede koji će nam spojiti željne usne.

U prvom utihlom kutku svetla mi smo se poljubili. Ljubila me je nežno u naletima strastveno. Ljubili smo se kao da su nam se usne već poznavale, kao da smo to hiljadu puta pre radili.

A nakon prvog poljupca na trenutak me je pogledala i odmah se odmakla od mene. I nastavismo šetnju kroz noć, kao da se ništa nije dogodilo.

Pričali smo o Hokniju, Leonardu, Daliju, Pikasu...., pričali smo o Vitmenu, Bukovskom, Preveru, Bobu Kofmanu, Nerudi, Panjeri....., pričali smo onako, da bi zasladili korake.

"Ovde ćemo stati. Ja tu stanujem.", rekla je, i ruži koja je virila iz dvorišta kroz šaru na ogradi ukrala jednu laticu.

Predratna kuća (mislim na ono drugo svetsko klanje, na onu veliku svinjariju) svežih boja, sa duguljastim prozorima i stepeništem koje se od ulaznih vrata širilo ka dvorištu, dopala se mom arhaičnom ukusu. Prostran travnjak i matori orah samo su upotpunili utisak. Visoka betonska ograda u osnovi, sa metalnim delom između stubova, bila je obrasla nekom ružom sitnih cvetova, koja je tako svoje rascvetale poglede znatiželjno pomolila ka ulici.

"Kao moj poljubac.... zar ne?", rekla je milujući me po usnama.

"Ni blizu tvom poljupcu.", rekao sam.

"Znaš, ljubav je najlepša dok je mlada, rumena kao zora. A posle, posle se dese stvari koje je pokvare.", kaže.

Još dugo smo tako stajali naslonjeni na ogradu, među ružama. Pokazivala mi je nežnost pokretom kojim kao da miluje svog ljubimca: prepariranu lisicu.

Pričali smo o Munku, o Lotreku, Vorholu, Baskijatu..., pričali smo o Ginzbergu, o Geri Snajderu, Keroaku, Orvelu....., o lovcu u žitu.

I mogao sam istog trena, u svakoj intelektualnoj pauzi, da joj kažem da je volim, iako je ne poznajem. Mogao sam da joj zavijem srce nagomilanom ljubavi, koja je spavala u meni, željna da se probudi iz košmara. Mogao sam, ali sam se bojao da sve ne uprskam.

I shvatio sam da je onaj moj uobičajen pokret rukom po rubu njene kose pre poljupca, pokret koji svaka devojčica koju sam ikada poljubio zna kao najavu: o da, sada će da me poljubi; shvatio sam da je dovoljan za večeras.

Večeras je bilo dovoljno svega. Otišla je ka svom krevetu čiji bih ja želeo da budem gost. Otišla je ne rekavši da li ćemo se ponovo videti. Samo je otišla. Ujutru mora na posao. Mora da se odmori.

I tu je magija prestala.

Ja sam sam nastavio šetnju usnulim gradom. Šetao sam sebe na povocu želje da zaspim, ali uznemireno, probuđeno srce nije želelo san.

Rumena zora srela me je na vrhu jedne strme ulice, nalik onim u San Francisku. Bio sam na petnaest minuta od hotela, ali srce me je vuklo negde dalje, da lunjam još opranim asfaltom.

I dolunjavao sam do prodavnice čiji je izlog oblepljen cenama namirnica i uramljen *coca-cola* nalepnicom i kažem:

"Tu ste skroz u pravu. Ljubav je najlepša kad je mlada...", kažem osakaćenoj šaci, koji ustaje da krene nazad na šljaku, a ja okrećem već praznu flašu da iz nje prospem zaostalu penu i vratim je radnici.

"Da, da... sve ti ja to znam dečko. Sve sam ja to prošlo!"

"Hvala na društvu.", kažem.

"Ništa. Hvala tebi na pivo.", kaže i odlazi preko ulice visoko dižući ruku.

Vreme je da se vratim u hotel.

Ljubavnici su do sada već presušili svoje žlezde i izrendali erogene zone.

-No More Doggin'-

John Lee Hooker

Slivnik na podu jednog crno-belog kupatila, odmah ispod kade, bio je prekriven listovima hartije koja je po licu bila ispisana stihovima, a na dnu hartije broj; broj umesto brade. Stihovi, strofe, nečija bol, nečija žudnja, nečiji život ležao je na podu jednog crno-belog kupatila, smotan, sabijen u misao na parčetu hartije. Prostor oko rupe slivnika, prema kadi, poslužio je kao mesto gde se opružila jedna obična bara. U bari, zalepljene za mulj, priljubljene za pločice živele su neke ribe; ribe natopljene vodom i istetovirane stihovima po belom telu. Lako ih je hvatati. Ova bara i nije bara, hvatanjem za ivičasta peraja možeš ih izvući sa dna, njih ribe; sa dna pravo, ne u tiganj, već nazad u korice. Ove ribe kao i neki brodići slomljeni od pada niz vodopade sa ruba prepunjene kade bili su deo jedne knjige.

Kada sam otškrinuo vrata ukazala mi se slika pesnika kako leži u kadi prepunoj vode po kojoj su plutali papirni brodići ka ivici. Jedna knjiga iz ko zna kog razloga bila je uništena.

Čitam naziv sa korica ispod lavabo: *igra svetlosti nad mrakom života*, i ispod naslova pesnikovo ime.

Kada sam otškrinuo vrata tango je zasvirao jače. Na prozoru iznad pesnikove glave gorela je sveća. Nasuprot njoj, na sklopljenoj dasci WC

šolje gorela je još jedna. Žuto svetlo plamena stvaralo je senke po podu, zidovima, i par parčeta noći crnili su se na pesnikovom licu sa one strane nosa.

Kada sam otškrinuo vrata ukazala mi se prilika pesnika kako leži u kadi prepunoj vode zabacivši levu ruku preko ruba mora, ruku koja je prstima snažno grlila vrat vinske flaše.

Pušio je.

Nadvijao je oblake nad mirnim morem koje je lako mogao uznemiriti kolenima koja vire iznad vode. Slabašni brodići neopremljeni radarom gubili su se u magli i padali sa ivice sveta.

Brodići plove; padaju sa ruba niz velike vodopade.

Mlaz vode niz niklovanu slavinu dolivao se moru uz žubor kojim je pretio posrnulim lađama.

Brodići plove, velim.

U pozadini svira tango.

Stojim na preseku zablude i spoznanja; isparavam pretvarajući se u senilnu utvaru.

Migolje se oči oduzete licu na stolu, isprovocirane najezdom žute svetlosti.

Poezija sa mokrih listova.

"Šta je ovo?"

On kao ćuti i kao puši i kao ne primećuje me. Podigao sam jedan list sa poda. U pesnikovom rukopisu video sam moje ime.

"Šta je ovo?", ponavljam još više iznenađen onim što sam zatekao.

On kao puši i pušta svoje brodiće. On me kao ne primećuje. Desnu ruku sa sve cigaretom potapa u more; nimalo romantičan zalazak užarene zvezde na pučini. Zabacio je glavu na rub kade, izvukao utopljenu ruku i tužnu pokislu pljugu vratio usnama. Pogledao me je utopljenim žarom cigarete, a ja sam čitao sa listova:

izmamiću vetar iz razmahalih krila vila da pomiluje ovo ukočeno lice bare; moj papirni brodić želi da plovi; iscedenu suzu dolivam uspavanom moru da potopi kamen i proguta obale; papirne zmajeve puštam veselim nebom da izigravaju galebove; prkosim okruglom svetu ploveći ka ivici, a proždrljivi talasi glođu moje osunčane tabane.

Fotografija odumrlog vama na uvid.

Poezija sa mokrih listova i ja upleten u tu praznu varijantu. Pretreso sam sve listove i svi oni pripovedali su o nama. I pročitao sam lepo napisan i dočaran moj susret sa Donom i naš odnos subotom uveče. I susret sa pesnikom u toaletu i arogantnu Afroditu sa mamuzama u letu i izložbu slika sa bojama i muriju koja nas ganja i moju utoku i voz i novinarku... video sam lepo napisanu reportažu svega što mi se desilo nedeljama unazad.

"Šta je ovo?", pitam.

I on zamumla:

"Bol. Samo bol."

Usnama je grlio pljugu.

I tek tako, pravo sa ulaznih vrata krenuo sam da pišam i zatičem njega na ivici očaja. Pokušavam da razumem. I vidim njegovo toplo srce kako kuca u ženskoj ruci i krvlju maže bele svilene rukavice.

"Ti si ovo pisao... pa ovo sam ja...!?"

I pročitao sam lepo napisano na listu hartije moja dijagnoza sa stilskim figurama. Lepo dočarana noć kada je pesnik recitovao, jutro kada smo zapenili za Aurorom Borealis; lepo zapisan svaki moj prividaž Done. Bio je to svitak koji je pesnik vucarao sa sobom i na kom je pisao dok sam ja spavao.

"Nemoj to da čitaš... to je laž!", kaže.

"Kakva laž... ovo smo mi."

"To je velika laž nekog ko te je učio da gledaš u Sunce."

"Čekaj, čekaj... ne pratim te, o čemu je ovde reč?"

"O zaljubljanju u ljubav... zar nije uvek sve u tome!?"

Slegao sam ramenima i više mi ništa nije bilo jasno.

Jedan stari pas mi je rekao, kada sam ga video kako pari neku šugavu buvaru, da je uvek mrzeo kučke koje ne vole romantične džukce. On je još rekao i da bi takve kuje trebalo da se tucaju sa drvetom.

*No more doggin', foolin' 'round with you,
I'm gonna let'cha out baby, and that's what
I've got to do
Well, ya told me that'cha love me and you told
me a lie
Yes, I'll love you until the day I die
No more doggin', foolin' 'round with you...*

Jedan stari izujedani pas mi je jednom rekao posle krvljenja sa drugim psom, da on nikada neće umreti jer je zapišao na hiljade bandera, pa će ta mesta još dugo mirisati na njega.

"Druga faza čoveče počinje sada..."

"Kakva druga faza...?"

"Projekat hobo... saznaćeš i sam."

Više ni oko čega nisam pravio pitanje, samo sam jurnuo za njim.

Kroz dvadesetak minuta već smo bili na ulici. Ostavili smo stvari razbacane po sobi; ne toliko velik šok za aljkavu sobaricu. Svukao sam večernju masku, i iz sakoa i napuderisane sjajne košulje uskočio sam u blede džins i lanenu sažvakanu košulju iz ranca.

Ulica.

Debela stara dama njiše kukovima pod šeširom koji zaudara na tridesete. Mačo tipovi grickaju plastične nedužne kašičice koje su dobili uz espresso i kiselu vodu, a kada završe sa grickalicom svoje pozerske frizurice prošetace do susednog kafića. Neko prodaje kokice, neko pokušava da proda zaostavštinu iz prošlog života. Neko sagledava veliku mogućnost svojih patika, neko obliće izloge i trguje sa nasmejanim trgovcima koji govore: odlično ti stoji, probaj i ovu... Neko je neko a neko nikako da se otrgne od onog niko.

Ulica.

Pljuvaonica marketinga. Novogodišnja jelka nakinđurena bilbordima, plakatama, reklamama koje svetle, koje se vrte, koje zvižde. Blještavi zubi koji se osmehuju; savršena tela koja te kompleksašem nazivaju, a zapravo pokušavaju da ti uvale donje rublje; kazina koja te mole da ih ojadiš; banke koje ne mogu da dočekaju da ti ispune novčane snove; beli zubi rekoh... beli zubi za opasne ujede.

Oni znaju čoveče, oni znaju šta trebaš da imaš; znaju šta moraš da imaš. Ti si tabula raza čoveče; šonja sa praznim mišljenjem o svemu što te ne zanima. I oni znaju čoveče, znaju koji auto treba da voziš; sa kojim satom nikada nikud nećeš kasniti; koje ćeš odelo nositi na poslu; koje na večeri kod kuće; ukus kog voća ona najviše voli, pa lako odabereš pravu meru higijenske gumice; kojom rukom brišeš bulju, pa ti daruju troslojne toalet papire.

Oni znaju. U sekundi načiniće spisak svega što moraš da poseduješ da bi bio čovek ovog vremena - slatke današnjice.

Svet nikada nije bio lepši!

Ko topla čokolada, onako izazovna, mirisna, nepogrešiva za orgazam jezika i

poslužena po najvećoj vrućini na užarenom pesku
od koga je i sama vrelija.

Ulica. Dnevna soba tvog života ulepšana
reklamama koje reklamiraju same sebe, reklamama
koje ne reklamiraju ništa samo tako blede,
reklamama koje podsećaju na naše živote.

Dobro je jutro gospodine. Jutro je sjajno.
Čuješ li petlove kako slave svog blještavog
boga. Ne čuješ, ali bi možda voleo da ih čuješ,
veruj mi prelepo pevaju. Dobro jutro gospodine.
Čujete vaš budilnik! A da, to svakako morate
čuti. Tog malog diktatora prezirete jer vam
otima san.

Dobro jutro gospodine, izvolite vaš omlet.
Vaša kafa gospodine.

Novine su na stolu gospodine.

Ne, vaša žena još uvek nije došla sa puta.

Da gospodine deca su na izletu sa školom.

Da gospodine danas je subota.

Da gospodine uradiću to.

Svakako gospodine, opraću prozore.

"NOVA PRODAVNICA U VAŠEM GRADU! "

"IME OD POVERENJA!"

"DOĐITE I UVERITE SE SAMI!"

Podne je.

Svi do jednog, isti usamljeni čiviluci sa
glamuroznim odelima i poliranim zubima promiču
pokraj mene iz svih mogućih pravaca. Ukrštaju
svoje puteve, ali da bi sačuvali sjaj svojih
kitnjastih naramenica izbegavaju jedni druge. Ne
smeju se nipošto dodirnuti.

"NOVO LJUDI, NAJNOVIJE "

"OVO JOŠ NISTE VIDELI "

I naš gospodin koji u stomaku meša jaja i kafu prolazi tuda. Odlazi da pazari zadovoljstvo. Odlazi da spozna to novo, koje uvek sve više liči na ono staro, ali to nikom nije bitno. Bitno je da se ljudi navuku.

Ulica.

Šta je ulica?

Lažljiva guzica!

Šta je ulica?

Lažljiva guzica!

Šta je ulica?

Lažljiva guzica!

Šta je ulica.... sada svi složno: LAŽLJIVA
GUZICA!

Šta je ulica?

Može li zapržen mozak da odgovori drugačije?

Čini mi se da ulica više nikog ničem korisnim ne može da nauči. Propala je stara, a bila je dobar pedagog. I škola je propala, škola bez zidova i samo sa časom velikog odmora.

Hodali smo tek tako, bez cilja. I nismo marili za ta neka lepa odela kojih je bilo svuda. Jednostavno smo plovili kroz masu, a ja sam pokušavao da razumem taj skitački bluz o kom je pesnik lajao.

"I kakva je u krevetu?", pitam da bih uneo malo vedrine.

"Ko?"

"Kako ko... pa novinarka. Jesi li je maznuo sinoć, ili ne?"

"Dobra je."

"Dobra je... pa kako dobra?"

"Ko vlažna i izlizana fora... dobra za snošaj, ali ne i za sećanje."

"A ti?", pita.

"Ah da, pa upoznao sam tu bejb kada ste vi otišli. Super je cica, nadam se da ću da je kresnem. A možda bi moglo i nešto više od toga, barem dok smo ovde... koliko već.... pet, šest dana kako odsedamo u hotelu?"

"Pet. Ovo je peti dan prijatelju. Peti dan... hotel je jeftin.", kaže.

"Čoveče za pet dana upoznaš grad kao da si godinama u njemu.", kažem.

"Ne, ne. Čini ti se da je tako. Ako hoćeš da ga totalno provališ moraš da mu polizeš prašinu sa ulica. Dušu grada ne spoznaš noćenjem u hotelu."

Hod po zebri, pa niz bulevare, niz ćorsokake i sokake, kroz parkove i sunčane doline, kroz krajeve žestokih momaka, pored kineskih radnji, pored zelenih pijaca koje mirišu na trulo voće, pored hrišćanskog groblja i komunističkih spomenika, preko tramvajskih šina i prostranih trgova, kroz tesnac između prosjaka i ivice trotoara, kroz predele slabih signala mobilnih telefona i predele napeklih betona.

To je to.

Simbioza urbanih činjenica koje nabacane preko blata i zalivane mokraćom hiljada, miliona bešika na teškim drogama ustava, zakona, amandmana, pravilnika, propisa, zabrana, čine skelet gradova. Sudnice, zatvor na periferiji, galerije, muzeji, pekare, biblioteke, pivnice, farme lekova, industrija duvana, mostogradnja, transportna preduzeća, kulturni šokovi, protestni mitinzi, radikalni dinamit, demokratski fitilj, političari koji drže celu predstavu živom na pozornici inflacije i sa publikom cele ogorčene nacije. Političari koji titraju jaja biračima pred svake jebene izbore.

To je to.

Život gradova - život planete u pandorinoj kutiji.

Hodali smo tek onako, bez cilja. Kroz lavirinte ulica i prolaza hodali smo vođeni kovanim novčićima koje smo bacali za odabir pravca na svakoj raskrsnici. Dupla glava za levo, duplo pismo za desno i pismo-glava za pravo; enigma svake raskrsnice je rešena.

Dok smo šetali pesnik je žvakao tu priču o rupama na čarapi, o odricanju, o budistima i dilerima mudrosti bit anđela. Prosipa neke sulude priče, takvu bi etiketu dobile u ušima građana parlamentarnog ekvilibrijuma. On, prašnjavi vetar šakom brašna iz mlina nemira; on predlaže empirijski dokaz našeg ludila. A ja sam bez nekog posebnog ustezanja sve to prihvatio. Sve mi je to zamirisalo na dobruzajebanciju. I to da poklonimo sav novac prvom prosjaku. I to da pred bankom isprosimo ručak. I to da provedemo noć na ulici. I to da ako nam ne ide loše kao šegrtima u prosjačenju nastavimo ka severu u ritmu skitnica. Paraf ko ispljuvak na šaci i snažno rukovanje, *hobo* zakletva je data i žestokim jurišom na svim frontovima krenuli smo u osvajanje sveta.

Dole kod naših đonova prosili su prljavi i pocepani. Neke kartonske kutije da prizovu radost. Neki tugaljivi pogledi ko pogled pokislog pseta. Pesnik je istreso svoje džepove i sav novac prosuo u kartonsku kutiju. Pogledao me je. Bilo mi je jasno šta mi je činiti. Činim to isto.

Dole ispod kolena prosili su prljavi i pocepani, i neku kartonsku kutiju punio sam sapunom i mirišljavim podstrekom istresajući novac iz svojih džepova. I otresao sam se lagodnosti.

Ostao sam suv i ushićen.

Umazani plavušan sa crvenim ožiljkom preko leve šake začuđeno nas gleda. Njegove krupne oči

bile su uprte u nas ko da smo statue od zlata. Smrdeo je na ponoćne orgije pacova i želju njegovih plodnih roditelja da ga prodaju. Guljao je tu među štiklama i gumenim donovima. Bacao bi se pod točkove bicikla, a onda padao u komu i zamišljao kako mu isplaćuju obeštećenje. Bio je suviše čovek za svoje godine; suviše iskvaren i neumiven.

U kutiji za cipele bilo je previše novca za nekog njegovog apetita. I nije dugo razmišljao. Rukom sa ožiljkom od vrele vode pokupio je gen prokletstva pohlepe i viknuo:

"Fala gospodine!"

Viknuo je piskavim glasom i već zaljubljen u novčanice jurnuo je niz ulicu ostavljajući kartonsku kutiju za cipele usamljenu na betonu ispred hrama Bogorodice. Dobro je poslužila, ta kartonska kutija.

Jedan dečak je slepo verovao da će zadobiti beskrajnu ljubav roditelja ako nauči da sam založi vatru. On je iznova pokušavao, lomio je šibice, ređao je drvca, duvao, sve dok jednog dana nije zapalio kuću.

Jedan dečak je verovao da će zadobiti beskrajnu ljubav ako izbroji kapi vode u jezeru. On je neumorno brojao pažljivo odvajajući kapi, a ljudi su mislili da je poludeo. Jedan dečak je hvataljkom za leptire ulovio san i odneo kući da ga položi na umorne oči njegovih mrtvih roditelja. Noseći dukate bio je siguran da će kupiti zagrljaj i to srce od plastike.

I igra je počela za dva mutanta uz galop bačenih kockica niz kolovoz pod zadremale automobile žutih taksista. Igra je imala pravila.

Ti, jebeni nezreli idiot na ulici koji se folira. Igraj pametno i igray do kraja. To je jedini put da provališ koliko si odleprio. Mogao sam... mogao sam da postanem bogati trgovac u

zemlji nedodijeli, ali sam ipak rešio da eksperimentišem sa drogama i korporacijama dilera u svetu koji spava i hrče. Igra je počela.

Pružili smo ruke i preuzeli dečakovu smenu.

-I Need Some Money-

John Lee Hooker

Slepilo.

Slepilo je reč kojom mogu da opišem život unutar zidina grada opkoljenog zamahom jatagana džihada. Gladujemo nedelju dana i hrabro držimo kapiju slobode zaključanu za samouverenog egoističnog pašu. Osetio sam. Osetio sam krv junaka dok sam sa pesnikom popodne proveo u tvrđavi nedaleko od grada. Osetio sam i zmiје među obrušenim zidinama. Imao sam taj san među ovim zidinama, san da sam zaista među ovim zidinama. I bilo je strašno. Moj vrat pod sabljom mladog Turčina. I imao sam gadnu glavobolju. Sjebala me je totalno. Ležao sam u hladu istočne kapije i oboren glavoboljom imao sam tripove žestokih dvoboja. Imao sam tripove zbog glavobolje ili možda zbog čudne supstance ušpricane u andol kog mi je Albert Hofman tutnuo u šake. Imao sam tripove i oni su me ispratili u dubok san.

Pred zalazak sunca probudio sam se sa osećajem gladi u stomaku, a mučna glavobolja je nestala. Pesnik je sedeo na jednoj od srušenih kula i gledao u pravcu rumenila. Krenuli smo nazad u gradsku vrevu. Grad nas je dočekao sa upaljenim svećama duž magistralnog puta i saobraćajem koji je postajao sve gušći.

Igru smo igrali sve veštije. Trulimo u ulogama nečeg što nismo, a sve više postajemo. Orvelovska fora da postanemo niko, a ništa će doći samo po sebi. Vucaramo se od ugla do ugla u udarnim terminima sa dlanovima okrenutim nebu. Prikupimo koju paru, a zapravo ta koja para ponekad je i zaista dobra. Bude dovoljno za pivo, pljuge i klop. Prvih nekoliko dana bilo je zaista teško. Ostajali smo često bez večere, ručak bi bio sendvič sa paprikom, a doručak... ah može se i bez doručka. Glavni razlog takvom stanju trpeze na klupi u parku bila je naša sramežljivost. Nismo imali smelosti da zagrebemo ko pravi prosjaci, već smo prosili u nekim među pozama; kao, ja možda tu stojim jer čekam nekog, a možda i prosim, a vi slobodno ubacite sitniš u tu kutiju, koja zapravo i nije moja, a i ne morate darivati mnogo, nema razloga, samo malo siće za kap alkohola. Ali kako su dani prolazili i kako smo mi kapirali da ne možemo živeti samo na suvom hlebu, naši vapaji postajali su sve uverljiviji.

Jednog dana oko podneva nad gradom skupilo se teško sivilo. Letnji pljusak stropoštao se na krovove i televizijske antene iz očiju uplakanog božanstva koji nas je suzama popišao i iz protesta gađao ledenim kockama iz svog viskija. Mi bežeći da ne zaradimo povredu usijanih ludačkih glava zavlačimo se pod nadstrešnicom bele prizemne zgrade koja je ličila na seosku ambulantu. Kada je kratko, sočno pljuvanje s neba prestalo, ka zgradi pod čijim parčedom krova smo našli suvo tle, krenula je armija zombi beskućnika. Nosili su nekakve plastične kantice, šerpice, presečene balone. I hodali su ko ravnotežni retardi, teškog koraka, sa imitacijom cipela, sa kesama na nogama koje su skrivale neke efemerne buvljačke opanke; šljapkali su među barama i javljali se jedni

drugima. Njih nekoliko uputilo je i nama pozdrav sa rečenicom: a vi ste prvi danas.

Da mi smo prvi. Samo čemu to biti prvi danas!?

I odgovor je došao u belom kombiju neke humanitarne organizacije. Prostor prtljažnika biva opkoljen istog trena kada je vozilo stalo. Momak u belom mantilu i farmericama otvorio je vrata i iz unutrašnjosti dovukao korpu sa hlebom i metalni lonac. Zahvatio je kutlačom sadržinu lonca i viknuo:

"Ko je danas prvi?"

I svi su se okrenuli ka nama koji smo stajali po strani.

"Ajde nemam mnogo vremena. Očekuju me na još dva mesta.", viknuo nam je mladić iz kombija.

Mi smo prišli sa rukama u džepovima.

"Rekao sam da nosite svoje posuđe. A vi ste izgleda novi!?", kaže.

"Novi.", kaže pesnik.

"Ubuduće nosite svoje posuđe. I dođite sutra da vas evidentiramo.", rekao je i iz kombija nam pružio posuđe od recikliranih udarnih vesti jednog hladnog dana prošlog decembra. Serem. Nisam mogao da znam šta je u srži te kvazi posude od prerađenog papira.

Kutlaču punu splačine od zelja i pirinča otrešao je u moj tanjir i preko toga tutnuo četvrtinu bajatog hleba.

"Ajmo sledeći.", dodao je umesto začina.

I svi oni zombiji pružiše svoje izglednele zdelice i to po redu kako je ko pristizao. To su izgleda zaista poštovali.

Hrane je bilo dovoljno. Hrane? Bila je odvratnog ukusa, kisela ko da je dinstana u sirćetu. Hleba je imao ukus buđi i ništa manje tvrđi od kamena. I svi sem nas su uživali u pomijama i mljackali su slatko ko svinje.

Jedna druga kuhinja za socijalu nudila je bolju klop. Bolja klopa. Tu dolaze i puževi sa kućicama, a ne samo golaći. Na trenutke pomisliš da je to pristojno mesto; zapravo i jeste, iz perspektive humanosti. I tamo, kao što rekoh, mogao si da susretneš uličnu čebad i da osetiš njihov vonj. Prolupale glave koje kukaju za decom koja su ih napustila; kukaju nad tanjirom bistre čorbe u narodnim kuhinjama. Zaklinju se pred oltarom modernih kontejnera. Bogohule ojađeni i zaboravljeni; tako sebe smatraju, zaboravljenima.

Sitne pojedinosti igrarije prosjačenja podvešću pod pojam higijena. Umivanje; jutarnji ritual kog izvodimo na česmi na trgu. Oralna higijena egzistira na nivou jabuke i vode. Dobro kupanje obavimo u reci, posle ponoći sa tečnim sapunom kog natočimo u kesu u nekom od javnih vecea pred njihovo zatvaranje. Gaće i čarape peremo svakog trećeg dana i osušimo na suncu. Dronjke ostavljamo prljavim zbog efekta ulice. I to je to. Krajnje zanimljiv način preživljavanja u betonskoj džungli gde caruje Dezmondov: goli majmun.

*The best thing in life is free,
but you can give it to the birds an' bees
I need some money, need some money
Oh, yeah, what I want
Your love gimme such a thrill,
but your lovin' don' t pay my bills
I need some money, need some money*

Juče smo prošli pored hotela u kom smo odsedali i ja sam pomislio na naše verovatno zaplenjene stvari i pištolj kog sam sakrio u sobi na četvrtom spratu. Imao sam želju da zakukam na recepciji da nam vrate sadržinu ranca, ali pesnik je to odbacio kao kršenje pravila igre. Kasnije smo prošli i ulicama

kojima sam te noći pratio kratkokosu kući. Pesniku sam prepričavao događaj do najsitnijih detalja i na kraju mu priznao da se svo vreme bojim da je ne sretnem ovakav; kako bih joj objasnio sebe, bradat sa ožiljcima pepela i blata uvezenog iz prigradskih naselja. To ne ide. Ona je kao dama, madmazel sa muštiklom i haljinom za ponoćne balove... stajala bi joj fenomenalno.

U početku smo spavali na klupama u parku, odatle bi nas murkani oterali. Onda smo jednu kišnu noć pokušali da provedemo u zgradi železničke stanice, ali i tamo je pretila murija. A onda smo povukli pravi potez; pronašli smo pećinu. Bila je to napuštena kuća, možda pred rušenje, sa metalnim krevetom unutra i ozidanim kaminom. Pod ugla sobe sa krevetom prekrili smo prikupljenim kartonima i tu bi se opružili dok bi u holu ratovale mačke sa pacovima. Nisam verovao na šta sve čovek može da se navikne.

Ponekada kada dobijemo dobar bakšiš otpalimo na hladan špricer u kafanicama pored autobuske stanice. Uvek su pune prostaka i čestitih seljaka sa blatnjavim nogavicama, pa ne odskačemo mnogo od ostalih gostiju. U kafanama sa prostim manirima konobarice čiju je kosu spržila hemija iz magičnih pakovanja za farbanje i ulepšavanje žbunja, sretali smo, za onim, znate, kafanskim stolovima sa ukrštenim kvadratnim stolnjacima boje rubina i ametista, čudne pijane likove. Jednom naletimo na mladića, pijanog, koji je iz treće smene svratio na trežnjenje pivom i koji nam je nudio neku razgaženu sestru, čisto prijateljski, za naše masne pačorane. Bio mi je odvratan do bljuvanja. Jebeni makro promiskuitetne familije.

Jednom susretnemo okorelog komunistu koji je razvaljen izbušio čelo pokušavajući da

natačne značku petokraku; takva je barem bila njegova verzija priče o bandi ožiljku na sredini čela.

O.K., to bi bila reportaža da se zadovolji urednik rubrike: kako to izvesti?. Infiltracija među prosjake uspešno obavljena i procedura: bluz soliranje za dva dekadenta može se neometeno nastaviti; možemo neometeno da produžimo ka cilju, ka ponoru lažnog komfora otuđenog i prestravljenog čoveka 21. veka.

"Buuu...!", prodrmao me je pesnik po ramenima imitirajući tu slinavu babarogu iz ormana; ne znam zašto, ali takav epitet sam joj nadenuo još kao klinac.

"Tu sam... zamislio sam se nešto. Provali čoveče lik diluje u sred bela dana i to pred crkvom.", pokazujem bradom u pravcu neupadljivog momka sa pederušom oko ramena. Njemu prilazi suv, grbav narkos koji već pri pomisli o svom golom ručku počinje da balavi i vezuje portiklu oko vrata. Učinili su to u jednom rukovanju. On je dobio staf, a On je dobio kintu. I razilaze se. To je to.

Prekoputa crkve čučimo i čekamo da pop prodornog glasa završi liturgiju. Čekamo, a onda presrećemo vernike. Iz očiju oltara i pejzaža ikonostasa, zajedno sa ljudima kroz vrata i kapiju crkve, dopirao je blaženi miris tamjana. I mi ponizno moljakamo svakog sina božjeg, a kovanice zatrpavaju liniju života na dlanu. Neko nas i dobro posavetuje: odjebi, i nađi poso! Reka Hristovih ovaca napušta duhovno pojilište. Među babama, majkama, decom, junacima, pizdama, poltronima, jadnicima, srećnicima... mi se grebemo za gozbu. Među prljavima i čistima, među gladnima i sitima, među plagijatičarima i avijatičarima, među melanholicima i

hiperaktivnima... mi stičemo reputaciju leproznih.

Prilazim curi širokih kukova s leđa. Pipnem je po ramenu, po beloj majci i kažem:

"Molim vas...!"

Ona se okreće i pogleda me ne govoreći ništa. Među bosima i visokim potpeticama, među lekarima i veterinarima, među lopovima i *drotovima*, među istinom i lažima, među užarenim nebom i napeklim peskom... fatamorgana; ali drugačija je.

Kosa joj je vatreno crvena. I smršala je.

Ona se okreće i pogleda me ne govoreći ništa. A zatim je zamjaukala:

"Čao!"

"Čao Dona!", kažem postidjen.

Užas. Nije smela da me vidi ovakvog.

Pomisliće da sam... da, od kada je otišla. Ah, sredila se Dona.

"Drugačija si. Tvoja kosa..."

"Da, farbala sam se pre par dana."

"Lepo ti stoji.", kažem sav nasmejan od miline.

I ona se nasmejala.

Pod osunčanim obrazima ja sam rumeneo.

A njeno ime? Njeno ime na usnama imalo je ukus mesa mirisne jagode. Njeno ime na usnama kada ga ljutito izgovoriš imalo je ukus limuna; kiselo, kiselo, kiselo, a zatim slađe no livadski med. Slatko koliko i seks posle svađe.

"Otkud ti ovde?", pitam zaintrigiran.

"Pa, došla sam da upalim sveću."

"Ne, mislim otkud ovde... u ovom gradu?", pokušavam ponovo.

"Pa ovde živim."

"Super. Učinilo mi se da sam te video u *Barelhaus* klubu."

"Pa, često odlazim tamo."

"Znači sada ovde živiš?!"

"Da, ovde živim i radim.", kaže.

"Radiš... gde?"

"Striptizeta sam."

Son cosas de la vida. Moja bejb je striptizeta koja odlazi u crkvu. Ona je kraljica brda i želim da saznam sve o njoj.

Juče sam jahao slona i ređao balvane u visinu željan tvog poštovanja. Danas do pojasa stojim u Gangu i iz mojih raširenih ruku šiklja pepeo, ostatak ceremonije spaljivanja mojih predašnjih ekscentričnih izliva. Pepeo rasipam u svetu reku i time oslobađam sebe od samoga sebe i predajem se tebi moja Indijko.

Klanjam se boginji radosti i uživam u njenom blagotvornom dodiru. I svi ovi slonovi, i ovo upeklo sunce, i sav ovaj pesak po kome trčkaraju tamnoputi žgoljavci biće enterijer našeg hrama ljubavi.

Dozvoli mi da me zavoliš i skriveno blago izgubljenih gradova džungle biće nam nepotrebno moja Indijko.

"Često si mi u mislima.", morao sam to da priznam. Bila je tu pored svih tih drugih avantura. Golicala me je pomisao na naše subotnje večeri. Golicala me je pomisao: kuda li je otišla? Morao sam to da joj priznam i ona se nasmešila.

"Da li sam bio toliko veliko govno?"

"Ne toliko veliko...", odgovara kroz osmeh.

"Pa zašto si odmaglila, tako, odjednom?"

"Morala sam."

"Morala!? Zašto Dona?"

"Odradila sam svoje, i iako si mi postao drag ja nisam smela da prekršim dogovor!"

"Dogovor? Kakav zaboga dogovor?"

"Pitaj njega!", i pokazala mi je tim pogledom kojim kao da krivicu za sva sranja na stolu, u poslužavniku erotske gozbe, svaljuje na drugog. Pokazala mi je na pesnika. On je stajao ukopan u momentu obdukcije mog emotivnog života.

Stajao je ukopan na posthumnoj ceremoniji krunisanja leša ljubavi i odlikovanja svih veličanstvenih krivaca za njenu smrt.

"Šta bi trebalo da znam? Vas dvoje se poznajete?"

"Da.", odgovara Dona.

Pesnik je ćutao.

"Dragi moj ti si bio samo posao!", rekla je.

"Samo posao... i želela sam da posle izvesnog vremena saznaš istinu, ali mi on nije dozvolio. I morala sam da odem.", govorila je.

"Šta ona to govori?", obraćam se pogubljen u lavirintu začaranog kruga zavere; vrištim za zrakom istine iz najcrnjeg podruma obmane.

Poslat pogled uporno naleće na tvoj obraz, zaludno pokušavajući da ti pomiluje oči. Ne želiš me gledati. Sramno sam izneverio tvoje dodire. Pusta ulica sasvim običnog grada. Zgrade uzdignute oko naših tela. Automobili parkirani na trotoaru. Prilaziš mi sa druge strane sveta nudeći svoje telo povetarcu koji oblizuje tvoje usne u pohodu na tvoju kosu. Ja lebdim, tik iznad zemlje sa rukama u džepovima i stegom oko srca. Osećam da ću pući tu pred tobom. Sve se odigrava sporo, moji pokreti glavom su bezuspešni pokušaji da pogledom obgrlim sve strane sveta. Svakim pokretom razmazujem sliku, ti na ulici. Pokušavam da učinim neki normalno brz pokret ne bi li prestao da se osećam ovako bespomoćno. Ti prilaziš strahovito brzo i dalje skrivajući svoje umiljate oči. Susrećemo se tu ispred izloga jedne radnje sa belom tehnikom, ispred crkve, pred pozorištem, bilo gde... susrećemo se sa naoštrenim kopljima i bodemo se po grudima sve više nanoseći bol jedan drugome svakim korakom kojim približavamo svoja tela, i kao da želimo da ovo približavanje preraste u zagrljaj. Tu smo jedan naspram drugog, naoštreni i ljuti. Ko će prvi udariti. Ne želim da

govorim, ali moram započeti duel. Kao da sam bez grla jednostavno ne mogu reći ništa..

I dalje pokušavam da dohvatim tvoj pogled, ali kao da mi nešto kaže: ti si bio samo posao.

"To je bio jedini način.", pesnik drhtavo progovara.

"Način?", povicio sam ton.

"Video sam te čoveče. Dugo sam te pratio i shvatio da si savršen da mi pomogneš, i da ja pomognem tebi.", kaže.

"O čemu bre to sereš?"

"Potreban ti je bio novi život.", on kaže.

"Jebeni ludaci, šta ste to uradili sa mojim životom?", vrištim i obaram pesnika na beton. Svi jebeni bogomolji su pretrnuli kada sam jauknuo. A jauknuo sam razbijen. Trn sećanja je probušio balon amnezije punjen ugljen dioksidom iz pluća jebelih prevaranata. I jurnuo sam niz ulicu Gorkih Suza sa sokom kukureka iz očiju. Jurnuo sam obezglavljen, ali sam dobro znao kuda jurim. Jurim jedinoj utehi. Bio sam iskorišćen, silovan, zlostavljan od čeličnog uda možda najboljeg prijatelja koga sam ikada imao; bio sam izujedan vilicom predatorske pičke moje razgolišene bejbi, jebene striptizete.

I sa trulim zadahom istine i atrofiranim udom ljubavi ja pripremam osvetu sunčevog plamena.

Poštare slutiš da ću te ubiti jer me uvek nalaziš i donosiš mi ta ružna pisma hej ti zlobni trgovče koji prodaješ moje snove bezosećajnim kolekcionarima čuvaj se i ti ljubavnice meseca beži sa ulice jer te traži moje slomljeno srce kidišem i na tebe vatrogašče jer život mi gasiš dok pokušavaš od vatre da me spasiš džellate tebe ću lešinarima da ti za svaki ukraden život naplate a tebe prijatelju gurnuću niz vodopade jer samo gledaš dok me ovi blate i vi koje ne poznajem sakrijte se jer ću i vas da

pobijem ovim nožem čim se obrijem i tebe moj
usnuli susede i tebe moj frizere istim ću
makazama po obrve pa ćeš biti nalik nakazama a
ti krojaču obični koljaču prišiću te za raketu i
prepustiti letu a tebe koji si loše moje ime
ispisao na listu sudbine pa zbog toga ne
postojim ubiću čim izađem iz dubine i osetim to
sunce koje će u oči da mi sine.

Pesnik je trčao za mnom i vikao bljuvotine
o prijateljstvu i razjašnjavanju nastale
situacije u klozetu. Da, kao da mi je mesecima
glava bila zaglavljena u vece šolju i kao da sam
morao da gutam sva ta sranja raskenjanih guzica
dobrih prijatelja. I prdež tog dobrog prijatelja
ja trčao za mnom, a ja sam trčao još brže. Jurio
sam ka sobi 406 i vodokotliću u kom se zamotan u
kese skrivao moj anđeo osvete. Trčao sam
preskaćući sve prepone skokom gazele. I nisam
mario za recepcionera koji je prepadnut ostao
bez reči kada sam uleteo u jebenu rupu od hotela
i jurnuo uz stepenice. I nisam mario za gosta
koji je još uvek ležao u krevetu kada sam
odvalio vrata sobe i upao u kupatilo i iz
vodokotlića izvukao injekciju osvete. Skinuo sam
i poslednje parče najlona kada su se oko vrata
jednog crno-belog kupatila sa vriskom i
euforijom u sjebanim srčanim pumpama, pojavili
prestravljena sobarica, dlakavi debeljan u
gaćama i pesnik bled ko odsjaj mog revolvera.

"ODJEBI!", još uvek vrištim.

"OSTAVI ME NA MIRU!"

On je pokušavao da me umiri. Sobarica je
uplakana pobegla, a debeljan pred pištoljem
počeo da piša niz levu nogu, i kao da je tim
mlazom urina kog je cele noći držao u bešici,
curila njegova nada da će ostati živ, jer ja sam
vođen besom napeo utoku. I sve je bilo spremno
za zločin po etalonu.

Tu je žrtva.

Tu je ubica.

I tu su nedužni koji će da padnu.

"ODJEBI!"

I snažno naležem cev na pesnikove usne, a
on pada na kolena i sklapa oči već spreman da
primi moju presudu.

-Billy The Kid-

Ry Cooder

*I'll sing you a true song of Billy the Kid
 I'll sing the record of deeds that he did
 Way out in New Mexico a long time ago
 When a man's only friend was his own forty-four*

Ja imam kraću cev, ali i želju da razvalim hladnjak njegovog kamiona, jebene aždaje od kamiona. Ja imam .357 osvetu u rukama. Njegov hladnjak je odrađen, o tome ne bih brinuo.

U jednom dahu metronoma, tip u gaćama je prigušeno vriskao, trnuo je na podu od prerađenog, sasušenog hrasta; molio je gomile svetaca sa zlatnim amajlijama pod mantijom gospoda da ga poštede metka. Cvilio je zadavljen sopstvenim suzama ne obazirući se na dostojanstvo i muškost koja mu je visnula iz širokih bokserica i prestravljenim glavićem brisala prašinu sa parketa. Cvilio je ko da mu obdareni Etiopljanin skida đanu u raskoraku između sobe i kupatila. Govnjiv prizor posranog čoveka koji je samo želeo da na miru dočeka podne u krevetu.

A on, pesnik, on je jebeno bio hladan i bled. Gledao me je pravo u oči, a ja sam pogled lepio za sam nišan i brojao udare vesele igre metronoma koji je provocirao tihi krik epidemije smrti; ubistva u sobi 406 iz čiste osвете i prokockanih osećanja prijateljstva.

Ja sam se osećao prestravljenom.
Prestravljen samim sobom i santom tišine koja je naletela na Titanik zadovoljstva i ludila koji je prevozio bogate dane s jedne na drugu obalu meseca Juna. Bio sam u stondu posle jake doze adrenalina; u harmoniji sa pulsom na ruci koja je držala pištolj i u zavadi sa percepcijom.

Ne.

Ne, ovo nije stvarno. Ovo je neka jebena morbidna slika na trotoaru mentalne ustanove po kojoj pljuju egzotični umovi duboko ubeđeni u svoje ludilo. Ovo je iluzija pokvarenog stomaka prouzrokovana florom ubuđale hrane. Ovo je tup osećaj nedeljom ujutru kada pržim kajganu i razmišljam o jajetu koje bih da slomim, jajetu natopljenom kokošijim govnama i paperjem, i koje preti da patentira ukus moje kajgane, ukus rasplamsan čudnim začinima; a ja, držeći ga u ruci pokušavam da prizovem razum i dokučim šta se zapravo dešava. Ko je ovde zapravo kuvar? Ovo je kisela promuklost stomaka nakon noći ubijanja pićima bogova i bolna molitva upućena efidrijadama za čašom hladne izvorske vode. Ovo je bol ranjenog kolena posrnulog viteza od žice koji u molitvi kleči na ekserima, sa obešenim krstom za cevance o vrat i tomahavkom u šakama koje mole. Ovo je bljutav osećaj kraja.

Teška metalna vrata su probijena. U predvorju zamka na svilenom plaštu zlatnim vezom ispisana istina.

On će je pročitati. On će je izgovoriti.

Buket novih mirisnih laži; ne ljuti se čoveče!; to je samo igra, partija dobrog blefa.

"Smiri se prijatelju. Moraš se smiriti.", kaže.

"Prijatelju, molim te! Nije to bilo mala fide, bio sam ti zaista potreban.", raširio je ruke.

Ciljao sam u glavu, u njegovo čelo. Možda sam želeo da pati, pa sam mu ciljao u šake; u

butine; u testise; ciljao sam sebi u slepoočnicu. Nadigrao sam samog sebe. Verovao sam u pesnikov blef oka koje žmirkira zbog odbljeska Sunca.

Na podu od hrastovine bara znoja u kojoj se valja i cvili *John Doe* i njegovo dlakavo hemoroidično dupe. Čuje se samo teško disanje i škripa zardale kapije.

"Ućuti jebote!", vičem besno i pištolj mu prislanjam na potiljak. On, kroz zube i nagrižene usne baca peglu; sve same iznutrice; ceo sistem jebelih organa. Ama baš sve što je imao u stomaku.

"Šta imaš sa Donom?", gledam u sadržaj bljuvotine i sklanjam na tren pištolj sa fronta.

"Gotovo ništa. Upoznao sam je u jednoj rupi na jednom magistralnom putu.", počeo je da pravda dozu umerenosti napete situacije; počeo je malovati da bi šarenilom uspavao metak; započeo je igru ovčice Aske pred vukom razornog kalibra njegovih zuba.

"Tada sam svake nedelje odlazio u pakao... ta rupčaga bio je buvljak u paklu."

"Posmatrao bih sve te čudake, a pazi, svako od njih je imao razlog zašto je tu svraćao i ti razlozi delovali su inspirativno na mene.", govorio je o ukletom mestu odmah uz drum. U nemalterisanoj dvospratnoj kući, okruženoj praznim burićima koji trule pod nemilosrdnim nebom, sakupljala se bagra iz obližnjih sela; sve sami radnici kamenoloma koji je hranio mnoge porodice. Kamenoloma na nekih deset kilometara južno. Govorio je o ukletom mestu gde su se upletali svi ti oronuli životi; mestu gde se rakijom lečila apatija; mestu gde se hvalisanjem leče ožiljci šiljatih ambicija i guta otupeli strah od sebe samog i svog života. Govorio je o mestu gde je razgolićena striptizeta imala ulogu svetice.

"Kada sam poslednji put posetio taj bunar jada, video sam Donu koja je tamo gradila svoju karijeru striptizete.", govori sve smirenije.

"Na sjajnom mestu je to radila...", ironično naležem na bambusovu konstrukciju pesnikove priče.

"To sam i ja pomislio, zato sam je upoznao sa nekim ljudima iz grada, i ona je krenula sa boljim tezgama..."

"Ma, zašto bi iko gledao debelu Donu kako se svlači!?"

"Debeli biznismeni nalevani viskijem, oni obožavaju Donino telo.", pažljivo je pratio srljanje mojih obrva u grimase; u izraze lica koji su imali ulogu znakova interpunkcije. Kada bih postao gadno namršten, on bi hitro lupio tačku na svaku misao i razorio koncepciju klimave rečenice. Zatim bi započeo novo poglavlje brižno biranim epitetima.

"O.K. debela Dona je, dakle, bila spremna da mi se nakon te usluge oduži...", kaže.

"I ti si je strpao meni u krevet, iz nekih samo tebi poznatih razloga, a možda očekuješ u stvari uslugu od mene, sada...?!"

"Ne dragi prijatelju...", pokušao je to da izgovori.

"Prijatelji! Nateraću te da progutaš metak i ti me nazivaš prijateljem?", opet sam podigao pištolj.

Ovo nisam ja. Ovo nikako ne može biti moj odraz bola u ogledalu osvete. Ovo je neko od mojih heroja iz vestern stripova koje sam gutao kao klinac. Neko kom je stalo do ponosa jednog bluzer luzera. Neko ko je čvrsto držao utoku i koji će slengom baraba iz mračnih kvartova izgovoriti bum-bum.

"Polako! Polako! Mi jesmo prijatelji i to ćemo ostati.", kaže.

Serum istine sa hladnom cevi, pružio mi je više od gole priče. Saznao sam sve. Sve što je moglo da se klasifikuje pod nazivom tajna, dobilo je drugačiju etiketu.

Saznao sam da je pesnik trčao kući sa buketom u ruci i prstenom u džepu; jurio je da zaprosi Afroditu. I tu, pred njenim kolenima, glasom golubice gaktala je ko gavran, gaktala je prelepa zaprošena bejb:

"Ne mogu da se udam za tebe. Ti si jedno veliko dete i ne možeš mi pružiti sigurnost... bolje je, bolje je da prekinemo... htela sam ti to ranije reći, nisam želela ovako, ali...", i slegla je ramenima ko indijanski vrač koji ponesen plesom oko logorske vatre doziva veliku kišu.

A pesnik je, bez ijedne suze, istrčao kroz vrata tog stana broj 17 i galopom obezglavljenog vranca jurnuo niz ulicu u prazno.

Po definiciji, izopačeni dželat se nada da će sa lakoćom, bez griže savesti, overiti karte anemičnim posetiocima i konzumatorima giljotine. Ali ovaj put, pod maskom užasa, pod kondomom nevinosti, razbila se ideja o hladnom: ofikariti glavu tripu, svakog radnog dana sve do dželatske penzije; razbila se ideja opravdanog davljenja pernatim jastukom; ideja humanosti amperaže udobne električne stolice. Ovaj put, odsjaj zuba giljotine zasmetao je dželatu.

Dole sam.

Dole.

Na hladnim pločicama, raširenih nogu, potpuno odustao od besa; od potrage za potonulim olovnim zrnevljem u meka tkiva, potrage debelog inspektora i nerazrešenih ubistava u hotelu.

Dole sam.

Dole.

Na dnu.

Na, na, na... na dnu prijatelju.

.357 u istraumiranoj ruci pokušava da povрати svest naklonjen na moje koleno.

I dim. Duvan. Pravi kolutove. To radi po prvi put. Rekao mi je, znate, morao je to reći; sve, celu jebenu priču.

Po definiciji, rasplet je istrgnuo zaplet iz kutije šibica. Kulminacija je, dugo željna da kulminira, dražila klitoris magnuma. I nakon svega toga, ja sam dole na podu, a pesnik pravi kolutove od dima. To radi po prvi put pred mojim očima.

"Stajao sam na najvišem prozoru stare industrijalke...", tako je on nazivao napuštenu fabriku pored Meka, "spreman da se survam na trotoar. Disao sam teško, kao da sam pod hladnim tušem, i prstima se držao za rubove prozora... rupe u zidu, tu je nekada bio prozor... držao sam se, a u glavi iznova i iznova motao ono: ti si jedno veliko dete."

Epilog propalog trilera nije vikend sa hiljadu metaka.

Epilog pregažene fabule, one Romeo, Julija, balkon... je upotpunjeno usamljeno mesto na prozoru industrijalke.

Epitaf je pevušio: veliko dete.

Epitaf bi bio zlatnim slovima utisnut u crni mermer nad naprslom lobanjom u grobu.

Jedino što je trebalo da se desi, je... skok.

U prazno.

"Jebiga prijatelju, skurčio mi se smrad govana po kojima sam marširao. I puko sam. Afrodita je samo zapalila fitilj.", kaže.

Život u staklenoj bašti počeo je naglo da odstupa od kazaljke nakon topljenja Arktičkih glečera. Prošla zima je ponudila nekoliko mutiranih toplih dana. I tada bi u staklenoj

bašti zaživelo. Rascvetale bi se genetski modifikovane sadnice i klonirani klinici bi skijali po suvoj zemlji. U jednom satu, jednog takvog zimskog dana, ja sam po receptu samoće krenuo u potragu za prosjacima i beskućnicima pored industrijalke. I tada je pesnik pokušao da... ili ne? Možda je bilo to onomad kada je usred nadrogirane zime besno grmelo; grmelo je na nebu koje se prejelo masnog pečenja.

Ne.

Tada ne bih sigurno krenuo za pesmom ciganskog bluza. Ipak ću se opredeliti za sunce. Dakle, veselo sunce sija na nebu staklene bašte i pesnik pokušava da se ubije.

"I kao da je neko krenuo sa odbrojavanjem. Ja sam bacio pogled niz ludi tobogan i video kuda skačem. A dole, nekoliko sprata poda mnom, čuči u senci mog samoubistva beskućnik. Čuči, sakrio se od sunca i ti mu prilaziš sa druge strane ulice, stavljaš sitniš u njegovu šaku i sedaš tu do njega. Istog trena, kao da je neko zavrnuo ledenu slavinu, i ja dolazim do daha. Kroz udove mi je projurila toplina i zapalila uši. A ti dragi prijatelju, sedeo si dole do tuberkuloznog starca i kao da si mi slao poruku: nije vredno skoka. Onda sam se uplašio visine i sišao sa prozora sa namerom da te upoznam. Ali kada sam sišao, dole te više nije bilo, samo je beskućnik čačkao nos i zatražio mi cigaretu. Danima sam posećivao industrijalku dok te nisam ponovo video, ali onda si bio nekako pokiso, i sam si bio beskućnik sa dušom pod hipotekom. Počeo sam da te pratim i upoznajem, posmatram iz pomračine. I saznao sam dosta o tebi, o tvojoj tuzi i samoći. Mrtvog pijanog sam te sklanjao sa ulice, kupovao vino u diskontu gde si radio, pio kafu u onom lučkom kafeu i kovao plan za beg iz ćorsokaka svakodnevice. Onda sam u priču ubacio Donu koja je trebala da te kroz par meseci vašeg poznanstva, najpre upozna sa mnom, a zatim šutne

i u emotivnu grobnicu baci.", priznaje, „Postao si lik moje nove knjige. Postao si projekat hobo.“

O.K. za sada mi, čini mi se, dobro ide.

Poželeo sam da okrenem glavu ka režiseru i upitam, to: izvinite ali ja ne znam kako bi trebalo da se osećam u ovoj sceni; kakva emocija treba da vaja moje lice?

A on odgovara: dečko odlično je tako; ti si... rođen za ovu ulogu.

Samo klimam glavom i nastavljam. Spuštam pištolj.

Scenarista je napisao da se sve završava našim zajedničkim begom niz požarne stepenice uz zaglumljujući zvuk policijske sirene.

I zaista je bilo tako.

Pobegli smo zajedno kao deo jednog velikog plana. A trenutak pre trčanja ja sam saznao sve pojedinosti tog plana. Saznao sam to, da sam nakon Donine korpe trebao da venem od bola, i toga je bilo na onim listovima hartije.

I to, da sam u očajanju trebao da prodam stan i zapalim s pesnikom na Tibet.

I to, da je Dona sve zasrala jer se sažalila na mene i uprskala pesnikove namere; zato je on morao da improvizuje.

I to, da te, nekim čudom, drugi ljudi uvek bolje poznaju nego li ti sam sebe.

Saznao sam sve, što je bilo dovoljno da poverujem da moj život drugačije nije mogao da uzdahne.

*It was on one black night that poor Billy died
He said to his friends, I'm not satisfied
There's twenty one men that I've put bullets
through
And sheriff Pat Garrett's gonna make twenty-two*

*Well, this is how Billy the Kid met his fate
A big moon was shining and the hour was late*

*Shot down by Pat Garrett, silver city's best
friend*

*The poor outlaw's life have reached it's sad
end...*

put besnog kopita

knjiga druga

Goso je rekao: "Kada bik ode van ograde do ivice ambisa, glava i rogovi i kopita mogu da mu prođu, ali zašto rep ne može da prođe?"

1

-Dark Is The Night-

B. B. King

Bila je noć.

Neprozirna, bez trunke nagoveštaja svetlosti i krizom identiteta u oblacima koji su nosili kišu; nosili su je nekud. Bilo je i suviše praznih flaša za čoveka bez tajni. Suviše opušaka pod cipelama punih ožiljaka za priznanje da se poslednjih trideset sedam godina zanimaš za život.

Suviše svega što je moralo biti ako uzgajaš osećanja i bradate ideje o velikoj kašiki.

Te noći moglo je sve da započne i da se zaglavi u početku. Te noći priznao sam sebi zašto sam prodao dom, a prodao sam ga jer je smrdeo na kavez; prodao sam ga da ne bih morao da brinem o poreklu. I nisam brinuo. Putem besnog kopita ne koračaš zabrinut.

U takvim noćima ne govori se mnogo. Ti ne govoriš mnogo, već možda napišeš pesmu, ako znaš njene reči. Ponekada prepoznaš nekog sebe u nakrivljenim odrazima na betonu. Ponekada se skrivaš od sopstvenog osećaja postojanja i pokušavaš da ga nadmudriš. Juriš među zgradama, među redovima čiviluka i kožnih fotelja.

Nabroj razloge!

Hajde! Od najbitnijeg do... najbitnijeg, i videćeš da su nebitni.

Ti si komičar, i to ti tako dobro ide. Muzalica za smeh. Još kada bi samo naučio da se

smeješ sopstvenim šalama. Ti si dvorska luda.
Zabavljač u noćnim klubovima. Ti si jako
potreban usnama. Ti, na putu besnog kopita
zastaješ samo da bi udahnuo. I udahni. Bez
ustezanja. Tvoje bronhije sna željne su etra.
Na putu.

Svetla velegrada namamiše nas leptire u
smrt. I leteli smo jedan za drugim, čuteći pod
kapom neprijatnosti; gordi i tvrdi, umočeni u
sopstvene misli ko *petit beurre* u šolju toplog
mleka; i već postajemo mekši i smanjujemo
distanču, i više ne izgledamo kao solo putnici
koji šalom slučaja putuju u istom pravcu, istim
putem, istog dana, u istom životu.

Usitnjeni delovi svih mojih nadanja,
sklapani veštim rukama dadilje, zaličiše na
bujno šarenilo okamenjeno u *puzzle* moga života.
Kada se gnevni demon zavuče u vaše srce morate
biti jaki, morate uspeti da ga umorite. Ako mu
dozvolite da se tu ugnezdi, on će praviti velike
gozbe i pozivaće sve te demone; osvete, besa,
demonu laži, demonu zlobe...; i nosićete ga
celoga života, i celoga života mrzećete pesnika,
mrzećete ga i zbog te proklete jeftine vračke
sujete. I kada god se rodi praštanje kao nada za
pomirenje, učinićete čedomorstvo.

Ja uspevam da ga umorim; njega, demonu.
Izgladnjujem ga ko u logoru. I nema ništa
od gozbi i veselja crnih prokletih osećanja;
nema ničeg što bi me nateralo da mrzim pesnika.
Ja opraštam pesniku.

Ja opraštam sve. I Donu, i sve subote kada
sam je tucao i verovao da ona roni jezerom
orgazma; a zaista je izgledala tako. Izgledala
je ko sam ukraden Munkov vrisak.

Put i sve ludorije mu ne opraštam jer
želim da preskočim ambis čovečanstva.

Kada smo nakon dva dana pešačenja stigli u grad sa operskom dvoranom, bili smo izgladneli i premoreni. Ostalo nam je još neke siće u džepovima, siće kojom ćemo utoliti glad pre nego što pronađemo narodnu kuhinju. Nakon dva dana pešačenja stigli smo u grad dugih bulevara, velikih hramova, uspavanih topova; stigli smo u grad koji gazi i lomi sve one koji bi da puze, u grad brzog ritma koji te zavodnički uvlači u stvar i okiti tim čudnim osmehom, *risus sardonius*, osmehom koji ovde svi nose.

Sunce je tonulo iza nebodera kada je bojom plašta matadora dražilo premorenog bika u meni. Vatrenim lepljivim prelivom po modrim oblacima lepilo je moj pogled za horizont na zapadu i prelep trenutak gašenja. Stajali smo pored drumske table sa imenom pakla i tumačili teoreme i aksiome ritmologa, kako bi se što bolje snašli u neonskoj prašumi.

I prva noć bila je neočekivano hladna i naporna. Nismo imali dovoljno vremena da pronađemo odgovarajući smeštaj, a neki hladan vetar harao je prostranstvom letnje večeri. Nakon brzog obedovanja pred malenom radnjom i borbe sa žilavim kobajama, sa nekom tremom, ili više strahom od nepoznatih ulica, nastavili smo ka srcu grada. Usput pronalazimo prijatan kutak među stubovima i grafitima, pod nadvožnjakom, u senci kolovoznih traka. Tu smo proveli noć i jedino zahvaljujući umoru mogli smo prošetati snom.

♪ *Blues has got me, there is teardrops in my eyes
Yes the blues has got me, there is teardrops in my eyes
Well dark is the night, since my baby said
goodbye...*

Probudila nas je zora ledenim dahom.
Otvorio sam oči lagano i bez naglih pokreta, sav
ukočen u pozi divljeg spavača; pogled je jurnuo
poput topline niz utrnule noge i završio na vrhu
izgriženih, samlevenih, pocepanih, ispisanih
starki. Istog trena osetih ujede gnojnih žuljeva
zatrovanih smradom beskorisnih čarapa. Izuo sam
patike sa željom da ih bacim i potražim udobnije
opanke. Ali sva muka oko žuljeva nestala je
nakon jauka gladi. I ugledah pesnika koji još
uvek spava.

Rekao mi je tog dana, rekao mi je da ću
saznati svoju istinu i njegovu istinu onog dana
kada budem video Auroru.

On je nosio nešto, čiodu kojom će izlečiti
grč naše priče.

I ugledah pesnika koji još uvek spava.

Šta jebote ja to radim, pomislih. I plitki
osećaj gneva i samokritike prodrma me i
obeshrabri na tren.

Osetih se prevarenim.

Osetih se žrtvom demagogije.

*No how I've suffered since my baby went away
Yes how I've suffered since my baby went away
And I've got that feeling that my baby's gone
to stay...*

Kupio sam teleskop, a onda je neko pozeleo
da mi proda i nebo.

I prodali su mi ram, ali mi uskratili
sliku.

I otišao sam na plažu, ali ona nije imala
more.

I ručao sam u restoranu, ali u tanjiru
nije bilo hrane.

I dugo sam razgovarao telefonom, ali nikog
nije bilo sa druge strane.

I ona mi se jako dopala, ali nije imala
lice.

I ljudi su besni marširali nebom, jer su zamrzeli ulice.

I pogledao sam na sat, a on nije merio vreme, već puls beživotnog mene.

*♪Take me back baby, forgive me for the wrong
I've done*

*Yes take me back darling, forgive me for the
wrong I've done*

*Well I know I love you, and you're the only one
Yes talk to me baby, call me on the telephone
Yeah talk to me baby, call me on the telephone
Yes the blues has got me, and I want my baby
home...*

Kada bi vam neko drugi pričao ovu našu priču, on bi vam valjao rečenice kao: Lunjali su celog dana u potrazi za zalogajem kuvane hrane, bilo kakve hrane. Tog jutra kada su se probudili pod nadvožnjakom osetili su glad mladih leoparda koje je majka prepustila svetu. Tog jutra još uvek su živeli u nadi da će danas dobro jesti, ali nisu ni slutili koliko će se lov odužiti, nisu ni slutili da im entuzijazam troši snagu.

Ulicama su sretali šnicle, pljeskavice, viršle. Sretali su mlečne napitke i tople užitke. Sretali su galerije i picerije, avangardne instalacije na temu: klopa van vremena i prostora.

Besomučna šetnja avenijama završila se pred studentskom menzom u popodnevni časovima. Dva mladića, nalazeći neku satisfakciju u tome što su možda učinili dobro delo, time što su pomogli dvema skitnicama, častili su ih ručkom. A unutar menze visok, prosed brka koji meša salate odmah im je zapretio da čim završe sa jelom napuste hranilište i više ne dolaze ovuda. Ipak, čovek za salatom uputio ih je na adresu narodne kuhinje; a to je: Čistilište br. 666.

I pronašli su to toliko traženo mesto. U toplu, kaloričnu utrobu sive žgoljave i niske zgrade ulazilo se preko drvenog mosta, tačnije preko para dasaka koje su premošćavale jarugu u kojoj je ležao telefonski kabal. Trotoar pred ulazom bio je raskopan, a celokupan prostor omeđen žutom PTT trakom. Ovde ćemo sutra jesti, pomislili su zajedno.

Kada bi vam neko drugi pričao ovu našu priču, on bi vam valjao rečenice kao: Takav vam je život ljudi, život bez klope i uzice.

Nakon halapljivog kidisanja na nedužno povrće, punih stomaka, bezbrižni jedrili smo gradom gledajući filmske plakate i bioskope. Mene je opet zagolicala sitna bol ožuljanih tabana i opet sam pozeleo da promenim prapionjke.

Pred nekim malim amaterskim pozorištem, zapravo prostor tog pozorišta mogo bi da se nazove špajzom šekspirovog teatra, pažnju nam je privukao plakat o monodrami: *homo ludens*, koja je na programu večeras. Ispred velikodušne mrvice scenske umetnosti, pročelav tip sa cvikerima izvlači ozvučenje iz gepeka parkiranog ugruvanog automobila.

"Dobar dan.", reče pesnik hvaleći tople ostatke tog današnjeg dana.

"Dobar dan.", pročelavi je odmah uzvratilo.

U glasu i pogledu pod debelim staklom osetili smo hipi karmu. Tako je to, uveštili smo se u proceni ljudi.

"Da li bismo mogli da vam pomognemo?", pesnik nam ugovara šljaku.

"Može. Drži ovo. Stavi ga unutra pored zavese.", daje nam proste instrukcije.

"Pored zavese!? Važi!", kažemo obojica sa rukama punim kablova.

Kroz par minuta završili smo sa istovarom, a čovek nam je kupio po pivo i pozvao da ogledamo predstavu. On je glumac.

Predstava je započela aplauzom skromne publike. Na maloj sceni, jednog malog pozorišta, stajao je naš proćelav sagovornik; sada bez naočara, sa crvenom kapom dvorskih luda koja je zvonjavom malenih zvončića ispratila svaki njegov pokret glavom. Skoro go, u belim gaćama i crnim pocepanim čarapama dokolenicama, zurio je obasjan hicem svetlosnog topa u neko veliko, moćno ogledalo, njegove visine, i govorio:

" Nekada sam lutao sazvežđem osmeha, tražio pero koje bi me zagolicalo, a sretao sam samo gole kokoške i tetovirane ptice.

Nekada sam plakao, ali samo zbog prašine, a žedne pustinje ispile su moje suze."

Posmatrao sam predstavu veoma pažljivo. I ja, i pesnik, i još šestoro njih razbacanih po školskim stolicama u polumraku pred ludom u gaćama.

Luda je govorila ogledalu:

" Dobro te se sećam. Bio si luda kod loših kraljeva, pa su te poslali na streljanje. Gađali su te kopljima.... hak...!"

Raširio je ruke i isprsiio grudi kao da je pogođen s leđa.

" Trebao si tada da umreš, manje bi te bolelo sada. Da, tamo u blatu pred dvorom, trebao si da nastaviš da se smeješ, mrtav, sa ukusom balege u ustima.", naglo se vratio u stav besednika, iluzioniste.

Besneo je na svoj lik u ogledalu. Pretio mu tupim bodežom koji je podigao sa poda.

" Dobro, možda je sve to trebalo da ispadne drugačije, ali nisi smeo da padneš u iskušenje, nisi smeo da zaboraviš na tvoju mlitavu šarenu krunu. Znao si da gospodske haljine, biserne minđuše, krute zlatne krune,

ogrlice, svilene uzde, nisu tvoje interesovanje. Ti si hteo otkucaje. Vrele uzdahe. Vešto si razgolitio mladu princezu, svaka tebi čast ludo! Zaveo si je osmehom i sludeo radošću, a već treptaj kasnije gledao si u stražare i ta koplja koja te navodno nimalo ne plaše!"

Dobro je vladao eristikom, a nemi lik dvorske lude samo je ćutao. Nije smeo ni da se pomeri u tom svetu unutar ogledala. Zaplašen samo je povio glavu i ćutao.

" Dobro te se sećam. Bio si dvorska luda a svako je mogao da te nasmeje."

Spustio je tenziju i načinio par koraka dalje od ogledala. Bio mu je okrenut leđima kada je nakon desetak sekundi tišine, onako preko ramena upitao postiđen lik lude:

" Kaži mi, koja je tvoja omiljena šala? Da li voliš najviše onu o debelom kralju koji je imao lice svinje, ili onu o kraljici sa brkovima? Kaži mi, zaboravio sam, šta si rekao ljupkoj princezi pa ti se predala?"

Okrenuo se naglo ogledalu i načuljio uši očekujući odgovor.

" A da, slatko i lukavo. Slatko i lukavo...", i pružio je ruku kao da želi da svoj lik potapše po ramenu, a onda je samo skinuo kapu, prislonio na srce i briznuo u plač.

Nakon predstave ja sam ostao negde pogubljen među redovima izgovorenog teksta punog teške patetike, ali me je ipak zavezao neki *risvegliato* osećaj u nabubrelom srcu. Istog trena sam pozeleo da jurnem go niz ulicu, ili iscugam pivo na eks, a možda i zapalim pljugu. Istog trena sam u sebi rekao: ma jebe mi se za sve.

I sve je to trajalo dok taj moćni utisak ove neprimetne tragedije dvorske lude nije izbledeo. Hrabrost, radost, ludost... sve je

isparilo i ja sam sedeći na zvučniku iz kog je dopirao bat vojničkog marša za vreme predstave počeo da brinem o mestu gde ćemo večeras noćiti. A pročelava luda, kao da je osetila moju brigu pa naglo prekide priču između njega i pesnika i predloži nam vilu jednog trgovca s početka dvadesetog veka, vilu u kojoj mogu da noće svi koji se zadese u gradu bez smeštaja.

Sve sobe su pune metalnih vojničkih kreveta. Tu je i malobrojno osoblje koje brine o redu i higijeni. I svako ko je ikada tu noćio poneo je odatle dobre utiske, hvali luda gnezdo skitnica; svako ko je tu noćio skromno je gutao suve zalogaje. Svako ko je tu ikada noćio sigurno je imao bolji razlog zašto je bez kreveta, bolji razlog nego mi.

U ogromnim sobama visokog plafona, sa kvadratnim flekama po zidovima, koje su označavale mesto gde su nekada visile obešene slike; u ogromnim sobama šetali su od vrata do prozora, među metalnim dvospratnim krevetima koji su škripali ko zardale vilice aveti; šetali su nervozno duhovi starih vlasnika oronule vile Nada. Po krevetima usnuli, zadihani likovi ko iz Orvelovih romana. Student medicine iz nekog sela sa juga zemlje spavao je do prozora. Propali hipik daleko, godinama i godinama udaljen od Woodstock-a, zadnje dve godine spava u krevetu do ulaznih vrata. Tu je i šezdesetogodišnji par izbeglica koji su u kuću došli privremeno pre petnaest godina i doneli furunu i dve stolice; žive od socijalne pomoći. Tri beskućnika koji su se držali po strani i nakisle detalje biografije skrivali ćutanjem. Ja i pesnik u vilu nadanja stigli smo kasno, pa smo morali da delimo jedini preostali krevet. Na drugom spratu našeg kreveta spavao je klinac od petnaest godina koji je pobegao od kuće jer ga otac maltretira. Ovde je privremeno, dok gospođa Doris, divna žena koja

je osmislila celu ideju vile nadanja, ne pronađe adekvatnu pomoć.

Ovo je mesto čudne harmonije, zaklonjeno ogromnom krošnjom oraha od gradske ulice. Ovo je mesto u kome neko živi, a neko se samo ogrebe za noćenje sa skromnim doručkom. Ovo je mesto novih nadanja, mesto gde stičete ponovo veru u ljude, ali samo dok leže u krevetu do vašeg.

Vani je uvek isto: otimanje.

-Mean Mean Woman-

John Lee Hooker

U vili živi najveći hit mejker svih vremena; radio je kao vratar. Bio je deo osoblja i boravio je u sobičku do prostorije gde gospođa Doris čuva papirologiju i gde se osoblje sastaje, barem jednom nedeljno, zbog donošenja nekih važnih odluka. Hranio se odvojeno, i nikada ne bi dolazio u sobu gde smo svi mi noćili. Susretali bismo ga jedino na kapiji, ili kada bi besan šetao hodnikom i psovao jer su mu, po ko zna koji put, maznuli stvar i pripisali je nekom sasvim levom liku, nekom *Bob Dylan*-u.

"Ma ko je zaboga taj šonja!?", govorio je.

Bio je u stanju da do detalja osmisli priču kako je i kada nešto napisao. Bio je u stanju da vodi dugu i neiscrpnu polemiku sa radijom na temu: otkud vama prava da puštate moje pesme.

U vili je živeo najveći hit mejker svih vremena i radio je kao vratar. Svi su ga zvali Džin, ali zapravo, samo gospođa Doris je znala njegovo pravo ime.

"Doviđenja Džin.", govorimo mu dok napuštamo travnato dvorište vile nadanja i odlazimo da potražimo smisao današnjeg dana; odlazimo da zadovoljimo potrebu za petnaest kilograma vazduha dnevno.

"Ajde, ajde!", požurivao bi nas i zatvarao željeznu kapiju koja je bila ukrašena metalnim grozdovima po sredini.

Peti je dan kako smo pod krovom gospođe Doris. Bolje smo se upoznali sa svima, sa svima koji su ostali; sa svima koji nemaju kuda drugde.

Klinac je skupio hrabrosti i vratio se kući da se suprotstavi ocu, valjda zna šta čini; trojica ćutljivih beskućnika su otišli još prvog jutra bez reči; svi ostali su još uvek tu i dele sa nama nemaštinu. Dolazile su i nove face, ali obično samo na jednu noć. Pre tri dana, u vili su konak potražila dvojica zidara sa gradilišta na izlazu iz grada ka severu. Bili su prosti, ali poštteni ljudi. Čak su uspelili da pronađu posao studentu na gradilištu. Celog dana bi gurao kolica puna maltera, a kada bi uveče došao u vilu zahrkao bi još sa ulaznih vrata.

Napustili smo kuću sa namerom da protegnemo noge.

Napustili smo kuću da bi omirisali šnicle koje cvrče na skari u arhaičnoj ulici pod kaldrmom, a zatim odvukli svoje stomake do narodne kuhinje. I upravo to smo i učinili; ostrim nožem bi zasekli pohovano škembe, a ono bi zasmrdelo kroz posekotinu i upitalo bi: hoćeš li me i sada progutati?, a ja mu odgovaram: hoću, mirišeš mi kao bečka.

Nakon klope uhvatili smo dobar ritam. Kotrljao nas je gradom, a sunce je peklo i kosa mi je gorela. Gorela je sve dok nismo uskočili u polu praznu liniju 63 i furnuli ka periferiji.

Na ruci je bog.

Na drugoj još jedan.

Na grudima Broz i sa kasetofona ritam:

voz.

Hej čoveče, pronašli smo pravo bluz pleme.
Tu na periferiji, iza kontejnera, dole pod nogu
stambenih zgrada, iza nasipa peska, tu gde se
erozija duša završava.

A poglavica? E, on je tek priča. Ribao je
švapske klozete '80-tih i sakupljao bluz kasete.

Na ruci mu je bog.

Na drugoj još jedan.

Na grudima Broz i sa kasetofona:

rođen u Misisipiju na farmi južno od
Karksdela;

rođen u blizini auto-puta 49 kao sin
nadničara;

sin vikend sveštenika;

sin u kući religijskog štima.

u šesnaestoj za Memfis gde nalazi šljaku u
bioskopu "*New Daisy*";

'39 Detroit i vojska, pa još Detroitu i
propalih brakova;

sa stilom van ritma i rime;

i poklon od *T-Bone Walker*-a;

i dobri klubovi duž Hastings ulice.

sa srcem usne harmonike;

sa kilometražom severa u očima;

sa umrlicom na raskršću snova;

sa glasom vrača životne magije.

Sa kasetofona: On.

Poglavica je voleo Džoni Lia. I da, nosio
je crn, umašćen, probušen šešir i te slepačke
bluz cvike, naprsle i pokriviljene. Nosio je
pekarku i ogroman konjski zub oko vrata. Na
žilavom bicepsu tatoo Hukera, i njegova stvar sa
kasetofona kog je pokupio sa gradskog đubrišta;
na drugom bicepsu lik Hendriksa. Sedeo je na
jastuku pored polomljene biste Betovena. U
naručju je držao svo izmazano golišavo dete, a

drugo ga je grlilo tankim ručicama; obaralo bi mu šešir sa glave, šešir koji je on stalno vraćao natrag, i visilo mu je niz leđa savijajući noge u kolenima.

Poglavica je pričao te bajke o čudnim crnim herojima i deca bi se celog dana smenjivala i pokušavala da slušaju bajke pune bluza, a on bi vozio sve dok ga bezuba ciganka ne bi prekinula i proklinjala da učuti.

Ućuti ti zla ženo!, on bi viknuo za njom.

♫...Looka here now

*I work hard every day mean woman
Until the evenin' sun go down
I work for you mean woman every day
Until the evenin' sun go down
I come home in the evenin' time
My supper is never done mean woman
Talkin' 'bout you mean woman...*

U šupama od blata i limova živelo je pleme hraneći se sa gradskog đubrišta. Živelu se od zarađenog novca od sakupljanja kartona; od sakupljanja razne gvoždurije; od trulih školjki automobila koje jezde na zaprežnim kolima koja vuče namučena mula.

U krevetima bez federa, u bušnim kadama, na daskama... zaspali bi noću i sanjali o novim ženidbama, muzici i gozbama. Ujutru bi ih probudio težak smrad nošen vetrom sa đubrišta i cela bi porodica krenula po đubretu da pretura.

U tesno zađubreno selo upali smo sasvim slučajno. Pesnik je imao jaku potrebu da se iskenja. I dok je taj blagi osmeh na njegovom isposničkom licu, osmeh okićen brkovima i paučinastom bradom, dočaravao erupciju fekalnih masa iz rektuma, iz analnog kanala, mi nismo mogli ni da pretpostavimo da bi neko

mogao ovde da živi, na odronu humanosti; u preimućstvu nad kesama punih truleži.

A kada je pustio to veselo parče iz svoje zadnjice ono se poput Sizifovog kamena skotrljalo niz peščani nasip pravo pred kapiju komune.

Na poklopcu šporeta koji je visio sa balvana nad kapijom, pisalo je:

DOBRODOŠLI U RAJ.

Među šatore od blata i balege ušli smo bojažljivim korakom koji je treperio nad utabanom prašinom. Iza nas trideset hiljada vojnika sumnje u pobeđu. A nismo marili za boj i bojište. Nosili smo visoko razapetu, u zagrljaju povetarca sa aromom trulog mesa i najlona, belu zastavu kao znak mirnodopskog marša. Nosili smo ukus civilizacije i poruku digitalnih kraljeva, čiji prsten i blagoslov spremni smo da odbacimo zarad iskrenog osećaja prijateljstva.

Među šatore, barake, šupe bez stakla na prozorima, ušli smo visoko dignutih ruku u znak bezuslovne predaje. Ali stanovnici, starosedeooci zemlje prašine i izmeta gavrana, u nama su videli samo moćne konkvistadore.

Sa izmazanih lica, kroz tamu jadnih domova; kroz proreze na prikolicama improvizovanih vozila u nas su buljile crne oči dečjih duša. U znak pozdrava i sa nabujalom dozom topline mi smo se smešili njihovim pogledima.

I neki veliki ratnik, zapravo mali, zdepast lik sa dugim kovrdžavim repovima niz osunčane plečke, iskoračio je pred nas oštrog pogleda, koliko i sečivo sablje koju je na nakovnju ratničkog srca skovao samo da bi zaštitio svoje selo, iskoračio je i vikao nešto na tom njihovom..... promuklom jeziku.

Nismo ga razumeli, ali smo zastali spremni da se, ako je potrebno, ukopamo u rovove.

Pesnik me je pogledao i rekao:

"Kill great buffalo and bring stampedo to your own yard, in the arm of hunters."

Bio je to put masakra.

Način da se pokori jedan skitački narod. I on pesnik, u malom prgavom ciganinu, video je velikog vođu; zaštitnika sela; zid koji nas odbija od dvorišta novih spoznaja, možda same rajske bašte.

Ali prevario se.

Iz glamurozne šupe od zlata; iz šugavog dvorca od žute zemlje; iz crnila utrobe palate dobroćudnog poglavice, izronio je starac sa imidžom Hukera i viknuo, na tom njihovom jeziku, velikom ratniku, a zatim je prišao nama i upitao nas:

"Šta tražite ovde, a?"

"Ljude.", odgovorio je pesnik.

Tražili smo ljude.

Svećama.

Celog dana, poput Diogena.

Da, tražili smo ljude.

Jedan stari pas mi je rekao, kada sam ga drugi put sreo kako jede bačenu pitu, da ljudi olako odbacuju tuđe pokrete koje ne znaju oponašati i smatraju ih nevažnim, iako bi ti isti pokreti uzbudili njihova srca kada bi naučili da ih izvedu.

Pitam se da li tada samo pravdamo svoje umeće ili smo zaista uvereni da drugi nevešto igraju balet.

I bilo je to zaista čudno popodne.

Sedeli smo u senci ormara skovanog od dasaka, u sobi za prijeme koja je u isto vreme bila i kupaonica

i spavaća soba

i dečja soba

i kuhinja
i soba koja je zverala sama
i soba koja je, zapravo, koncertna
dvorana.

Samo smo sedeli na ručno izdelljanim tronošcima i ograničeni fondom reči matorog poglavice, sa tim zubom oko vrata, razglabali o njihovom folkloru i nama stranim navikama. On, otimajući se od te dečice koja nas još uvek začuđeno gledaju, stalno se kleo u Josipa Broza, Hukera i svako poređenje je temeljio na godinama, danima, provedenim u Nemačkoj, tačnije u švapskim klozetima.

"Imao sam kasete. Mnogo", valja kroz faličnu vilicu.

"Sve sam ja to doneo iz Nemačku, al' ovi mi sve to mnogo pobacali...", trzajem brade je prozivao male zlotvore; bosonogu mladunčad punu glisti i otpornu na mraz i vetrove.

I vozili smo naizgled neku priču, bez neke stvarne sadržine, sastavljenu od jadicovki i prašnjavih bluz priča o nekim ljudima i nekom vremenu... ali zaista, apetit kasetofona bio je i suviše mali za neke smorne eseje na temu: šta se jebote desi kada zasviraš iz A.

Ovi ljudi su imali svoje skromne kolevke zaljuljane konjskom dlakom sa gudala.

Ovi ljudi su malo govorili o vozovima punim skitnicama, a nama su takve priče godile.

Ove ljude je brinuo isti karijes zuba sudbine kao i verne glasače čoškastog, a nama dvojici bez desni, bilo je lako progutati i kamen.

Uz naseobinu, bez epiteta, uzdizala se, uzdignuta nekim gojaznim hirom, trospratna vila u stilu kitnjastog Luja. Zračila je kičem i inertnim senzibilitetom. Teško je bilo osetiti emocije među betonskim labudovima, na mermernom ledenom podu, među glavama prepariranih jelena i

rikom cementiranih lavića, među glinenim vlasnicima uskraćenih naklonosti Prometeja. U vili okovanoj mržnjom lovaca sa đubrišta, živeo je doskorašnji njihov saborac, koji je igrom sudbine prokljuvio legendu ćupova na kraju duge i sebi za čast izgradio kuću, usamljenu kućerdu u čast zavisti pregaženih prijatelja. Pljunuo je na ideju prašnjavog raja i sebično sebe prikovao uz komfor i tišinu. A patuljci ispod slamenih krovova, okicama možda punim zavisti, gledali su svake večeri kako sunce za vilom zalazi.

"Večeras slavimo. Svira se. Biramo novog...", promovisao je poglavica večerašnji duel *art brut* umetnika na violinama; nešto nalik *cuting heads* tripu. Promovisao je dobru zabavu kada je sirena hitne pomoći cepajući gume po oštrom kamenju uletela, pre samog auta, u avliju debelog *homo sui iuris*-a.

Matori poglavica nam je odmah pojasnio situaciju: tri puta dnevno, preterivao je, dolaze da debelog Roma spase infarkta, a spasiti ga mogu samo Cigani čergari.

Na sirenu ovde se više niko ne obazire.

Boje su počele umirati, utopljene u večer; neefikasne pod slabim žutim svetlom; svetlo plava pod ovim okolnostima nije podsećala na nebo.

Boje su umirale kada je svirač u dvorištu zasvirao. I ljudi su se počeli okupljati oko stola kog je neko namestio, dok smo mi žvakali razgovor sa poglavicom, odmah tu pred njegovom blatarom.

Dece je bilo tri puta više nego što smo mogli da pretpostavimo kada smo ulazili u naseobinu. Nestrpljivo su treperila kraj stola spremna da smažu i same tanjire.

Deca su samo vrištala. A muzika je gorela, rasplamsala se u ciganskim prstima i pekla je,

bilo je nemoguće stajati u mestu. Morao si da zaigraš.

Igra na stolicama.

Igra na stolu.

Igra na krovu... igra se dizala sve više i više.

Četiri violine naizmenično palile su ofucane lakovane cipelice, palile su bosa stopala da tupkaju po prašini.

I vozi.

Dobar rad kukovima.

Dobar vrisak u prstima.

Na kraju stola, okružena praznim čašama, u crnoj tepsiji raskomadana prasetina, aranžirana da se lako proždere, buljila je zapečenim pogledom u nas polu pijane.

Uživali smo u lošoj rakiji.

Uživali smo u dobrom gostoprimstvu.

Krišom smo se iskrali sa nadmetanja pre samog finala. Poželeo sam da krenemo pešaka ka vili i gospođi Doris, jer me rakija nezgodno zavezala i uplela korak. Postao sam zlovoljan i zaokupiran neprestanim psovanjem i štucanjem.

Psovao sam svoje starke koje su me grizle za naduvane palčeve.

Psovao sam pesnika jer je ostao bez duvana.

Psovao sam jebenu pertlu koja se svezala u čvor i ometala me u nameri da se izujem.

Psovao sam i beton na koji sam seo, jer je bio vlažan.

Psovao sam pesnika zato što je pokušao da me podigne.

Psovao sam i patrijarha i papu.

Psovao sam Kuran i feredže.

Psovao sam prostitutke.

Psovao sam nakindurene lutke.

Psovao sam striptizete.

Psovao sam Donu.

Psovao sam pesnika.

Psovao sam Hukera.

Psovao sam Diksona.

Psovao sam gospođu Doris i proklinjao tu kućerdu u kojoj noćimo jer je daleko.

Psovao sam sebe, jer nisam mogao da prestanem da psujem.

Psovao sam dok sam bacao sa mosta desnu patiku.

"Ludaku iskuliraj!", pesnik me nije razumeo.

"Ma puši ga!", ja sam njega odlično kapirao.

Pokušao je ponovo da me pridigne. U tom svetovnom trenutku bezuspešnog trežnjenja i pokušavanja da se suzdržim od onog gadnog tripa, tripa koji me je milion puta koštao dobre ženke, lošeg tripa da nikada ne znam da ograničim svoje izbezumljeno pijano ludilo; a sve su želele da budem nenaivalentni gospodin, odmeren, uglađen, fin... i nisu imale strpljenja da vode razgovor sa bačvom lošeg vina; u takvom trenutku, kada sebe još više zakopavam dečaćkim glupiranjem kog niko drugi sem mene ne razume, kraj nas staje murija i dva pедера sa stomačinama i brkčićima izlaze iz bele floride.

Ah, lepih li plaža na Floridi... služe li dobre koktele, pomišljam.

"Lične karte!", to je jedino što sam čuo, a onda sam pao u nesvest.

-Hard Time Killing Floor-

Skip James

I tu je ta jajara.

Sa kačketom.

"Gde ste miševi!", vikao je.

Uhapšen je jer je prebio barmena;
preparirao je barmensko dupe. Jadničko nije znao
da mu smuti omiljen koktel.

Šta? Ne verujete!

Ma jebite se miševi.

Uhapšen je zbog kavge i remećenja reda i
mira koji je vladao za šankom u klubu za
šminkere. I ušao je bučno, sa kačketom na čijem
su naličju inicijali velike jabuke.

NY.

"To ti je jebeni Njujork!", govorila je
napaljena udovica, koja je overavala na onu
glupu seriju: *Sex & the city*, a kod nje sam
svakog jutra kupovao hleb u malenoj prodavnici
pored mog stana. Ložila se ko luda na trip
promiskuitetnih suknjica.

"Ma jebite se miševi! Ja sam svetski
čovek, kosmopoliten, ej bre...!", sada je to
vikao pandurima koji su zatvarali kavez.

Vikao je to... prosto: jebite se miševi, a
furao se kao da je neki gospodin.

I nosio je to bež odelo sa čičkom na levoj
nogavici, nad blatnjavim cipelama. I nosio je tu
jarko crvenu kravatu sa likom Miki Mause.

Hoću reći: svetski čovek.

Otvaram oči sav zaljubljen u san. Otvaram oči teško. Iz stadijuma rastapanja ja budim kapke. Rakija me još uvek voza. Voza me od zida do zida. U čuzi sam. U čuzi smo nas petorica. Pesnik je zadremao oslonjen na zid, a ja sam se grčio na podu.

"Boli vas kurac miševi!", govorio je.

I ja bih vam rekao nešto. Ali zavijeno u celofan, pa vi prokljuvite. Rekao bih nešto o današnjoj gospodi:

U vremenima sadašnjim, lovci love u zooološkom vrtu.

Zato su valjda svi veliki lovci.

Dva bejbi fejs lika, u toj odvratno plavoj uniformi, stajali su sa one strane masne rešetke, oko drvenog stočića koji deli uspomene sa gomilom penzionisanih, bezvrednih murijaša. Ovim klincima, koji su ovuda dospeli nakon jadnog šestomesečnog kursa i sklekova u zoru, dražesna starudija ništa ne znači. Po obliku i držanju zakunuli bi se da je to samo sto.

Ja gledam usiljene beleže na zidu. Prekrečene ožiljke koji su se ipak jasno ocrtavali po maglovitoj slobodi čelijskih zidova.

Imena.

Prgavi nadimci.

Datumi bitni, možda već mrtvim pljačkašima vozova, ili otimačima ženskih tašnica iz slabašnog stiska senilnih bakuta sa džombastih ulica u krajoliku tame.

Još imena.

Čitav spisak delikvenata. Poraženi likovi u esejima o razbojništvu iz pera sterilnog, sobnog kriminaliste. Sve to u malteru i kreču. Ma, sve to do bljuvanja odvratno, nudilo mi je zaključak da mi nikako ne pripadamo ovde.

Čujem šaputanja da smo ojadili trafiku. To su gluposti. Možda je to bio i sam ministar drotova, a ne, ne mi.

U ovom gradu nema anđela da isprave nepravdu.

Zaboga ljudi, pa verujte mi, ja nisam prokleti obijač trafika.

"E miševi, nemate vi pojma...", jajara govori.

Ja sam već došao sebi i vidim pesnika kako se budi.

"Gde vi živite miševi!"

"Ućuti pederčino!", preti uspavani medved sa majicom američke zastave, odrađenom onim jeftinim preslikačima koji se poderu nakon prvog pranja.

"Što si glup bre...", jajara skače u svoju odbranu, "pa u pravu sam, šta, ceo svet sam prošo i ovo još nisam video. Mali peder ne zna da napravi najprostiji koktel, pa koj kurac se onda folira sa tom mućkalicom!"

E, to me je podsetilo na barmenske fore, kada glupe kučke, pune sebe i buđavog semenja debelih sponzora, zajašu barske stolice i samouvereno naruče koktel, a namćor za šankom im utrapa *cuba libre* za tri puta veću kintu, jer zna da kučke nemaju veze šta zapravo piju.

"Morao sam da mu pljesnem šamarčinu. Meni je našo da podmeće!", jajara kroz zadovoljni osmeh govori.

Ogroman bradati lik, američki grizli, ustaje sa klupe na kojoj je sedeo sam, a svi ostali su se gurali na drugoj, i hvata jajaru za brbljivu vilicu da bi ga sa lakoćom bacio na rešetke. Jajara je jauknula i poput nespretnog baletana pala na pod. Mladi drotovi nisu reagovali.

Vidiš, život na *Parchman Farm*-i nije nimalo lak. Ako poštuješ prosta pravila ćutanja

ne može da ti bude loše. Jedino, ako si ti sam *Stagger Lee*, pa da je zakon ćelije otelotvoren u tvojim pantalonama, onda život ovde može biti najvlažniji raj.

Rešetkama ćelije je prišao tip u civilu, u pratnji mladih drotova, koji su me pozvali da ustanem i pođem za njima, oslovljavajući me sa: hej ti! Učinio sam to polako ne sklanjajući pogled sa pesnikovog zbunjenog lica.

"Brže!", viknuo je civil.

Odveli su me u polu praznu kancelariju broj 13. Pored prozora stajao je sto nalik onim pred ćelijom; na stolu računar, hrpa listova i prosute spajalice. Na prozoru tri saksije držale su uvele biljke zardalih cvetova, koji su buljili u orman iste boje, koji je stajao iza belih izmazanih vrata. Ta prostorija bila je kraljevstvo golih zidova, a tip u civilu bio je istražni sudija.

"Dobro, šta se to desilo noćas?", pita me dok je prste polako poređao po nežnim dirkama tastature, spreman da otkuca testament moje savesti. Samo je čekao da krenem da diktiram, a ja sam na njegovo pitanje odgovorio poput uličara iz Nju Orleansa:

"*Yeah, you right!*"

Ugledao sam vrata. Crvena.

Na kraju hodnika mamila su kao spas. I kao da sam im prišao, a ona bejahu zaključana.

"Molim?", želi da ponovim.

"*Yeah, you right.*", bio je to moj odgovor na sva pitanja, "*Yeah, you right!*", a u glavi sam motao imena svih mojih heroja koji su pecali slobodu kroz rešetke ćelijskih prozorčića.

Gregori Korso je bio plamteća sveća državnog zatvora u Denmoru, gde mu je jedan

starac rekao: Sinko, nemoj da robuješ vremenu,
neka ono robuje tebi.

I požar je zahvatio šumu.

Vatra je prevazišla dimenziju voska i
sveće.

Sve je poezija, za Gregorija.

I to je poezija, pišanje u lavabou
ekskluzivnog restorana za gospodu koji eksiraju
život, eksiraju več, iz malih čaša, uz velike
zdravice, koje dopiru do toaleta i nakaze
slobodnog stiha. To je poezija Gregori. To, biti
zaglavljen među zvezdama sa dodirom pliša po
golim leđima; biti buntovnik u sinopsisu
sopstvene sudbine; štrajkovati gladu pred
pekarom, pred skarom. Sopstvenim zubima odgristi
sopstvenu podlakticu, bez vriska. To je poezija,
ne reći ništa, a osetiti sve; kriti se od
putokaza i ignorisati raskršća. Prodati se,
zaista, skupo, da bi se opet otkupio za siću. To
je poezija Gregori, a sve ostalo... pa, i to je
poezija.

"Da li se ti to sa mnom zajebavaš?", pita
već iziritiran.

"*Yeah, you right!*", samo to je imalo
smisla.

U mislima čujem urlik Nila Kesedija dok
drma rešetke u nekom kalifornijskom zatvoru.

U mislima, kroz okno prozora napuderisanog
bledunjavim jutrom, uleće kameni hitac revolta
iz ruke paranoičnog šizofrenika *Richard-a*
Brautigan-a. Taj kamen bio je uzrok šok terapiji
u oregonskoj bolnici, ali zapravo, ja mislim da
je taj kamen ipak bio samo posledica.

U mislima čujem mog oca koji je mučno
psovao iz sobe zaključan u tamnici svoga tela,
osuđen na doživotnu, u zatvoru šloga.

"Alo bre...", hteo je da zapreti kada je u
kancelariju ušao drot, koga nisam video jer sam

bio okrenut leđima i rekao, "Ej uhvatili smo one obijače trafika!"

To je otreslo svaku sumnju sa nas.

Negde između mojih nebuloznih odgovora u kancelariji broj trinaest i odgriženog nosa brbljivog kosmopolitena, pesnik je obavio poziv.

Upomoć!

A ja, radije ću zahvalnost dati kamenu nego spasu u obliku naivalentne pripovedačice i tone njenih čarobnih novinskih članaka. Iritira moju percepciju taj fragment novinarske profesije. Trebalo bi da pronađe boljeg ljubavnika za njenu jebenu pussy. Boljeg očajnika. Moj poeta je moj. Prijatelj.

Trebalo bi da jaukne: DA, vetru kada je zaprosi nad liticom. Trebalo je da učini sve drugo sem javljanja na taj poziv.

Kada sam se vratio nazad u ćeliju, jajara je krvarila nad masnim šipkama. Američki grizli, razljućen, posrnuo je na medovinu iz nozdrva svetskog putnika siromašnog iskustva, ma koliko taj putnik hvalio svoje poznavanje puteva svetskih, on je samo sitan glumac. Grizlija su uz par udaraca pendrekom prebacili u kavez za životinje sa besnilom. U staroj ćeliji ostali smo samo mi preplašeni kerovi povijenog repa.

Okolo večeri došla je novinarka. Doputovala prvim busom koji je smarao usputnim nepotrebnim stanicama. Jamčila je za naše identitete i nakon par formalnosti nozdrve nam je dražio miris ulice. Uzeli smo dve sobe sa pogledom na reku, mirnu tekućinu ukroćenog toka, u koritu koje popušta i reka zbog toga plavi nakon obilnih kiša. Voda je bila mirna pred mojim pogledom. Tok bez talasa svetlucaje pod neonom.

Ona i pesnik u susednoj sobi...
razgovarali su. Pretpostavljam. Dugo.

Razgovor u krevetu.

Na podu.
U đakuziju.
U zavesi.
Na stolu.
Na podu.

Zbunjen sam. Protekla dva dana prosejala su nas kroz najfinije sito i u preostalom prahu ega više nisam mogao da prepoznam sebe. A sada, dišem svetlosnu prašinu koju je slabašna hotelska lampa sejala po plafonu. Ležim na podu u stavu pokojnika, pored kreveta naviknutog da mi iscedi san, kreveta uobličenog dodirom belih čaršava po nagom telu, jer spavam go, i toplinom narandžastog ćebeta; ležim pored kreveta u raskoraku među mirnim snom i mlazom iz uretre nad pisoarom.

Oteturao sam se do tesnog toaleta veštih hodom na oguljena kolena. Usput opipavam suvoću, bojeći se da ne osetim vlažnost, opranih odevnih predmeta koji razapeti svuda po hotelskoj sobi, daju odgovor na pitanje: zašto sam go? Pred vratima toaleta usamljena patika podsetila me je da potražim novu obuću. Uspravio sam se tek pred šoljom; iz nužde sam evoluirao zbog vršenja male nužde. Kroz zid, koji je verovatno bio tanji u kupatilu, čujem uzdahe novinarkе. Čujem tup zvuk poljubaca njihovih razigranih kukova. Pišanje je bio bolni pokušaj da savladam erekciju. Bez dodatnog razmišljanja, okrenuo sam leđa WC šolji i penetracijom u tuš kabinu ispraznio bešiku. Zatvorio sam vrata za sobom, da bih ugušio uzdahe i žurno se vratio podu i upokojuvanju; ali ponovo me je oživeo san.

"Poigravaš se sa mnom prijatelju od sapunice.", prošaptah.

Čučim ruke prebacivši preko uzdignuta kolena na mestu susreta dva bela zida i posmatram poigravanje mog malog prijatelja od sapunice, čiji ples na dohvatu ruke od mojih

očiju izaziva u meni blagostanje.

Dva bela zida i mermerni pod nose moje telo kroz crnilo neba koga probadaju svetlucanja dalekih zvezda. Kao da sam u sobi bez jednog para susednih zidova i plafona; umesto toga svuda su zvezde. One iste, iskre večnosti. Ucrnjeno mrtvilo i par milijardi svetlih momenata.

Maleni balončić od sapunice izvodi vratolomije lebdeći u prostoru. Kreće se lagano opisujući prvo krug, pa ostaje da miruje;

zatim se malo udaljio, skrenu desno i odmah približio natrag mom licu; načinio polukrug na levo;

ponovo udaljio;

skočio na desno i lagano otplivao levo;

pod kosinom lebdi od mene na desno, pa kao da se odbio od nečega za isti upadni ugao počinje da se kosinom vraća ka meni;

zatim je odskočio malo unazad i načinio poteg na desno paralelno zidu iza mene;

opet se lagano udaljio, doskočio ka meni, otplovio na levo, doskočio još bliže meni i otplovio lagano od mene;

zatim opet ponavlja prethodnu figuru sa nakosim kretanjem i kao i posle svake opisane figure načinio je pauzu;

nastavio je kretanjem opet pod kosinom udaljavajući se od mene;

zatim kao da se ponovo odbio, slično prethodnoj figuri, ali na drugu stranu i nastavio je kretanje od mene;

zastaje, skače na levo i kreće se ka meni paralelno sa zidom do mene. Od mene ka meni u memli i mirisnoj peni...naduvan balončić sapunice.

Njegovo kretanje u prostoru navodi me na pomisao da možda govori nešto jezikom olovke. Ipak, nisam obratio pažnju na poruku predstave; fokusirao sam se na doživljavanje uloge koju je imao u njoj; fokusirao sam se na glumu; na

ritmiku; na prelomljenu praiskonsku svetlost kroz opnu sapunice.

Prestao je sa kretanjem; lebdi u mestu, ali više ne na dohvat ruke. Odjedanput velikom brzinom odleteo je od mene, ja se naglo uzdižem na kolena kako bih ga sprečio da otplovi. Vidim ga kako beži, ali vidim i gomilu velikih balona veličine pesnice kako hitaju meni u susret. Više se ne osećam blaženstveno, horda balona mi prilazi; šta više čak se i osećam uplašeno. Dižem ruke kao da želim da se branim, oni su sve bliže.

Paničim.

Tu su baš pred mojim očima i kao da zastaju. Počinju da se sitne i šire loveći moj pogled. Sada su neverovatno sitni. Zamagljuju mi vidik. Sve je mutno. Osećam se veoma neprijatno. Oči su u bolovima. Glava je pred eksplozijom. Hvatam se za lice i okrećem glavu ka zidu tražeći spas.

Tonem kanalizacijom kojom plutaju ogavne misli.

Želim da sam poseban. Osećam jak bol u grudima, nešto nalik ljubomori. Osećam crve svuda u telu, grizu i ono malo mene što mi je ostalo, a ja se ježim i odvratno mi je lepo. Opet ta pesma odzvanja u mojoj glavi. Nešto sam izgubio, shvatam. Ali kome je to i trebalo, bila je to obična želja da ni od čega stvoriš nešto. Ne želim da ti pokažem suviše sebe, ono što želiš da sam, ja i jesam. I rukama kopaj po mojim očima možda ćeš me onda shvatiti, moju potrebu da me nema. Pred mojim očima ruši se kula od karata koju sam počeo da gradim. U velikom prasku nestaje sve; zatalasano, ustreslo ignorisanjem sopstvene sreće.

Ignorisanje.

Ignorisanje.

Ignorisanje. Dok svoje oči mažeš kremom da ne bi videla moje kosti, ja ti zahvaljujem što

si propustila sve šatove i sve to maštarenje ostavila meni. Ja kao kožna poderana lopta šutnuta u ugao daleko od gola, kotrljam se bez namere da stanem...

San je jauknuo.

Ulazna vrata hotelske sobe bila su otključana. Prodorno, pretenciozno, saplićući se o usamljenu patiku u sobu upada pesnik. Trgnuo me je iz sna; gurnuo me je sa litice i ja sam tresnuo na pod ugostiteljskog predgrađa pravo iz sazvežđa ida.

"Koliko je sati?", to mi je prvo prostrujilo.

"Oko ponoći", rekao je zatvarajući vrata.

Osmehnuo se kada je spazio moju nagost na podu. Polu osvešćen pokušao sam da se pridignem.

"Gde je novinarka?", pitam.

"U sobi. Spava."

"A šta ti radiš ovde?", pitanjem za pitanjem pokušavam da odgonetnem tajnu naporne igre.

Nije bilo odgovora.

Prst na usnama kupio je tišinu.

Ugledao sam vrata. Crvena.

Na kraju hodnika mamila su kao spas. I kao da sam im prišao...

Bacio mi je u lice moje neosušene stvari i pozvao kroz vrata i dug hodnik... proklete ludare.

Poveo me je nekud natrag napolje.

-I Love The Life I Live-

Willie Dixon

Poezija života razapeta ko jedro na udar
morskim vetrovima cepala se u tonalitetu
raštimovanog klavira. Trčala je po dirkama
klavira raspomamljena dužinom trajanja tonova i
pauza.

Lomila se lagano skakutanjem razdraganih
devojčica koje preskaču lastiš; poskokom čoveka
kog je prodala sreća i uzdrimala svaku životnu
sigurnost, onog koji prelazi potok skačući sa
kamenja na kamen, i svakim doskokom uveravajući
sebe da je taj kamen siguran oslonac.

Poezija života ispisivala se u vazduhu pod
prozorom iznad naših glava, a ova čupava sudbina
delovala je kao prava.

Stojimo zarobljeni u trenutku.

Stojimo zarobljeni na mesečini u toploj
noći u kojoj nije bilo meseca.

Ipak njegovo prisustvo osećali smo u
svakom tonu koji je dolazio iz trbuha pijanog
klavira i promuklog glasa *Tom Waits*-a.

Iz istih pobuda koje nam nisu dozvolile da
večeras odsednemo u hotelu, napustili smo i grad
sa statuom mamuta; grad u kome treperi
kratkokosa zvezda. Iz istih pobuda, raskoši
pesnikovog nemira, otišli smo niz prugu jednog
svežeg jutra; otišli dalje u nagoveštaj
propasti. Tada je izgovorio to o navikama:

Svakog dana pijem vodu iz iste čaše,
jedine koju imam.

Da li da pololim čašu i počnem da pijem iz
šaka,

jer... sve sam ređe žedan?

A ja postavljam sebi pitanje:

Da li je zaista ovaj njegov nemir samo
vapaj za poljupcima Afrodite, ili je skitnja u
njegovom genetskom kodu? Da li radost jedino
nalazi u atavizmu sa nomadima?

Kada gusenica dobije krila ne zadovoljava
se više listom na kom je krila dočekala.

I evo nas, ispod prozora kroz koji
recituje klavir. U vrtlogu konfuzije. Sa
nacifranim osećajem da nam se za taj
zlostavljani svet jebe.

U gradu sa statuama heroja ili dželata na
trgu. Nedaleko od hotela gde sneva napuštena
novinarka; bez cedulje na stolu, bez želje da ga
razume; njega, pesnika.

I evo nas...izvan doživljaja zapisanih u
radnu knjižicu i proreknutih redovnim uplatama
penzionog i socijalnog...životnog osiguranja.

Nekada su na trgovima ljudi gledali
odsecanje glave, a danas tužni klov
razveseljuje nekolicinu, žonglirajući jabukama
po suncu.

I stojimo.

I dalje stojimo u noći nedaleko od svojih
tela.

Stojim zarobljen u trenutku koji me
oživljava. U trenutku koji je vremenski eliksir;
u živom blatu atremije, po prvi put zaljubljen u
svoj život bez samara i uzice.

Ne sećam se, ali znam, prvi korak načinio
sam na prolećnoj travi. Ne sećam se, ali znam,
cerio sam se sa svakim novim korakom i u meni se

još tada probudio duh pustolova, duh malog princa, duh koji me je kao klinca vodio šumarcima i prašumama sanjarenja i vukao putevima obojenih batom radničkih cipela. I kako su putevi znali da vode sve dalje i dalje i kako su u meni prohtevi rasli, a život me vozao svojom stazicom, na nekom od raskršća ja izgubih dušu; ne nisam je prodao, izgubio sam je na poštenoj partiji pokera, koliko god ona mogla da bude poštena jer ja nisam seo za taj sto, u stvari ja ne znam šta se zapravo desilo, igra je odigrana, karte su pale i ja sam se u kasnim tridesetim probudio na podu sa čudnim ukusom u ustima. Ukusom koji je me podsećao na blato sa mojih klinačkih cipela i jaku želju da napustim gnezdo gde sam se ispilio.

Pesnik je samo doneo dobar vetar.

Jednom dok sam tako zanesen gutao kokice u parku i dok sam se ljuljao nad zgaženom travom i kolonom nervoznih mrava, prišao mi je ludak, apodiktično lud praznik stereotipne normalnosti,

ćelav sa upalim obrazima i lizalicom u ustima. Tražio mi je jednu cigaretu, a bio je voljan da podeli sa mnom jednu tajnu. Životnu tajnu, kako je rekao. Nisam imao cigaretu, a on je slegnuo ramenima i rekao kako je sve jedno, on ipak želi da tajnu podeli sa mnom. Ja sam ućutao i skrenuo pogled. Nisam želeo da ostvarim ikakav kontakt.

Bez razloga sam se bojao.

Skrenuo sam pogled ka inteligentnom gavranu koji je uzletao i pokušavao da polomi orah. Ludak je ipak seo na praznu ljuljašku do moje i progovorio:

"Ja uvek lupam glavu o zid. A znaš zašto? Ne da bi video da li mogu da ga srušim, ili da vidim da li zid postoji. Već da bih osetio bol. Da bih se osetio živim. Da zajaučem i prokrvarim! "

Ustrelio sam ga pogledom; pravo u oči.

Imao je taj maglovit pogled, kao da je u njegovim očima obitavalo neko sivilo i stalno je u usnama valjao neki nervozan osmeh. Bio je jeziv i još jezivije bio je u pravu. To shvatam dve godine kasnije.

Evo sada.

Pod ovim prozorom i mesecom iz klavira.

Muziciranje je stalo. Čuli smo njene korake kako se udaljava i tresak vratima leden ko dodir bunarske vode po usnulom licu. Iz otvorenog prozora više nije dopirala mesečina.

Pesnik me je pogledao, *ad spectatores*, i pokretima ruku upoznao sa svojom novom tačkom; ukrašće par teških cokula koji je neko ostavio pred vrata. Odškrinuo je nezaključanu kapiju i ušao u dvorište kuće, kuće kroz čije se okno prozora kršila mesečina na asfalt i urbanost puste ponoćne ulice. Ja sam u publici, u zadnjem redu, napeto pratio predstavu i divio se provokaciji sudbine; lopovskoj igri kleptomana koji želi da me obuje.

U noći u kojoj nije bilo meseca, usamljenu patiku sa oglođanog stopala zamenih za siguran korak teškim cokulama.

U noći u kojoj nije bilo meseca krenuli smo ka novom, nečem, nekom, nekud... krenuli smo ponoćnim teretnim vozom.

U noći u kojoj nije bilo meseca počeo sam da verujem u lepotu mesečine i života.

U noći u kojoj nije bilo meseca ja sam se zakleo sebi na večnu radost.

U trideset sedmoj pokušavaš da se pukneš.

Jebeš to što u tridesetoj ne znaš da smotaš džoint. Vrtiš prstima, rizla se migolji; ti psuješ i nespretno oblikuješ.

Prosuti na podu praznog teretnog vagona radimo isto što i danima pre; bežimo od poznatog; bežimo od sjedinjavanja. Grebemo ka novom i iznova novom sa novim i prostranim obeležjem života skitnice.

- Domaći je život zagušljiva prljavština.

Slobodan se prostor otvara pred beskućnikom. - *Buddho*

"Šta misliš?", pita.

"O čemu?"

"O odlasku na sever. Sećaš se profesora?", kaže.

"Misliš one priče o polarnoj svetlosti?"

"Da. Mogli bi da uspemo.", kaže.

"Daleko na sever!?", sledio sam se, a lepljiva gudra se drobila pod jagodicama mojih prstiju.

*♪ See you watchin' me like a hawk
I don't mind the way you talk
But let me tell you, somethin's got to give
I live the life I love and I love the life I
live*

Sve je počelo u starkama i majci Džimi Hendriksa, u godinama neprestanih vizija, u ljutih sedamnaest. I iz nekih nepoznatih razloga nisam nikada naučio da smotam. Sada to pokušavam u tridesetoj.

"Polako. Ne prosipaj!", pesnik.

"Dobro je. Finito!", kažem.

Sedimo naslonjeni na zidove ove metalne kutije jedan naspram drugog. Ja završavam motanje. Ne znam otkud mu ovi lepljivi i mirišljavi hedovi, ali zar je to bitno. Zar je psu bitno da li je salama koju proždire ukradena.

Držim džoint u ruci.

Ma jebeš to.

Jebeš to što u tridesetoj, oj učiš da smotaš.

Jebeš to što u trideset i kojoj pokušavaš da se pukneš.

"Uh... dobra je."

*So if you see me and you think I'm wrong
Don't worry 'bout me, just let me alone
My sweet life ain't nothin' but a thrill
I live the life I love and I love the life I
live*

.... ne znam, mislim nikada nisam brinuo o tome, da li je odsecanje nogu nešto prihvatljivo, ili ne, ali možda zamrzim sebe zbog truda jedne konoplje da me rascveta. Ne, možda bi stvarno trebalo da se zamrzim jer imam tih trideset, a od uspešne karijere samo šaku nečeg.

Šaku govana.

Trebalo bih da zamrzim sebe zbog svega što radim.

Zamrzeću sebe i zbog tih mojih trideset.

I zbog šake pune govana.

I zbog toga što lažem sebe.

U trideset i kojoj učim da smotam džoint.

U trideset i nekoj pokušavam da se puknem u metalnom vagonu negde na pruzi između početka i kraja. U trideset + pokušavam da slažem sebe.

Ma jebeš to što lažem.

Jebeš to što pokušavam u trideset i...

oj!.....

Ma...

"Jako je dobro!", jebem.

Dok sam klinački napržen nosio majicu Džimija, često sam sa ortacima upražnjavao ritual takmičarskog pišanja. Dvojica stanemo oko čučavca u javnom toaletu češući ramena o zid i stremeći prepuni pivom ka plastičnom klatnu koje visi sa kotlića; rešetamo ga mlazevima urina i

primoravamo da osciluje. E, to je bilo bolesno ludo. Trošiti mladost na pivo i pišanje. I sve to uz dudlanje životne filozofije iz muzike i dobre svirke. To je bilo ludo, a onda smo, kako smo matoreli, počeli da pišamo jedni po drugima.

Ja sam budala.

Ona najupadljivija. Ona koja podiže svoj glas protiv mračne odluke o ukidanju plemenitog zanimanja dvorske lude.

"Polarna svetlost kažeš?!", pesnik.

"Strava!", kažem.

*♪My diamond ring and my money too
Tomorrow night they may belong to you
Because you and me (ain't that well)
I live the life I love and I love the life I
live*

U parčanju fabule na scene natopljene ključalom lavom emocija, svedoci smo toga da u tim trenucima i sama fabula postaje nebitna.

Mislim, znate ja sam uvek, ono, uvek sam bio spreman na... ma ne, bitan je trenutak. Može, ali ne mora uvek da bude tako. Može znači, ali i ne mora. Ej čoveče imao sam ludo detinjstvo. Ej, sećam se, oduvek je bilo dobro. Kao leteli smo jebote na mesec. Klanjali se dijamantu moći koji sam marnuo sa lustera moje strine. Ej, mislim dijamant moći, jebote. Kasnije sam ga uvalio za video igru na kojoj baletan pokušava da uhvati čepavu balerinu. Ej, jebote, kako je samo smešno padala. Mislim, padala je!?

*♪Well, I'm rockin' when you pass me by
Don't talk to me, 'cause I could be high
Please forgive me if you will
I live the life I love and I love the life I
live*

Imam trideset divnih mermernih figurica
Ošijevih samuraja. Nisam nikada sakupio svih
četrdeset. Možda nikada i neću.

I imam isto toliko godina i nisam siguran
da znam da smotam.

Jebote, imam trideset i sedam imam i...i
puko sam se ko svinja.

Šta ću ja sa sobom?

Znam!, zapaliću na sever.

"E, ono oko polarne svetlosti...", zadržavam
dah željan nokauta THC-a, "što da ne. Palimo,
jebe mi se za sve!"

-Poor Boy-

Howlin' Wolf

13 dana kasnije.

Srećem gotovo u svakom gradu svoju ulicu i setim se odmah pogleda kroz moj prozor.

Ponekada mi nedostaje to moje. Čak mi se i na mahove to moje učini tuđim. Ledi me pomisao da među onom zidovima neće više smrdeti zadah iz mojih usta. Ledi me pomisao da se više nikada neću vratiti kući.

Razmrdavanje umornih prstiju nakon gužvanja u cipelama daje smisao koracima, a ne mesto gde smo dospeli.

Put.

Umiva me spoznanje koje se lepi za don mojih cipela. Poklanjam sebe raznim mestima. Stranim svetlima, stranim ulicama, nekim tuđim drvoredima i drugačijim vetrovima. Razvlačim radost dugim drumovima, a ti dugi drumovi opruženi na suncu razvlače moje korake.

Uviđam da za putovanje nije uvek potreban put, ali putnik je neophodan.

Put.

Odlazak negde tamo u glad percepcije, u transcendentalno, tamo gde se rađaju ideje i gde započinje pravo putovanje, ne iziskuje put kao ugaženu prašinu, već put kao dom putnika. Dakle, ne znači da ja putujem ako sam juče mahao Pragu, a danas pozdravljam Pariz, nebitno je koliko sam

kilometara sažvakao, već koliko prašine imam na cipelama, koliko modrica na kolenima i koliko pobjeda nad idejom poraza o prestanku putovanja.

Ponekada sam cilj putovanja se ne vidi, ili ne postoji, ali se rađa i nameće sam od sebe isprovociran besciljnim tumananjem.

Kada se rodi cilj, put dobije smisao.

I'm a poor boy, I'm a long way from home!

I'm a poor boy, I'm a long way from home!

What the others do, the world can't do me no harm,

I'm a poor boy, a long way from home.

Sunce sa dna neba, tamo na zapadu, tamo gde nebo ljubi zatalasano žito koje se njiše na mlakom izdahu Eola, tamo gde Eolska harfa zvuči najljepše, Sunce guši sjajem moj pogled. Žmurim prepuštajući mu moje očne zavese. Čudan trenutak natopljen još čudnijim spokojem držao me je slepljenog za toplu nežnu igru zraka na mojim kapcima. Ništa me ne može trgnuti iz zanesenosti. Ma koliki ujed da nasrće na moj vrat ja ću i dalje omađijan, zatvorenih očiju gledati sunce.

Odmah pokraj ruba senke jedne male topole, ispod mosta na šetalištu kraj reke, oslonjeni na kameni zid, sunčamo naša stopala. Gladū za suncem oponašamo krokodile. Proždiranje svetlosti prati urbana simfoniya koju izvode zakašljani automobili: uhauhauha...grrrr!, žubor reke...žžžžžubor, žagor ljudi: nmmnmanmsenmnknmtjnma...aaaa, žagor ljudi sa mostaaaa, sa mosta i gakanje golubova koji nadleću reku; urbana simfoniya. Svoj solo odsvira poneki par cipela koji prođe pokraj nas: tapatapatatatap...! Senka šetača bocne nas mrakom po osunčanim kapcima, ali ponovna najezda tople svetlosti zadrži nas u dremanju.

Evo! Tupka još jedan par cipela koji nam se približava. Ovog puta koraci prestaju tu kod naših nogu. I nastalo je pomračenje. Nisam otvorio oči. Ne reagujem na senku koja me je prekrila. Bojkotujem onog ko stoji samo zato što me je dremanje omlitavilo pa ne nameravam da se maknem. Dok neko tako stoji meni kroz glavu prolazi scena susreta: Diogen pas i velikog čovek sa senkom.

I zveknulo je par metalnih novčića o betonsku ploču šetališta. Dobro poznajem taj zvuk.. Napojnica dobro odrađenom prosjačenju.

Da, sića je zveknula. Neko misli da smo izgladneli, ili zahvaljuje bogu što on nije na našem mestu. Neko ni ne pomišlja na naš motiv zločina prema konformizmu.

Zar on misli da su naši snovi prepuni hrane?

Zar on misli da su naši snovi uzdizani kvascem?

Zar on misli da su naši snovi njegova realnost?

Babe I can't stay here long, babe I can't stay here long.

What the others do, the world can't do me no harm.

I'm a poor boy, I'm a long way from home.

Ritam cipela ponovo bije pločnike. Senka se pomera. Sunce je bljesnulo. Pokušavam da ukrotim svetlost. Teško mi je da otvorim oči.

"Hvala!", čujem pesnika.

Kada sam pustio pogled spazio sam ga kako desnom rukom skuplja novac nagnut ka mojim krompirastim palčevima.

"Hvala gospodine!!", pesnik ponavlja.

Da to je bio pravi gospodin. Upakovan u bež sako, sa sivim pantalonama i belom košuljom. Seda uredno podšišana kosa i sveže obrijana

brada samo su upotpunjavale sliku čoveka koji polira svoj izgled. Pesnik je stegao siću šakom i naslonio se nazad na zid.

Isprošen sitniš cedi neke druge hormone koji potiskuju melatonin i raznosi nam san.

"Šta bi da klopaš?", pita me pesnik.

♪♪ *Well my, baby's dead and gone.*

Well my, baby's dead and gone.

Well, well, well, well I'm a long way from home.

I'm a poor boy, I'm a long way from home.

Bilo je loših dana. Kiša i hladnoća. Zavlačili smo se u napuštene fabrike da prenoćimo i bilo nam je udobno. A ti? Ti me ne razumeš! Ti uživaš u svom životu bedni čitaoče. Sediš lenj u udobnoj fotelji, ili možda ležiš, a možda si i negde drugde zavaljen i razvaljen mišlju: hoće li me neko kresnuti; u glavu. Dok čitaš! Lepo ti je, opuštaš se jer ni o čemu ne brineš ili pak pokušavaš da ne brineš izgubljen u redovima ništavila. Truješ se alkoholom subotom uveče, a subota postaje svaki drugi dan, pluća zavijaš nikotinom i katranom, drogama dopinguješ maštu i misliš da si u pravu. U svemu si ti u pravu. Totalno!

Samo, prestani da kukaš. Jer kukaš. Stalno kukaš. Zato prestani da kukaš i opsuj me. Opsuj me iz duše, osvetnički. Opsuj me sočno, jer ću ja tebe još sočnije maloumni izmetu ovog praznog vremena. Smrdljivo pseto ne cvili. Sakri suze i baci ovu zbirku bolova jer ti nadalje ne možeš čitati. Ti to ne zaslužuješ.

Ništarijo, izdajico čovečnosti koja je sama sebe prodala, ubico viteštva na dvoboju u kome ta imenica nije došla,... sada sam besan...molim te odustani umoran sam od zabavljanja vaše visosti.

Šta? kako? Ipak guramo lako.

Ipak ćeš ostati očima uprt u ovu bajku
tražeći kulminaciju i rasplet. Verni čitalac,
iako te gazim svime što izgovorim pa pogazim.
Iako si mi odvratan zbog svog društveno korisnog
rada, iako me zgražava tvoj sjaj i glamur. Čak i
kada dževgaš ko ljuto pseto i ujedaš puding sa
etiketom: najbolje za tvoje očnjake, i kenjaš o
rapsodiji života u dvoje na bračnom ćilimu i
druženju uz afrodizijake za večeru u troje, ne
misli da ti zavidim; u psovkama nema ni trunke
skrivena zavisti. Ne misli da tebe optužujem za
sve što ne zaslužujem. Ja sam sam to izabrao. Ja
sam sam odbacio stege društva da bi pobedio
zagušujuća moranja. Da bih spoznao istinsku
lepotu življenja.

Da bih uspeo da razotkrijem iluziju kojom
nas truju od malena.

Da bih razbio monotoniju.

Da bih pobegao u ludilo i doplivao do
razuma.

Da bih upoznao sebe.

Da bih video Auroru Borealis.

Da li me sada razumeš?

And the world, can't do me no harm.

And the world, can't do me no harm.

Oh, no no no no, I'm a long way from home.

World can't do me no harm.

World can't do me no harm.

World can't do me no harm.

I bilo je lako pretvarati se da si
skitnica. Bilo je lako sve do trena kad prosto
to i postaneš. Kada više niko u tebi ne vidi
ništa drugo do prljavih krpa. Kada smrad tih
krpa privuče prve neprilike.

Nekada davno, ali ipak ne tako davno kao
što bi davno zaista i trebalo da bude ja sam se
vrteo oko trafike i tražio deliće novina za

čitanje. Ne mogu reći isečke, jer ta hartija sa koje sam ja čitao nije imala sadržajne osobine isečka. Priče i članci imali su samo kraj, ili sredinu za uvod, imali su suviše praznine između redova. Dakle, vrteo sam se tuda i tuda i tražio iscepke. Sa tih pronađenih masnih zgužvarija čitao sam o povezivanju neurona i provodnika, o silovanju beba, o promeni klime na zemlji i tektonskim preraspodelama zemljine mase. Čitao sam kakvo će vreme da bude pre tri dana. Čitao sam šta sinoć mogu gledati na TV-u.

Dok sam ja to čituckao, odnosno prepoznavao slova, pesnik je dremao na klupi u parku. Onaj napuderisani što mi je jutros zgazio kartonsku kasicu sada verovatno radi ono dok ja radim ovo. On tuca onu njegovu debelu krmaču zbog koje je i nenamerno zgazio moju kartonsku kasicu. Možda bi trotoari trebalo da budu malo širi?

Dok ja radim ovo devojčurak u trafici sa prćastim nosom i nebeskim očima sluša mp3 ubrizgavajući melodije kroz slušalice u ušnu šupljinu pod loknama crne kose.

Muzičke perverzije trećeg stepena.

Levo od mene komunalci usisavaju najlonska govna iz betonskih kanti. Čelavi pljuga na prozoru trećeg sprata zgrade iznad mene.

I tako ja sam čitao pod svetlošću neonske reklame i uživao u varenju pojedenih pomija. Mirno veče je mirisalo na jesen, iako nije jesen. Mirno veče je smrdelo na odžake, iako su svi batalili pušenje prošle zime...

Sedim na stepeniku šetajući po redovima štampe sasvim siguran da mi svet više ne može nauditi.

World can't do me no harm.

Iz birtije preko puta moje biblioteke, sa zvučnom navalom plavog cveća iz tamburica, kroz metalna vrata koja gadno zaškripaše kada su se

otvorila, pravo na ulicu rodiše se tri pijandure.

Blaga koma u njihovom stajanju.

Zdravice koje su proždrale njihov razum.

Pokušavali su smejući se jedan drugom, da navuku sakoe i razvučene, raskopčane košulje uvuku u pantalone. Kravate su im visile ko omče za bešenje, prebačene preko ramena. Njih dvojica bili su ljudi u godinama, verovatno sa bogatim kafanskim iskustvom. I bio je tu jedan mladić, savršeno pijan za svojih nepunih dvadeset i šest. Niži matorac oslanja se o zid birtije čelom. *Dernier cri*, ma koga je briga... bila je to samo kitnjasta maska gospodstva. Kada se odmaknuo od zida ostala je samo ogromna fleka urina sa aromom konjaka, lošeg vina, loze, šljivovice, piva, ili ko zna čega... ostao je samo potpis.

Ulicu su prešli teturajući se u neprekidnoj borbi da ostanu na nogama. Mladić je nekontrolisanim pokretom ruku iznova i iznova pokušavao da obriše nos. Hodali su namргоđeni. Hodali su pravo ka meni. A ja sedim na stepeniku šetajući po redovima štampe sasvim siguran da mi svet više ne može nauditi.

World can't do me no harm.

Iz birtije preko puta moje biblioteke pravo preda mnom stale su tri pijanice. U otmenim odelima. Jedan nije zakopčao šlic a sva trojica su zaudarala na dobro poznato mi raspadanje.

"Gle, gle!", kažu jedan drugom.

Ja podižem pogled.

"Pa zar si tu... baš na... šo da č...itaš?", promumlao je čiča sa otkopčanim šlicem.

Ja ćutim i pokušavam da zaobiđem nevolju.

Ja ćutim sasvim siguran da mi svet više ne može nauditi.

World can't do me no harm.

"Ajmo.", mladić ih poziva da nastave kućama.

"Stani bre...", štuca, "da vidimo šta to ciga čita."

Bradat sam, prljav i neuredan. U licu zagaraveo od teretnih vagona i vožnje kroz tunele. Prekinuli su me u pola članka o porušenim spomenicima na groblju. Samo sam ćutao.

"Da vi'm...", zgrabili su mi iz ruku hartiju.

"Ništa ne vi'm...", zgužvao je i bacio.

"Batalite... idemo!", zatetura se mladić.

"Evo bre, idemo... samo da....", zamahnuo je i silinom mlitave pijane šake puko me preko desnog obraza. Poleteo sam u stranu u nekom bočnom kolutu preko stepenika. Dok sam još uvek ležao drugi me je špicem te skupocene italijanske cipele prodrmao po zadnjici.

World can't do me no harm.

Pridigao sam se već napet u trk. Pridigao sam se kada im se mladić isprečio na putu ka mom totalnom uništenju. Pridigao sam se i poleteo ka jugu, bežeći od mraza i mećave.

Startovao sam naglo. Iznenadih i njih i sebe.

Jurim i razmišljam, zašto bi neko rušio groblja.

Jurim i pokušavam da pronađem motiv za prelomljene krstače.

Jurim jer sam juren.

Kasno je uveče. Normalni ljudi vode predigru sa svojim krevetom trljajući zube četkicom. Ulica je opustela. Samo čudaci i prosjaci krase čoškove. Mene ganjaju čudaci. Ja jurim ka parku gde je pesnik.

Ja jurim jer sam juren.

Preskačem kante, stepenike, pikavce, korake. Dišem kroz zube, a poluotvorena usta mi krasi razvučena pljuvačka. Derem se pesniku. On

pridiže glavu i videvši mene kako jurim poskočio
je sa klupe.

"Šta je..?", viče mi.

"Jebem im...!", vičem mu.

Dotrčavam do pesnika već premoren i
otežanog disanja.

Za mnom nije bilo potere.

Za mnom stajale su preskočene klupe, kante
i pogled preplašenog štenca iza kontejnera.

"Šta je..?", on me ponovo upita.

"Zašto bi neko rušio grobove?", zbunjeno
pitam i padam u čučanj.

-I'm a man-

Jeff Beck

Pročitao sam na jednom natopljenom listu koji je iz pocepane pesnikove zbirke eksperimenata dospeo na pod preplavljenog kupatila, pesmu koja me je nagonila na razmišljanje.

"Na prozoru pušim cigaretu.

Suze sa obraza natapaju žar.

Gase cigaretu.

Ostavljam onu koju najviše volim.

Najpre je ostaviti, a zatim joj napisati roman.

Drugi pišu romane.

Mi smo samo uplakani junaci."

Negde u prolazu susreo sam svoj san. Svoju želju napumpanu alkoholom, mrtvu pijanu, želju da usnama ponovo pomilujem laticu ruže.

Siluju me želje zahuktalog srca. Duh starog meseca puni me nadražajima. Ja letim i nestajem. Nestajem u vremenu, izgubljen. Pokušavam da zatvorim krug i sve proživim ponovo.

Nestajem, to je sigurno.

Profesija maglara čudna je svetioničarima. Oni imaju svetla. Užarena vlakna koja im osvetljavaju korake i greju srca.

U malim gradovima ulice su često puste. Prepuštene kiši i snažnim mlazovima peraća trepere željne cipela. Lažna drveća, u stvari usamljena, žive obmanuta da čine šumu. Žive na rubu trotoara razgranata i obasjana dnevnim svetlom, zaokupirana egzistencijalnom navikom, fotosintezom. U usamljenoj noći, ta ista urbana stabla naviknuta na beton i ljude broje zvezde.

Pustom ovlaženom ulicom hodamo večeras. Odsjaj ulične svetiljke srećemo u tragu bare koju trebamo preskočiti. Ponavljamo iste korake iznova uvek kada sretnemo kapi koje bi želele da postanu svetla.

Hodam i razmišljam. Pesnik je tu pokraj mene. Duvani. Razmišljam često o njoj koju bih mogao da nazovem svojom, iako ona to zaista nije ni bila. Ona je negde tamo iza svojih ruža, opružena u svom krevetu i usnula. Bude je druga jutra. Sreće druga lica i verovatno ne pomišlja na mene.

Možda ja u stvari i nisam otišao iz njenog grada. Možda se ja nisam ni pomakao od ograde sa ružama. Možda ja još uvek uživam u poznatom mirisu. Ali ne, noge su me odvukle daleko.

Ne, odvuklo me je srce. Noge nemaju tu moć.

Odvukla me je želja da vidim Auroru.

Čemu onda listanje albuma. Ma zaboravi, put je pod nogama, budi srećan zbog toga. Samo, muči me da li sam dobro odabrao.

Ne, ne, ne, ona nije ničim nagovestila da ću je opet videti. Samo je jednostavno otišla da sneva iscrpljena plesom. Da, nije mi dala dovoljno razloga da ostanem.

Put je pod mojim nogama biću srećan.

A možda i neću....

Drvena statua jezivo pruža svoje trule ogoljene grane. Gubari starosti opustošili su zelene plodove. Trideset metara od suvog kestena

auto stoji gumenom nogom gazeći trotoar. U njemu teatralno tucanje. Gepek se trese usled aplauza guzova.

Skvo guzovima iliti mesecom, mami besnog bika i uspavljuje sunce, njene oči.

Sjaj gluteusa. Zastali smo. Buljimo u rasklimanu karoseriju. Karanje u seriji remeti naše mirno šetanje. Najpre nam je bilo neprijatno da prođemo tuda. Kasno je, ulice bi trebalo da su odavno naše. Delili bismo ih sa vampirima, a zorom predali raspevanim petlima. Jedan zloban pesnikov pogled kazao mi je sve.

Uzeli smo velik zalet i jurnuli na limuzinu. Oni nesvesni opasnosti koja im se približava i dalje su se klatili. Dotrčao sam prvi. Svoje prljavo lice prilepio sam uz zadnje bočno staklo. Oni žmure, potpuno goli i klate; klate do besvesti zarobljeni unutar svojih tela. Onda je urliknuo pesnik. Popeo se na krov auta, tada su oboje otvorili oči, otkopčao je svoj šlic, izvukao punu pisaljku i počeo da šara po šoferšajbni. Ponovo smo pisali jedni na druge. *"Noćas bih mogao da napišem veoma tužne stihove. Voleo sam je, a ponekad - i ona je mene volela."*

Mlaz urina razbijao se o staklo i sejao kapi podlo, provocirajući ukočene brisače. Pesnik piša po autu i recituje dubokim glasom Nerudine stihove.

Mladi ljubavnici prestravljeni zaboravili su da vode ljubav. Mala je zavrištala. Muška mišićava golotinja prelazi na prednje sedište i viče, psuje, preti. Ja se smejem pokvarenim osmehom i sve izgleda kao da demoni vrište iz mene. Muškarčina traži svoje gaće. Pesnik na krovu i dalje piša i recituje odabrane stihove. *"U noćima k'o što je ova držah je u svom naručju."*

Ljubio sam je toliko puta pod beskrajnim nebom. Ona me je volela i ja sam nju ponekada voleo.

*A kako ne bih voleo njene velike mirne oči.
Noćas bih mogao da napišem veoma tužne stihove.
Misliti da je nemam. Osetiti da sam je
izgubio."*

I muškarčina ispada napolje. Ja se odmičem
par koraka da me ne napadne. I dalje se ludački
smejem. On poseže ka pesniku. Pesnik otresa
poetsku patku i počinje da skakuće po krovu ne
bi li izbegao besne ruke žrtve; ranjenog
ljubavnika. Gleda ga u oči podrugljivo i pljuje
mu stihove.

*"Više je ne volim, zaista, a koliko sam je
voleo.*

*Moj glas je tražio vetar da dođe do njenog
sluha."*

Skočio je sa druge strane auta i krenuo da
trči. Ja za njim. Prate nas psovke, a ispred nas
su ludački osmesi.

Kada bi ste me pitali šta se zapravo sa
nama desilo verujte mi ne bih znao da vam
odgovorim. Možda je zahrkala amigdala, a možda
su i sami demoni.

"Dvadeset ljubavnih i jedna očajna pesma."

Večeras smo poludeli!!!

Anarhija.

Moj sinonim za slobodu; za surovu slobodu.

Bežali smo ludi u ludilo.

Anarhija.

Moj sinonim.

Ja sam jahač vozova. Poetska *punk* utvara
koja svojim telom prkosí vetru nasadena na krov
srednjeg vagona.

Putujem drugačije.

Postoji samo put pod mojim nogama; postoji
samo metalni krov vagona pod mojim nogama;
postoji samo pruga, koja vodi bilo gde, pod
željeznim točkovima ovog pitona.

Zamislite jednu zadihanu zelenu dizel kobilu koja vuče velike kutije poljima niskih trava, i protrčava pored šipražja okićenog najlon kesama; privremene deponije koje su već odavno postale stalne fleke; dakle zamislite voz u galopu, pesnika i mene na srednjem vagonu kako pokušavamo da održimo ravnotežu dok nas vetar pesniči.

"SLO...BO...DA!", vičemo.

Iz naših grla rađa se podivljali krik.
Postoji jedan čitav život skriven u rečenicama koje opisuju naše perverzne izdisaje. Život koji nismo živeli jer smo se bojali rizika, ali on se s vremena na vreme stapao sa našim svakidašnjim životom i smicao nam tlo. Čitav život se manifestovao u jedan trenutak savršenstva dostojnog speva.

Postoji jedan čitav život skriven u dranju pesme koju smo želeli pevati.

Postoji jedan čitav život skriven u snovima koje smo samo sanjali.

Postoji jedan čitav život koji želimo živeti ovog života.

"SLO..BO..DA!", vičemo.

Bežimo u brda, u mrak, u mir, u zelenilo. Bežimo gonjeni hirom koji je polupao izloge; hirom koji je pišao po automobilu nežno uparkiranom među njene usne.

Voz se zaustavio ispred tunela jer je crveno svetlo na semaforu to zahtevalo. Iskoristili smo to i skočismo sa krova pravo u travu. Put ka brdima na sever vodio je preko prostrane livade na čijem vrhu živeše visoke topole. Ceo predeo podseća na zašiljena ostrva koja vire iz mora zelenih trava; ostrva plutaju rasejana čineći arhipelag.

Onanija.

"Uh..."

Brzim pokretima desne šake repetiram pušku. Stojim na vrhu čizmama gazeći teme dva ogromna kamena. Pod mojim jajima oštra nepristupačna strana brda koja silazi na brzu bistru reku.

Obično masturbiram zatvorenih očiju, ali sada za tim nemam potrebe; moju maštu rasplamsava naga boginja šume koja leži u daljini na zelenom tepihu; da baš tako, eno njene glave i kose od šume koja se pruža uz istočnu stranu brda u daljini; susedna dva priljubljena brda čine njene grudi i tu je deo naboranog tla koji čini njenu levu ruku i deo noge do kolena. Da baš tako, ogromna boginja šuma leži naga na mom nišanu.

Pokreti šake sve su brži. Naložio sam se kao bik pun testosterona.

Da li ste ikada vodili ljubav slušajući blues? Kada kukovi zaosciliraju u ritmu Hooker-ove desne šake nastupa interakcija tela i muzike. Vagina stenje jer joj je lepo; lepo je svirati blues.

I onda... da baš to... nastupi rezonancija i iscedeni orgazam.

Ja sam blizu.

"Uh..."

Šaka ubrzava.

Seksualna energija privučena iz svih rubova tela protresla me je; tačka fokusa bila je negde u penisu, ili u testisima, nisam brinuo nikada o tome; u meni je nastupilo pražnjenje, a radost semena koje je isprskano načinilo me je opuštenim. Otrešeni spermatozoidi uzalud su mahali bičem; sila gravitacije je jača i morali su da padnu negde dole na neki kamen ili maslačak; dole niz strmu stranu brda.

Samo što sam prsnuo, iz džepa neke kožne jakne na meni, zapištalo je nešto.

Ta jakna nije moja jakna. Na meni je sasvim slučajno; u stvari ta jakna je poklon onog istog hira koji je polupao izloge; hira koji je polupao stakla auta i sa zadnjeg sedišta izvukao jaknu zajedno sa pištalom u džepu.

Pre četiri i po sata držali smo besne letve razljućene ekserima, naslonjene jednim krajem na beton, na početku jedne ulice pune lokala i parkiranih automobila. Ulice su tada bile puste. Tri posle ponoći i nije neko vreme za vankrevetne aktivnosti. Ta ulica bila je udaljena dvadeset minuta hoda od centra grada, usamljena ležala je u mirnom kraju gde snevaju bogati ljudi.; to vidimo po rasnim automobilima i pozlaćenim mašnicama plutokratije.

Terapija: BUĐENJE LUDOSTI

Polaznici kursa učmale osobe koje ne znaju šta će sa sobom. Program kursa obuhvata predavanje sa temom: FIZIONOMIJA ČOVEKA I TEHNIKE SAMOZADOVOLJAVANJA; kao i praktični deo pod nazivom: JA IMAM MOĆ. Pa eto, ja imam moć. U ruci držim, kao, palicu zavidne tvrdoće i debljine.

Polaznici kursa učmale osobe koje ne znaju šta će sa sobom; posle nedelju dana duhovne rehabilitacije postaju samosvesni neiživljenici. Opet prelaze granicu normalnog, ali u suprotnu stranu; teže beskonačnosti u pozitivnom smeru apcise; tamo ka neobuzdanoj samoljubi.

Životne lešine postaju gorštaci ludosti.

Ja imam moć.

Podesio sam brojač na deset. Jedna cifra za jedan izlog. Brojimo. Pesnik je krenuo. Prvi zamah bio je bojažljiv; pun sumnje u ono što radi; pun neverice da će da razbije izlog. Zamahnuo sam i ja. Prštanje stakla, kakva divna

praskava melodija nalepljena ritmu agresivnih
udaraca u stakleni doboš. Svaki novi zamah bio
je sve sigurniji. Brojim: šest, pet, četiri...
padaju stakla..., tri, dva, jedan... nula...
brojač označava kraj.

Kakav kraj?

Kraj čega?

Brojanje je stalo na nuli, a ruka sa
letvom je prešla na automobile.

Alarmi cvile dozivajući čuvare; svetla
stanova se pale; mi polećemo ka brdima. Bežali
smo kroz mračne sokake do voza i nestali iz
grada pre zore.

To je bio hir.

Malo delo koje je načinilo veliku štetu;
delo koje bi trebalo da uguši prezir prema
bogatima.

Destrukcija koja je predstavljala
najkreativniji čin čistote naših srca.

Anarhija.

Moj sinonim za slobodu; za osvetu nad
pohlepnima.

Zavlačim ruku u džep da ugušim pištalo.
Tamo nalazim mobilni telefon na čijem ekranu
podsetnik ispisuje: NARUČITI JOŠ TRIDESET BUNDI
OD BIZONA!

-mama killed a chicken-

John Lee Hooker

"Ja sam delfin.", rekao je pesnik.

Zora je. Vidim prve odsjaje sunca po mirnoj površini jezera. Zemlja je isparavala i mirisala na trulo lišće. Ptica nema. Nema nikakve cvrkutave serenade. Sedim potpuno go na steni koja je izranjala iz jezera. Nožnim palčevima pravim koncentrične talasiće. Ruke sam poturio ispod dupeta jer mi ne prija hladnoća ispupčene stene; ljubi me strašću ledenih polova. Pesnik stoji na metar ispred mene, do kolena u vodi, potpuno go. Levom rukom drži svoj penis a desnom isprošenu cigaretu iz usta.

"Ne mogu da podnesem ograničenost!", govori.

Stopalima je budio uspavani mulj; naslagu pasterizovanih misli i sudbinskog izmeta konzerviranih riba. Podivljalo blato zacrnilo je vodu oko njegovih nogu i plićaku pripisalo misterioznost najvećih dubina. Ribe su gnjurile vazduhom na desetak metara sa naše leve strane. Pljeskale su svojim svetlucavim telima po jezeru. Zora je vukla dan za sobom, a on je halapljivo proždirao horizont u zaslepljujućem bljesku; ili je to ipak samo Sunce.

Nakon polupanih izloga mi daleko od pregaženih gradova razglabamo o ironiji lažnog života. Pratimo neku nit životne strasti, one iskonske, životinjske, a zapravo možda još dublje padamo u zabludu da smo slobodni. Dugim

ćutanjem nakon pitanja šta ćemo, kuda ćemo dalje, odlučili smo da ostanemo neko vreme pod suncem kraj jezera.

Pretraga u utrobi ranjene zveri nakon večere bogate opijatima. Duboko. Duboko u šumi u potrazi za Grigorijem Pareljmanom, mi pronalazimo samo halucinogene pečurke, izvrsne hranljive termite i pihtije od hrabrosti divljeg vepa. Saplićemo se od kljova izvetrelih mamuta prosutih po humusnom podu gustog drvoreda. I sve nam je dobro poznato iz te životne drame odbačenog lista; sve do najsitnijih detalja i polu raspadnutih leševa komaraca, iz čijih će utroba nići novi život; da bi nakon sezona kiša i vetrova i on, sam život, pronašao svoju svrhu u govnama, u đubrivu za nova pokolenja.

Imamo propusnice, presavijene i nakisle u džepu koji zaudara na ustajalu noć u napuštenoj kući, u kojoj uporni crv grize i poslednju nogaru stola za četiri osobe. Dobili smo ih na promociji mahovine, lično od Mume Paduri; na propusnicama lepo piše: važi u periodu parenja vilin konjica, ali je strogo zabranjen prilaz jezeru.

Jebeš to, ne bih da se odreknem ovog okeana zadovoljstva.

Često sam se pitao šta je ljudima važnije, iliti draže, stvari koje su učinjene, ili stvari koje nisu. Propuštena šansa. Neostvorena mogućnost. Oportunalni trošak.

Koliko puta uhvatim sebe kako se prisećam nekih nagriženih, a ne pojedenih kolača.

I pitam se tada, kako bi moj život izgledao sada. I često pokušam da dovršim započeto, tu u mojoj glavi. I sećam se dobro svega. Sećam se ljudi, sećam se mesta, sećam se neba. I sve se ponovo vraća. Ja pred odlukom, odluka u magli emocija i mogućnost. I srce mi bije baš kao i tada i osećam se lepše nego tada.

Tu je neka novodospela radost zbog pružene druge šanse. Zbog ukusnog kolača. I kud god da krenem, i ma šta bilo, ja ću se iznova vraćati na početak i tragati za novom odlukom jer srce tako prijatno kuca. I ponekad zaplačem, jer znam da ništa tada nisam znao. Svet je za mene još uvek bio magično mesto. I mogao sam sve. I dao bih sebe svemu.

Ponekad zaplačem, možda od sreće, a možda i tugom zagrljen. Ponekad poverujem u neki moj drugi život. Ponekad poverujem u gomilu takvih života. I često se pitam šta mi je draže, to što jesam, ili to što sam mogao da... ne budem. Pogledom eidetizma tumaram pešćanim dinama uvek kada se osetim sam, potpuno sam; sam i usamljen.

Sunce izranja iz vode. U davna vremena Sunce je bilo bog. I ja bih sve moje molitve uputio Suncu.

Ostali smo kraj jezera devet dana. Na rubu šume pedesetak koraka od strme, ali ne tako visoke kamenite obale jezera načinili smo zaklon od granja. Da je kojim slučajem krenula kiša morali bismo da potražimo bolje sklonište. Prva tri dana pesnik je neumorno kopljem od leske pokušavao da ulovi ribu, ali svi njegovi pokušaji bili su suviše smešni da bi uspeli. Nije dokazao sebe kao lovca. Pokušaji da trljajući drvo o drvo probudimo vatru, ili bar neku iskricu da nam ulije nadu su takođe propali. Zato smo bili primorani da obiđemo par zaseoka na istoku i odradimo par sitnih krađa.

Mi smo slobodni i ne podležemo nikakvim zakonima.

Prisvojili smo jednu sekiru, perorez i polupraznu kutiju šibica. Jednom upaljenu vatru održavali smo tokom celog dana. Čak i po najvećoj vrućini. Čuvali smo je ograđenu kamenicama od Prometeja da je ne ukrade i ne raseje po šumi.

Pesnik je stalno govorio:
"Ovo je naše ostrvo pod Suncem!"

Tih par dana kao da je pronašao neku radost u žbunju. Bio je razdragan i nasmejan. Uveče bi poharali kukuruzna polja i pekli korenje uz duge životne priče i otvorene sefove tajni. Brali bismo i voće iz nekih tuđih voćnjaka. Ležeći pokraj vatre gledali bi sazvežđa prosuta po crnilu. Čitali smo sudbinu sa neba i odraza meseca u jezeru. I ničeg nije bilo opasnog. Ničeg da se plašimo. Mirno smo živeli, a šibica nam je brojala dane. Možda smo trebali da zajašemo vatru.

Jednog jutra sam sasvim slučajno lunjajući nekim šibljem naleteo na divljeg zeca. Bio sam i suviše blizu kada je on izleteo iz svog skloništa i dao se u beg. Bacio sam se na njega poput pume, ne štedeći svoje telo i oči. I uspeo sam. Postao sam lovac. Sav izgreban nosio sam plen koji se opirao mom stisku. Nosio sam ga ka oltaru, zapravo ka žrtveniku, ka vatri i mom stomaku. Dugo smo držali preplašenog zeca u životu. Nismo bili sigurni da li ga možemo pojesti. Da li ga možemo ubiti. I doneli smo odluku.

Ukusni zec zaspao je u stomaku.
Pesnik je i dalje govorio:
"Ovo je naše ostrvo pod Suncem!"

Ali mi nismo bili na ostrvu, a i šibica ponestaje.

Sumrak topi poslednje ostatke dnevne svetlosti. Ujednačenim intervalima trepere nadzemne zvezde plešući svuda oko mene.

Sezona je parenja svitaca. Dovikuju se žabe sa zrikavcima dopunjujući zvučnim elementom prelepi doživljaj prirode. Ležim razapet u visokoj travi pokriven mrakom.

Ne, ne nedostaju mi ulična svetla i
gradska buka. Ovde je raj, mir i blagostanje.

Umorne oči nisu primorane da gledaju
svetlucavi urbani kičeraž koji se šepuri pod
neonskim svetlom.

Noć je progutala dan. Ja ležim u travi.
Tama.

Ja ležim.

Da ja ležim. Ja ležim i ne pomeram se.
Uzgajam osećaj vantelesnosti. Čekam da mi mišići
istrule i oslobode telesne stege. Potreba da se
pokrenem me napadne s vremena na vreme, ali ja
joj momentalno nabijem treću kosmičku brzinu i
zaboravim da je ikada postojala. Nagovaranje
mozga da pokrene udove prestaje zajedno sa
nestankom već tada vandometne potrebe. Ja sam
deo procesa. Ja ovde zavaljen u travu i
prekriven mrakom više ne poznajem neprirodne
zabrane, skinuću i odeću da bih testise poklonio
šiljcima iz travnate prašume.

Svi smo mi deo procesa.

Zahvaljujući nama proces i dalje
procesira.

Iz večnosti crpimo vreme, pumpajući ga
venama procesa ne bi li obezbedili njegov
opstanak. Odbijam da verujem u to!

Čim je osvanulo napustili smo kolibu i
krenuli ka gradu.

Trudimo se da ukrotimo podivljalog konja,
najdivljijeg kog smo sa mukom čak i pogledom
mogli uloviti; i divimo se njegovoj lepoti,
gracioznosti, a opet pribojavamo se njegovog
skoka. Tog podivljalog konja, ako je zaista
toliko divlji i svoj, nikada nećemo ukrotiti. Sa
druge strane krotimo sa lakoćom smirenije konje.
Olako im nabacimo sedla, ograničimo njihovu
slobodu kretanja, vikor galopa, radost kasa, sve

to uzdama i mamuzama. I tada se osećamo moćno. Sa ponosom gledamo sa visine.

Ali zapitajte se da li će vas bolje čuvati podivljali lepotan, koga bismo jedino mogli uzjahati ako mu pridemo kao prijatelj, bez sedla, ili plašljiva mula?

Da li će vam lepše predele i tajne otkriti divlji lepotan, ako mu dozvolite da vas on vodi, ili osedlani podanik kome vi određujete put.

Divljina je divlja kobila koja zlatnu grivu umiva snažnim vodopadima.

"Stvarno ćeš to da učiniš?", pitao sam.

"Još pitaš, želim da razdrmam te usijane glave."

Čini mi se da je ta namera pesnika čisto preterivanje. Možda i jeste, kako on kaže, sajam tehnologije idealno mesto za držanje govora koji za cilj ima buđenje ekološke svesti kod usnulih umnih deponija, ali mislim da on neće uspeti ni da dospe do kabine sa mikrofonom, a kamoli da održi govor.

"Poželi mi sreću krećem u juriš."

"Još uvek mislim da preteruješ, ali srećno.", rekao sam.

Na sajmište smo upali, nebitno kako. Mogli smo se provući kroz rupu u ogradi, mogli smo poleteti u trk hvatajući zalet za preskok. Mogli smo izvršiti diverzantski upad, preklati rukovodioca rampom, skrivati se pod automobile i izbegavati kontakt sa očima znatiželjnih slučajnih dvonožnih pogleda. Mogli bismo, ali u ovoj priči nema krvavih scena, nema preklanih vratova, nema rupa na lobanji, nema cepanja grudnog koša. U ovoj priči nema ubijenih ljudi već samo ugušenih ideja. Mogli smo, ali nismo.

Priča oslobođena holivudskog stereotipa. Bezlicemerje među pročitanim redovima.

Bezlicemerje u krcatoj vizuelnoj praznini između redova.

Na sajmište smo ušli preko ograde, na samom rubu tamo kod parkinga. Žičana prepreka visoka 2 m nudila se kao iskušenje. Davala nam je do znanja da do cilja ne možemo lako. Trnovit je put do zvezda, kažu. *Per aspera ad astra*- na pakli PALL MALL-a. I ova žičana spletko je upravo to, simbol trnovitog puta. Prepreka koja pokušava da se prepreči, da nas otrgne od namere da uđemo. Tom preprekom gospodari mali gospodar. Iskoristilo smo nesmotrenost tog čovečuljka u plavoj košulji, koji rukovodi spuštanjem i podizanjem rampe za propuštanje podivljalih limarija, i zna tajnu žičane prepreke.

Break on trough, to je način na koji smo ušli. Skok preko žičane ograde u tri poteza. Par skrivenih koraka i to je to ušli smo. Dve prašnjave duše smotane u razvučene krpe su uspele u svojoj nameri.

To je to, ušle su.

Posmatram ga kako odmiče. Zakoračio je unatraske sekući sunčane linije ispunjene prašinom. Odlazi nagonjen svojom impulsivnošću.

Odlazi da umiri svoj nemir.

Odlazi da održi govor.

Kretao se kratkim koracima šepureći se i mrdajući glavu u crnačkom ritmu. Podrugljivo su pogledom gosti sajma razvlačili već razvučene i pocepane krpe na njemu.

Kretao se kao razmaženi kralj.

Gospodar prostora.

Sam je sebe popeo na presto i ludiranjem kao da moli uštogljenju gospodu za naklon.

Gospodar prostora.

U stvari gospodar akrobacija.

U stvari dvorska luda.

"Možda...", prestao sam da govorim.

Neizgovorena rečenica, namenjena mojim ušima,

vikala je da je izgovorim do kraja, ali moju pažnju zaokupiraše napuderisani mravi.

Gomila lepih odela, koja krase i takođe gomilu nekih ljudi, i svi nalik onom normalnom čoveku, onom robu sredine, svi ti šetali su u potrazi za nečim. Za nečim što bi ih učinilo lenjijim, za nekim tehničkim pomagalom. Svi ti šetali su dole pored štanda i tu pored mene uz stepenice gore, dole. Svi ti lepo upakovani imaju čast da prisustvuju predstavi putujućeg pozorišta u režiji jednog prosjaka.

Kulturno uzdizanje.

Samo uzdizanje.

I još uzdizanja do kulturnog orgazma, bez vrisaka, samo sa otvorenijim i buljavijim očima, da bi možda igrom sreće nešto i videli (sem svojih kožnih novčanika).

Dvorska luda je dospela do staklene kabine. U njoj se nalazi odgovorno lice za muziku koja prati mrave dok šetaju, dok traže. Ne vidim način na koji bi pesnik uspeo da preotme mikrofona. Ali on pristojno kuca na vrata i ulazi u kabinu. Posmatram kako ga zbunjeni tip gleda. Pesnik mu nešto govori, maše rukama, pokazuje dole u ljude. Stavlja prst sebi na čelo i još govori. Šarenilo izraza lica. Tip ga samo gleda. Voleo bih da mogu da čitam sa usana, da prokljuvim šta luda to blebeće. Voleo bih da mogu da čitam misli, bolje bih obmanjivao.

Manipulacija ljudskim slabostima.

Eskivaža od krošea zablude.

Moć prosjaka da bi bolje prosjačio.

Posmatram jednog gestikulatora i jednog zbunjenog mimičara. Posmatram njihovu igru i pitam se. Pitam se šta luda to blebeće?

U gradovima nalik ovom, gde dečaci šibani očevim kaišem odrastaju da bi vozili automobile, ljudi su uvek zagledani samo u sebe i krajnje

nezainteresovani za sirovo mudrovanje . Zauzeti oko stvaranja svojih ličnih magacina svega i svačega, neumorno lunjaju od tezge do tezge kupujući radi kupovine. Da lepo je imati gomilu lepih korisnih stvari kojima je osnovna namena imati ih. Nemojte me shvatiti pogrešno, ponavljam: lepo je imati veš mašinu, i televizor, i kompjuter, i auto, i mobilni telefon, i DVD plejer, i kosilicu za travu, i mašinicu za šišanje, i fen za kosu.... svim tim stvarima izgradite svoj svet zadovoljstva; gle kakve radosti, zauzdali ste elektronske robove daljinskim upravljačima i kao da ste oktopod stiskate gomilu dugmića da bi vam ponizni rob nadražio pipke.

Šaka koja pritiska dugme može da ima veliku moć, ali ta šaka neće nikada naučiti šta šaka može da učini, napisao je Geri Snajder.

Pesnik sa osmehom rukama crta nešto u vazduhu, objašnjavajući masnokosom, koji proždire svoj sendvič, verovatno šta želi da učini. Punih ustiju on klima glavom, ali ne na način koji označava: da, već kao: meni je sve jedno. Pesnik se okreće prema meni gađajući me pogledom koji govori uspeću. Tip zajedno sa svojim sendvičem pomera se u stranu oslobađajući mikrofona. Predstava počinje pripremite svoje uši.

"Pitam se odakle hrabrosti čoveku da poskakuje po živom blatu...", poletelo je iz zvučnika "...sopstvenog napretka i bez straha svesno posmatra svoje davljenje. Pitam se čemu otimanje moći prirode i bezuspešno nastojanje da se ovlada neobuzdivom snagom. Nemoć čoveka da se povinuje prirodnoj harmoniji haosa, ili svojeglavost i zatupljenost redom i poretком, nagoni nas da se suprotstavimo blatu iz kojeg smo iznikli i sopstvenu planetu ucrvljamo i izdubimo kao švajcarski sir. Vilhemov mali čovek

se suviše zaneo i delajući postao veliki parazit. Velikodušni demijurg nam podari velike sposobnosti, ili ti male moći, ali nam je zakinuo na razumnom razumu. Zar nam odjek poslatog vriska u budućnost ne remeti mir i upozori na opasnost i ekološku kataklizmu. Ne dozvolimo da nas skromni travnjaci betonskih gradova jedino podsećaju na mirisne livade. Ne dozvolimo da nas par stabala u majušnom parku jedino podseća na iskrčene prašume. Denaturiranje je ateriranje aviona naše civilizacije u ponor. Dozvolimo sebi stapanje sa nebom, zemljom i vodom. Odbeglo parčence slagalice vratimo na svoje mesto, otkud smo nesvesno pobjegli, i ogradili se imaginarnim betonskim staništem. Setimo se šuma talasa, plača delfina, rike

jelena, šarenila ptica i podvodnog sveta. Setimo se izobilja muzike i nepostojane tišine. Ne dozvolimo sebi da zaprljamo bojažljivu čistotu koje je sve manje. Ne budimo sebični. Nemojmo dozvoliti da naši potomci letuju na smetlištu."

Tišina.

Gužva je stala kada je počeo da govori. Ta ista gužva još uvek stoji i čuti. Tu istu ućutanost lavinskim probojem uništi gromoglasan aplauz nastao iz jednog jedinog nesramežljivog spajanja šaka. Lupanje je trajalo sedamnaest sekundi, brojao sam, a zatim nastaviše potragu. Klinja kupuje *hot-dog* na ulazu u dvoranu, mladi par zeva oduševljen ogromnim teveom.

Pesnik seče iste one prašnjave snopove. Hoda smireno bez virtuoznosti u koracima. Na njegovom licu nema nikakve ekspresije. Miran, kao da ničeg nije ni bilo.

A zar je i moglo išta da se promeni u tim glavama za sedamnaest sekundi?

Da, oni su aplaudirali.

Možda ja u stvari samo preterujem?

Možda ja nisam svestan da je ekološka
svest odavno postala glavni modni detalj.

Zeleni bedž na tašni od zmijske kože.

-Walking Blues-

Robert Johnson

*I woke up this mornin`
 feelin round for my shoes
 Know bout at I got these
 old walkin blues
 woke up this mornin`
 feelin round oh for my shoes
 but you know bout at I got these
 old walkin blues*

Brojimo bačene korake po upekloj
 zaustavnoj traci autoputa. Pesnik podiže palac i
 pokušava da ustopira crvenu ladu koja nam dolazi
 sporijom trakom. Samo je proletela.

"Bravo, bravo!", aplaudira i više
 ironično.

Toplina sunca zavlači nam se pod košulje.
 Jaknu sam prebacio preko ramena i podavio
 nogavice do kolena ne bih li se rashladio.
 Osećam svoj smrad. Pariram toru prepunom ovaca.

"Pešačimo već četiri sata.", kažem.

"Niko neće da stane. Vide koliko smo
 prljavi."

"Ma... ko ih jebe.", kaže.

"Hoćeš da odmorimo malo?", pitam.

Opružili smo se u hladu Diksonovog
 kontrabasa koji je vozio osvežavajuću uspavanku.
 Uzdišemo od miline dugim lenjim udisajima. Od
 tolikog hodanja prestao sam da osećam bol u
 nogama; izbledeo je ostrugan hrapavom površinom

upaljenog drumu. Na putu nerazumljiva anamneza naše bolesti zbunjivala je *collegium medicum* oblaka; svi su bdeli nad nama, svi od cirusa do kumulonimbusa. A mi, zaraženi dromomanijom, epigoni Keruaka i Nila Kesedija krotili smo noge i korake. Noge ukroćene morale su da me nose, a sada kao da ponovo oživljavaju pa počinju da bole na ustanak. Pesnik je izuo cipele. Njegovi prsti, prljavi prsti, ko da je bos trčao po blatu, zasmrdeše nepodnošljivo.

"Vidi ti to, prave pustolovske noge.", kaže kroz osmeh namerno podižući stopala ka meni.

"Prave pustolovske.", kažem i okrećem glavu.

"Daj jednu od onih!", kaže.

Prevrćem jaknu tražeći duboke džepove; magacin suvih lepinja.

"Hvataj.", dodajem mu jednu i jednu sebi guram u usta.

U kesi je ostala jedna banana i pola kobaje. Imamo još novca. Nećemo ostati gladni, ali moramo dospeti tamo gde taj novac znači nešto, ili pak možemo opet loviti zečeve.

Imamo novac za pivo i gurmanske pljeskavice.

"Kada zađemo u zemlju betona odmah odlazimo da se pošteno nakrkamo.", kaže.

"Aha.", kažem.

♪ Lord I feel like blowin my
 woh-old lonesome home
Got up this mornin, my little
 Bernice was gone, Lord
I feel like blowoon my
 lonesome home
Well, I got up this mornin
 woh-all I had was gone
Well-ah leave this mornin if I have to
 woh ride the blind ah
I've feel mistreated and I

*don't mind dyin
Levin this mornin ah
I have to ride a blind
babe, I been mistreated
baby, I don't mind dyin*

Krči motor jedne žute bube. Kao da se davi u gutljaju benzina, auto naglo usporava i staje pored metalne ograde autoputa. Iz bube izlazi debeljan u beloј košulji, sa velikim crnim naočarima za sunce i dugim zulufima sve do dna obraza. Gleda u motor i psuje:

"Majku ti...!"

Podavija rukave i poput nekog hirurga zavlači svoje neveste ruke u utrobu sa metalnim organima. Nisam siguran da zna šta radi. Deluje nekako nespretno; kao da misli da je dovoljno zaprljati prste i motor će proraditi.

"Majku ti...", pesnik ponavlja psovke hirurga i smeje se.

Nakon što smo pojeli suvu lepinju i parče kobaje prišli smo nervoznom hirurgu. On nas nije primetio sve dok mu se nismo obratili. Zadnjica bube ga je progutala sve do kaiša i samo je jedna stalno ponavljana prosta rečenica dolazila iz utrobe:

"Majku ti..."

"Dobar dan gospodine!"

On je naglo izvukao glavu i, recimo tada, očešao nos o metalni bubreg i razvukao crnu liniju sve do ruba usana. Kada nas je začuđeno pogledao naočare su mu skliznule sa čela i sakrile oči.

"Ma kakav dobar dan, ne valja, ništa ne valja!"

"Pa dobro, sredićete vi to...", kažem.

"Aha, evo gotovo je...", i nabio je glavu nazad.

"A kuda idete?", pesnik ga upita.

On ponovo izvuče glavu i odmeri nas.

"A što? Treba li vam prevoz? Da niste možda nekakvi drumski razbojnici, jer samo bi mi još to danas trebalo?"

"Ne, ne nismo razbojnici. Samo putujemo."

Zatvorio je metalni poklopac i izvukao maramicu iz džepa pokušavajući da obriše ruke.

"Sve što je moglo da krene naopako danas krenulo je. Još samo da me vi opljačkate i da skončam sa sobom.", kaže.

"Ne, mi ne pljačkamo."

Uskočio je žurno u auto željan da upali motor. Počeo je da vergla i besno daje gasove. Krkljanje cilindra polako prerasta u onaj veličanstven zvuk eksplozija koje se dešavaju unutar motora; prerasta u fenomenalni zvuk promukle bube.

"Pa momci, idemo li?"

I mi uskačemo.

*Well, some people tell em that the worried
blues ain't bad
Worst old feelin I most
ever had
some people tell me that these
old worried, old blues ain't bad
Its the worst old feelin,
I most ever had*

Na radiju matori blues.

Ja sam se udobno izvalio na zadnjem sedištu pored nekakvih kutija. Ova vožnja je prava premija. Tako zavaljen bacam pogled kroz prozor i setih se nečeg što sam napisao pre tačno deset godina. Tada smo sa ortakom u krtitiji od auta jedne besne zore zbrisali iz grada i vozili sve dok je bilo goriva.

Prevaljujem kilometre trošeći nagomilanu dosadu; trošeći molitve. Obaveze prema svima vama, koji me obavezujuete, napunile su me besom i željnim praznjenja. Kao da sam bio pas na

lancu, a sada... sada sam *blues*. Prosipam život
začinjen izduvnim gasovima bube koja urla. Ja
sam putnik sa namerom da se ne smirim; ja sam
ritam i melodija asfalta. Samo jašem i jašem
jureći sunce. Spajam metropole i dokazujem
utopijsku ideju granice. Tragajte pogledom za
mnom na svakoj novoj stanici. Ako me ne vidite,
onda sam podlegao bolu u mojim skitačkim nogama.

Šest dana nakon te naše male avanture on
je poginuo u saobraćajnoj nesreći. Dugo sam
ostajao budan i dočekivao zore. Dugo mi je
trebalo da se naviknem na osećaj da ga nema.
Tada je jedan veliki deo mene umro. Od tada je
svaki jebeni tren postao *blues*.

Od tada se svaki jebeni dan melanholično
valjao kroz nedelju, a svaka jebena nedelja
tužno kroz mrtvu godinu.

♫ *She got a
Elgin movement from her head down
to her toes
Break in on a dollar most any-
where she goes, ooo ooooooooooooo
To her head down to her toes
spoken: oh honey
Lord, she break in on a dollar
most anywhere she goes...*

"A vi, ono, iz fazona ili ste stvarno
beskućnici?", pita.

Pesnik se okrenuo sa mesta suvozača i
pogledao me je.

"Mi smo fazon.", rekao je.

"Ja sam menadžer prodaje."

"I šta zapravo ti radiš?", pitam.

"Pa prodajem. Ja sam jebeno dobar
prodavac. Mogu sve da uvaljam. Mogao bih da
prodam i stogodišnju babu bez zuba. Za ovaj
posao odjebesh emocije i lažeš, tako ćeš jedino

postati najbolji prodavac miksera i filtra za prečišćavanje vode.", kaže.

"Jebeno sam dobar. Ma jebeno sam najbolji!", nasmejao se i otkrio nam trulež u ustima; propale zube.

"Vidiš te kutije do tebe", govori mi gledajući me u retrovizor, " sve ću to danas da uvalim, samo da stignem na vreme."

Ma lik je truo koliko i njegovi zubi. Izjela mu dušu neka jebena želja da ti nešto uvali poštovani kupče; da ti nešto lepo upakuje i proda. On je jedan od onih koji vam sa zadovoljstvom prezentuju magiju plastične kutije. Ma jebeš te plastične Pandorine kutije;

ma jebeš tog menadžera prodaje;

ma jebeš taj naduvani marketing;

ma jebeš zatupljene kupce; ma jebeš pohlepu; ma jebeš *TV-shop*; ma jebeš te koji bi mogli i moj život da prodaju kao neki još sjebaniji holivudski *shit*; ma jebeš *blues*; ma jebeš mene i pesnika koji jebemo sve to; ma jebano mnogo kupuj poštovani potrošaču; ma jebano uživaj u tome.

Dozvoli da ti uvaljaju sve.

Dozvoli da ti prodaju rođenu dušu.

Dozvoli da te prevare pa trguj; učini isto što i pohlepni biznismeni koji su dva puta bili nasamareni od strane Viktora Listinga i Danijela Kolinsa i navodno kupili Ajfelovu kulu u Parizu. Dozvoli da te odrade, pa onda sedi i plači; kukaj jer živiš u potrošačkom društvu i velika potrošnja je tvoja primarna osobina.

Buba nije jurila iako je trgovac silovito napadao papučicu gasa. Nakon četrdeset minuta vožnje ostavio nas je ispred jedne seoske kafane. Mi bez razmišljanja uletesmo unutra da nahranimo pse.

-big road blues-

Tommy Johnson

Miris balege širio se ulicom uraslom u korov.

Suv kašalj bube ostavio nas je u centru sela, pred jednom česmom i jednom petokrakom. Voda je tekla u kapima koje bi sa pravom ponele epitet krokodilskih suza, samo da su na licu Julije, nad nekim mrtvim Romeom.

A u ovom selu malo je Julija; kao da su iščezle zahvaćene sindromom miletskih devojaka. Jedna od Julija radi u prodavnici stočne hrane, majka dvoje dece i verna ko Penelopa; druga je kučkasta raspuštenica sa kraja sela. Ostale su ili suviše stare, ili hronično nepoželjne čak i sopstvenim muževima.

I šta preostaje jednom Romeu?

Seoska kafana.

Seoska kafana.

Na njenom pragu mrtav leži Arktur. Pored njegovog tela bezube preplanule starkelje u puloverima, sa muštiklom umesto šake i pljugama bez filtera. Unutra četiri stola naflekana pijanim glavama, kačketima... i pred svakom poleglom glavom prazan šiše kao amin. Za šankom, samo božanstvo, Komos eksira komovicu u velikim gutljajima. U uglu, zasenjenom od retke letnje dokolice, *Woody Guthrie* peva napaćenom seljaku.

Ovde, u predvorju pakla, mi smo potražili šansu, a visoko nad vratima je pisalo: *lasciate ogni speranza voi ch'entrate*.

Nakon našeg ulaska atmosfera u kafani se naglo promenila. Naše prisustvo drmnulo je iz dremke ratare, stočare, besposličare, alkoholičare... Bramarbas je jauknuo prvi za svojim snom, za sitnim dremežom kog se ne može setiti, a bio je bomba, kaže; hvalio se... per os... *okovanim* hiperbolom. Gledali su nas istraživački, a mi smo uljudno i ponizno upitali za posao; pružili bi bilo kakvu pomoć u polju za malo hrane. Nismo želeli da odmah potrošimo preostalu siću.

"Šta, vi bi da radite?", upita nas brkati čiča koji je praznio piksle; sam vlasnik limbusa.

"Pa, za nešto klope mogli bismo...", odgovaramo složno, uglas.

"Ajde ovamo,", i poveo nas je niz hodnike, možda do samog Lucifera, "ajde pozadi ima gomila neopranih tanjira od jučerašnje pomane, pa vi ćete to blago meni..."

I... u ruci sam držao okamenjen masan sunder i sudomil koji ne peni; a u glavi već maštao o obilatom obroku kao nagradu najboljem seoskom plonžeru.

Nakon opranih sudova ručali smo u kući gazda brke. Uz čašu vina bili smo prisiljeni da mu predamo kratke biografije i bili smo procenjeni pronicljivim okom matore gazdarice. Razgolićeni, bačeni pod skener i udenuti na detektor laži, morali smo da kažemo istinu o sebi: mi smo izbeglice bez ikog i ičega, živimo od sitnih poslova koje odradimo lutajući od mesta do mesta; a jedino odakle smo zaista izbegli su ljudske iluzije.

Brka nam je poverovao i ne dopustivši nam da se siti naradujemo, odmah poslao na poso.

Pesnika je uputio da istovaruje džakove stočne hrane, a mene odveo do kraja sela kod raspuštenice. I odmah primetih to, među njima vlada koristoljublje, dopunjuju se međusobno pod fenjerom kasno u noć; on je bogati gazda, a ona još uvek mlada zadnjica.

A ja, ja sam joj samo čistio dvorište.

Alava napast, diskretno, kroz nogavicu, iz domovine trava, pa sve do obećane zemlje pod pupkom probila se neopaženo i usnila kraj potoka krvi, pod krošnjama stidnih dlaka; u novom univerzumu pora. Grč u čeljustima krpelja, ili sama bol, ulalgija, ili moje ignorisanje svraba, bila je zapravo tapija nepoželjnom pirsingu na parče moga tkiva. Danima je obitavao, obedovao, odomaćio se i sa teškom mukom, nakon polu časovne borbe, natapanjem u rakiju smrtnih gradi i mačevanja iglama, pristao je da napusti polja sala.

Sa polu smaknutim gaćama, tek da može naslutiti moju strast, ja sam prvi put zakoračio u njene odaje, odaje kučkaste Julije; dospeo sam sve do ormarića za prvu pomoć, koji je zapravo bio po fizionomiji tegla, a fiziološki... hm... skromno: klinika. Nakon operacije: deratizacija dermatozoe, zakopčao sam pantalone, a ona je uz smešak koji je imao odjek uzdaha otišla da opere ruke. Vratio sam se ćutke niz oronule stepenice, pored saksija rascvetalih muškatli natrag u deo dvorišta zatrpan limarijom.

Kada bi došao brka da me obiđe i donese nešto osveženja, ona bi mi kroz prozor koji je gledao na moje znojavo telo bacila pogled, pogled koji sam poput smrada stenice morao osetiti, jer je želeo da bude uhvaćen u mojim očima; zatim bi navukla tamnu zavesu, a sve to bi se odigralo istog trena dok se brka peo stepenicama ka njoj. Ja bih nastavio pometen fantazijama i perverzijama iza zavesu, sluđen

erotomanijom, da preturam po otpadu njenog bivšeg muža i bušne, izujedane kancerom rđe, limene predmete bacao u prikolicu koja bi ih odvlačila iz dvorišta ko zna gde.

Kada bi se gazda brka ponovo pojavio na vratima njene kuće, ona bi razmakla zavesu i istim pogledom me uzбудila. Tada bih obično prekinuo sa radom i na poziv gazde bi krenuli ka njegovoj kući da večeramo, a zatim sa pesnikom, u domu kulture, mrtvi umorni bi zaspali u kancelariji na starom otomanu, istom onakvom kakav bi studenti delili sa svojim grizetama.

Ovako živimo, ušlihtani u algoritam sela već pet dana.

Žicamo se za kuntanje i klopu berući pamuk na poljima belih gospodara i pevajući u čast *Charley Patton*-a.

Jutrom bih odlazio sam do Julije, mog nežnog dermatologa koji nikad nije pokušao da pređe granicu provokativnog pogleda, a ni ja iz poštovanja ka gostoljubivosti jednih brkova.

Kuvala je kafu.

Ovog jutra bila je sa previše šminke, zavejana plavim pramenovima i pogledom prave kučke. Bila je... u duši, erotskoj oranici, plodna ko Nil kada plavi. Bila je dobra prema mom trbuhu. Bila je dobra i klincu u Tanzaniji koji je drkao pred njenim *home video* izdanju, a ona je jebeno mnogo volela da se nađe gola sa kurcem u guzi i jednim u ustima na velikom platnu internet bioskopa; volela je ko pozerka iz kama sutre da se pojavi na večernjoj trpezi nadničara, ili samsung monitora nekog drugog napaljenog klinca nekud zaboravljenog od strane Erosa u nepreglednim daljinama Sibira, a moć interneta... par *excellence* humana.

Ispovedala se dok je kuvala kafu pogrešnom svešteniku.

Ispovedala se meni koji bi je tako
uspaljeno navukao na greh, da... baš tu nad
upeklom ringlom i kafom koja bi kipela.

Ispovedala se.

To ljubakanje pred objektivom kamere, sa
klincima iz internata trajalo je dok jednog dana
rogati muž ne provali u kutak greha, a možda i
same sodomije. Nakon toga je u ulozi epitafiste
na spomen ploči njihovog zajedničkog života
presudio njihovom braku. Ona je pobegla ovde
među seljake, kako reče: osramoćena od strane
malograđanštine.

Kuvala je kafu i ispredala predivo
prohujale sudbine.

Volela je da bude poželjna i očigledno je
ovog jutra rešila da je i ja poželim.

Srkao sam kafu koju je skuvala i gledao je
kao da je nevina.

Poželeo sam je, ali sam poželeo i da ona
mene nije poželela.

Vidim sebe kako stojim zbunjen sa dvema
ukrštenim vinskim čašama, u polusavijenoj levoj
ruci, desnom pridržavam vrh flaše koja pod
nagovorom zemljine teže želi da pobegne. Lagano
treperim očnim kapcima pokušavajući da rashladim
vazduh u sobi obasjanoj svetlosnim talasima
sunca sa zapada. Vatrene boje ispunjava prostor
sobe, sve gori. Moj pogled prati poigravanje
svetlosti kroz plava stakla sa ulaznih vrata,
pokušavajući da prevari mozak i stvori hordu
antitela koja će se suprotstaviti bolnim mislima
koja pokušavaju da me pridobiju. Mravi marširaju
pred mojim stopalima. Čujem udarce kapljica vode
o metalnu ivicu sudopere. Zvuk me smiruje,
lagano masirajući napetu opnu u uhu. Ja se i
dalje prazne glave divim poigravanju svetlosti
sa ulaznih vrata. Voleo sam odsjaj tvojih zenica
na mesečini, ali nisi uspela da zagrižeš lepotu
iluzija.

Pogled, zajedno sa licem obaram ka mojim
cipelama. Crvi veličine palca na nozi i to u
velikom broju, glođu moje skupocene cipele.
Guraju se za što bolje mesto na mom stopalu,
gaze jedan preko drugog šireći svoja klešta da
zgrabe što veći zalogaž prerađene kože.

Mrava više nema ... voda je presušila...
predivna tišina.

Iz poštovanja ka gostoljubivosti jednih
brkova čim sam popio kafu ja sam, kao i obično,
niz oronule stepenice, budeći cvetove muškatli,
pa neočekivano kroz kapiju, pojurio ka centru
sela, kamionu sa crvenom ceradom i prašnjavom
pesniku; sa sklopljenim rukama, moleći ga da
nastavimo priču angje.

Odmah.

On me je pozvao u stranu i zatražio
objašnjenje.

Jednostavno... nisam mogao više,
nisam mogao.

Vetar leluja paperje slepljeno, zauvek
zarobljeno u govnama goluba sa inspiracijom;
goluba na ricinusu. Paperje u okovima diše na
haubi narandžastog renoa bez točkova, dignutog
na panjeve. Mi smo zaseli pred njim

i pušimo

i već mašemo selu koje nas je dobro
hranilo ovih dana.

I opet, jedan ispljuvak na tle protiv
uroka i loše magije, sa istim ritmom koraka
antiheroji prepustili su se zemljanom drumu;
ramblin' again.

*♪Cryin', ain't goin' down this big road by
myself*

Now don't you hear me talkin', pretty mama?

Lord, ain't goin' down this big road by myself

*If I don't carry you, gon' carry somebody
else...*

Vukli smo se ambiciozno, bez oklevanja uskačući u svaku krivinu. I pretenciozno smo gutali opijajuće mirise lipe.

Na raskrsnici bez putokaza, na mestu gde se rukuju vetrovi dižući veliku dreku i valjajući prah zemlje, gde orgijaju mirisi bilja sa okolnih livada, mi smo zastali u hladu usamljenog drveta da ove večeri pričekamo Legbara. Iz pravca gde je sunce u predivnom koloritetu tonulo, pojavila se silueta bicikliste ko fatamorgana. Vozio je lagano, ševajući od ruba do ruba utabane zemlje, do pobesnelog ranjenog trnja. Zastao bi pred pretećim grmljem, protresao glavu, pa lagano nastavio ševu.

*♫Cryin', sun gonna shine in my back door someday
Now, don't you hear me talkin', pretty mama?
Lord, sun gon' shine in my back door someday
And the wind gon' change, gon' blow my blues
away...*

Točak na biciklu pijanog seljaka i dalje se vrteo.

Nekad je bio dečak.

Dečak koji je verovao da će je osvojiti, nju - ritam njegovog srca, ako joj nabere šaku onih izvikanih prokleta dalekih zvezda. Tražio je najviše brdo. Smišljao je način da dospe do njih, ali je u zanosu zaboravio na jedinu zvezdu, njegovu zvezdu, onu zbog koje je i načinio te duge merdevine.

Jedan dečak je slepo verovao, zaljubljen u svoje slepilo.

Nekad je bio dečak.

Dečak je umro.

Bio je starac.

Starac je umro.

Na raskršću *crossroad blues*.

Parčali smo ikone svojih idola. Odricali se loših bogova i uporno se cenjkali sa raskršćem da nas odvede do pruge, da se priključimo velikoj migraciji i usnimo san u blistavom vagonu smrdljivog *Panama Limited* voza.

Ar Džej je pevao: *I went to the crossroad
fell down on my knees,*

*asked the Lord above "Have mercy, now save
poor Bob, if you please..."*, a mi sa istom molitvom... bili smo sigurni da ćemo odraditi dobru trampu.

Prodaj pozlaćene anđele i sačuvaj dušu.

Zagrizi svoje parče vazduha jer imaš prava na to.

*♪Baby, what makes you do me like you do do do,
like you do do do?*

Don't you hear me now?

What makes you do me like you do do do?

*Now you think you gon' do me like you done poor
Cherry Red...*

Pijani biciklista stigao je do raskršća sav zadihan i obliven znojem. Podigao je glavu i omirisao vetar, a vilica mu je zatreperela od bola. Sišao je sa teretnjače, uhvatio se za grudi, bicikla je tresnula na tlo, a on se oteturao u stranu i pao pored puta među crvene bulke.

Pijan.

Ili ne.

Pritrčali smo da ga uspravimo, on je povio glavu unazad, ukrutio pogled ka suncu koje je tonulo i... samo je umro.

Iz džepa mu je virila crno-bela fotografija mlade devojke. Dok ju je stezao šakom stara fotografija je puckala, a iz poluotvorenih usta provejala je duša sa mirisom rakije.

Točak na biciklu pijanog seljaka i dalje se vrteo.

♫ *Taken the poor boy's money now, sure, Lord,
won't take mine
Now don't you hear me talkin' pretty mama?
Taken the poor boy's money; sure, Lord, won't
take mine
Taken the poor boy's money now; sure, Lord,
won't take mine.*

Tresli smo njegovo beživotno telo, a nad
nama je ank goreo.

Uplašeni, ili više zbunjeni, ko da prvi
put vidimo mrtvaka odmakli smo se od tela i
pojurili u pravcu iz koga je došao ne
razmišljajući kuda bi nas taj put odveo.

A odveo nas je do pruge.

Pesnik je naslonio uvo na šine i oslušnuo.
Voza nema. Noć je jurnula šinama, a mi niz prugu
za njom.

Ponoćni voz,
ride the blinds,
i to je to.

-Hobo blues-

John Lee Hooker

Ispod stoletnog hrasta provlači se vetar. Prozuji pored naših ušiju blag i topao kao da nas miluje po licu, a zatim uz stablo uzdigne se do široke krošnje; do kraljevske krune i tu otelotvorio u prah.

Sa brežuljka, pod hrastom, gledamo u daljinu. Kilometrima dalje uzdignut simbol večnosti, postojanosti; gorda planina sa snežnim vrhom u snežnim vremenima, vrh koji dodiruje nebo, deluje nam kao večiti izazov. Pogled na planinu je izazovno predivan. Pogled sa dna srca bluzera. I ovoj planini je potrebna legenda; potreban joj je bog u blještavom hramu na vrhu okovanim ledom, bog da blagosilja seljane u podnožju; potreban joj je mit o povampirenoj skitnici koja sikće za prelepim devicama, lepim koliko i sam pogled na planinu. Ako nikada niste bili u zemlji čajeva nikada nećete moći ni da zamislite o čemu govorim, a govorim o prostoj lepoti kojoj nisu potrebne litijum-jonske baterije da bi zasijala.

Kao da smo juče u jednoj seoskoj kafani oribali celu kuhinju i oprali sudove za kilogram egzotične prasetine i litar najjeftinijeg vina. Kao da smo juče susreli smrt na raskršću i pobegli daleko, ka zelenoj kućici bez prozora; ispred nje polomljena umorna klupa i dva koloseka kojim ljudi odlaze. Zelena kućica sa

oronulom fasadom mrtva je već odavno, ili možda sneva o lepšim danima železnice. Dakle, još juče smo pobegli dalje ka nekakvoj železničkoj stanici da vrebamo teretnjake.

Kada se boriš za život moraš biti u stanju da zagrižeš jako; da instinktivno ubiješ kao najgora zver. I to je trenutak kada filozofija umire i reči mudrosti nemaju značenje već deluju kao običan krik; vapaj za životom.

Tako umiru lažni filozofi, a oni pravi i u vapaju traže smisao.

Sa nama, oslonjen svojim snažnim leđima na stablo, odmara jedan iscrpljen kosač. Spazili smo ga iz voza kako obara livadu. Možda zbog umora od putovanja i želje da protegnemo noge, a možda i zbog pogleda na daleku planinu, na daleke snegove, iskočili smo iz voza.

Kosač nas je ponudio ledenom vodom i rakijom. To nismo mogli odbiti.

On, gospodar žita, lekovitih i mirisnih trava, semenki bundeva i vatre u njegovom ognjištu, živi tu, u stvari tamo iza ruba civilizacije; daleko od betona i najlonskih kesa; tamo gde lepota izvire iz svake prostorne pukotine; tamo gde nas vode pogrešni vozovi. On, sluga sunca, nebeskih suza, uzdaha vetra, namrgođenih oblaka, živi tu, u stvari tamo iza granice ljudskih pogleda i koraka; iza granice pohlepe i galopa limenih karoserija.

On živi prislonjen na mahovinu koja krasi kameni jastuk.

Dvadeset godina nije odlazio do grada, a i kada je odlazio, odnosno gde god da je odlazio uvek je išao peške. Taj snažni preplanuo starac sa okorelim umornim prstima voli vozove. Da, zna vreme kada svaki voz projuri pored njegove livade. I on tada podigne pogled da bi se divio željezu koje urla.

Ako kupite vetar dobićete i imitaciju leta. Ako kupite ništavilo dobićete bojanku za ispoljavanje besa. Ako kupite nebo... ne znam, valjda nama ne ostaje ništa.

Znate, nebo je prelepo. Načičkano onim paperjastim oblacima gutalo je naše poglede. Umirujuće plavetnilo nad ovim hrastom, nad nama, nad našim životima ovog dana mirisnih čajeva zatupelo nam je osećaj za vreme i prolaznost.

"A odakle ste vi momci?", pita.

"Iz daleka gospodine.", kažem.

"A idemo još dalje.", dodaje pesnik.

Kosač desnom rukom zadiže kačket držeći ga između kažiprsta i palca, a ostalim prstima struže po oznojenom temenu.

"A putujete vozom?"

"Da, uglavnom.", kažem.

"Pa kako je to putovati vozom?", pita.

"Ne znam, obično.", kažem.

"Eh, ne znam ja to, nije baš tako obično.", vrti glavom i nefokusiran pogled baca niz padinu brežuljka; niz mirisne tučkove cvetova.

"A vi gospodine odakle ste?", pesnik ga pita.

"Pa otud.", pokaza rukom nekud ka planini.

"Imam kuću tamo dole kraj potoka.", dodaje.

"Pa kako živite?"

"Dobro. Znate, živim sam. Nikada se nisam ženio. Imam pet ovaca, dve njivice, mali vinograd iza kuće i ovu livadu pored pruge."

"A zašto se niste ženili?"

"Aaa, koja će da dođe ovde da živi. Terala bi me da napustim moj potok i moj vinograd i grobove mojih. Aaa, ne bih ja ovo menjao ni za kakve zlatne ženske ruke, ni za kakvo lepo lice."

Gutamo rakiju i topimo se od blažene vreline uz grebanje vunениh čarapa sa motivom: okanite se smucanja, ali gospodin Hetavej šapnuo nam je promuklim glasom da nastavimo lutajuću agoniju; da nastavimo vinsku plovidbu, a ljudi...ljudi su kao vino natočeno iz jednog istog vinograda. Različite berbe različitih godina cede iz grozdova, koji su na drugačijem suncu zreli, naizgled isto vino, ali drugačijeg nadražaja. Svaka godina ostavlja trag. Pa... evo, to sam ja pre pet godina: zadovoljan svojim poslom, to sam ja pre dve: zadovoljan životnom ravnodnevicom, a ovo sam ja danas: zadovoljan što sam pristao na abortus ušuškane sigurnosti. Svaka godina ostavlja svoje ožiljke.

Svaka berba ima svoju etiketu.

Podrum uspomena.

Podrum prepun slika.

Kakvo me sunce probudi takvog sam ukusa celog dana.

"I veliš ovi vozovi su obični?!"

"Pa kao i svi drugi vozovi. Jeftini.", kažem.

"A koliko je to para."

"Pa zavisi kuda će te."

"Aaa, pa ne bih ja daleko.", kaže.

"Znaš, bojim se ja vozova.", dodaje

Put besnog kopita vodi preko Planine Straha uzanom stazom pokraj čeljusti izgladnelih provalija. Tim putem moraš hodati ne dodirujući tlo. Tim putem je prošao mladi ratnik i po njemu je put dobio ime. Bio je suviše mlad kada je krenuo, suviše mlad da bi bio ratnik. Morao je da prekine dečju igru, da napusti livade i bistre potoke. Morao je da zaboravi na orlove i na jurnjavu sa olinjalim psima. Morao je da zajaše u boj. Tri dana bez prestanka plesao je ratne igre. Nakon što je trećeg dana sunce uronilo iza Svetih Brda on je klonuo i svoje

telo predao duhovima i svetlim vizijama. U viziji susreo je starog šamana odevenog u krzno bufala koji mu je rekao da se strah pobeđuje prelaskom preko Planine Straha i da će na drugoj strani pronaći snagu u jednom od božanskih oblika. I on je krenuo ne znajući kuda ga staza vodi, niti šta ga očekuje i to je jedino čega se kasnije sećao; sećao se početka. I svaka reč koju je vrisnuo u snežne vrhove i svaka reč planine koju je čuo ostala je na tom putu da još uvek odjekuje, daleko od njegovih sećanja. I seća se one strane planine; kada je otvorio oči ugledao je nebo i začuo talase; seća se kraja. Sa one strane planine sreo je okean; sreo je bogove; i oni su baršunastim poljupcima šarali po pesku i u dubine odvlačili sve njegove strahove. Kada je ugledao modru snagu okeana shvatio je da ispod njegovog pera nema više strahova.

Na crno-belom konju odjahao je u boj.

"Uzmi.", nudi mi flašu rakije.

Spaljivanje unutrašnjosti.

Vatrena voda.

Domaćica prži moje grlo, pa nastavlja plamteći pohod ka želucu. I onda udarac u glavu, dovoljno jak da me zaleluja iako sedim.

Kada rat utihne i slegne se rasteran pepeo, procveta cveće; i ja se osetim blaženstveno.

Pijano.

"Ah, pobeže sunce.", pogledao je u odbegli dukat.

"Vreme je da se krene kući.", kaže.

"Treba li vam prenoćište?"

"Ne, ne, ... nastavićemo dalje. Kada prolazi prvi voz?", pesnik pita.

"Pa za sat vremena otprilike."

"Znate zbog željeznog mosta tamo dole preko reke, na ovoj deonici voz uspori, pa iskoristite to...", dodaje.

Dan mirisnih čajeva je utihnuo i mi smo nastavili put dalje.

Šta je, želiš da zaplačeš nad tom ugašenom cigaretom, ili želiš da suzama rasplamtiš žar. Pa nisu ti obrazi uveli, a nisu ni suvi, nisi bez imena da bi bezimen zemljom hodao. Probudi to ludilo, poželi, neka zvezda koja gori oduzme ti dah.

U kožnim čizmama od mrtve antilope ti seješ priču o snu i snoviđenju. Postani vetar stranče, nemoj nju u obraz da ljubiš već joj pomiluj ovlažene usne.

Želim sve od života, sada... sada u nekom drugom životu. Nek mi podari vrele uzdahe i čuđenje nad rekom uspomena, pa nek zaista postanem vetar. Nek me nema ako me nije ni bilo; nek umrem nakon što sam se rodio.

Silinom jedne reči i mrlje na donu ja dozivam tebe; tebe prokleta nedeljo; tebe koju nazivam danom u sazvežđu života.

Ti koja želiš sve drugo što ne živi u mom kaputu.

Ti koja me bojama vodiš do izvora nadanja i tu utekneš skromna i sramežljiva. Zaviri u moje biće, nek ti treptaji budu poljupci, a usne lek za podbačaj. I rodi tu zdravu i plemenitu decu i boginja budi jer ja mogu biti bog.

Napustili smo livadu i starog kosača.

Prvi voz nas je odveo dalje.

Glavu uz glavu, opruženi u suprotnim smerovima, ležimo na krovu vagona koji zaboravljen na poslednjem koloseku želi da se vine u zvezde. Nebo bez Meseca, bez zagušujućeg svetla, načičkalo sve svoje ordene i seća nas na mitove.

"Orion!", pesnik je prstom pokazivao u nebo.

"Da", kažem, "ono tamo!?"

Orion, sin Posejdona, bio je najlepší među živim ljudima, ženama

neodoljiv. Ostao je upamćen po mnogim ljubavnim avanturama. Upamćen po lirskom vođenju ljubavi ili pak epskom tucanju. Kažu da je ponekad bio grub, napasnik. Nošen nagonom ljubavi proganjao je žene; proganjao je i sedam ćeri Atlasa, Plejade, jurcao je za njima dok ih Zevs nije pretvorio u golubice.

Ah taj Orion!; možda su uzdisale.

Bio je divovskoga rasta i znao je da hoda po moru, tome ga je otac naučio i bio je neustrašiv lovac; jednom se tako hvalio kako će pobiti sve životinje na zemlji i iz hvalisanja prešao na delo. Tada je preplašena Geja poslala na njega škorpiju koja ga je božanskim otrovom uspokojila. Tako je lovac na ljubav prenet na nebo.

Ko rasut zlatni prah na crnom ogrtaču; magija noći; zarobljen život nekih umrlih zvezda, pogašenih kandila, u putovanju kroz beskraj, u putovanju ka našim očima...stereotip noćnog zvezdanog neba, tog trenutka nisam mogao da smislim ništa bolje.

"Nebo je prepuno zvezda večeras. Ne pamtim da je nekada bilo ovakvo."

"Nama je divno večeras pod tim zvezdama.", kaže.

"Osećaš li tu blagodet lutanja i naše ukrašene tavanice?", pita.

"Da, mislim da neću moći više da zaspim, a da ne vidim zvezde." kažem.

"Gotovo je!", kaže.

"Šta je gotovo?", pitam.

"Pa sve ono što smo bili. Gotovo je sa našim starim životima."

Klimam glavom i potvrđujem.

"Ja više nikada neću moći nazad. Mislim da više ne postoji put koji bi me mogao vratiti kući."

"Možda više nema ni kuće!?", kažem.

"Možda smo zaboravljeni!?", dodajem.

"Ma jebeš to!", kaže, "Ajmo da se ogrebemo nekud za pivo! Večeras prelazimo granicu."

Jedan stari pas mi je jednom prilikom izlajao nešto o njegovim snovima:

"Često sanjam velike točkove i neki svoj lik kako kleči na užarenom pesku i klanja se mesecu kao vuk.

I topli su dani i sve je tako jednostavno u čoporu sa psima. Oni vole igru. Oni poznaju radost. Oni nisu vešti lovu. Ja pored njih shvatam da čeljusti nisu samo alat za smrt. I pričam im lovačke priče i oni lude. Hteli bi da love, da krvavo sve bude. Ali sirote pasmine ne razumeju to klanje, oni vole igru i lov im je igra više i samo preklano jagnje koje ne diše. Kad pojedesh plen ne ostaju mrvice, već teške kosti koje proklinju ugrize vilice.

Ovi psi kao i ona četiri kralja koja u najboljem plemićkom duhu behu odgajana i u strašni boj krenuše nasmejani, jer bezglavi ratnici, ledena sečiva, izmučeni konji, suze i krv za njih su bili strani. I kada su poletela koplja i začuli se ratni usklici kraljevi su zaplakali i boj proklinjali.

Često sanjam velike točkove i pse koji bi da postanu vuci; i uplakane kraljeve; i mene, bar jedan od mojih likova kako zavija na mesec.

Sanjam i mesec koji bi da postane sunce."

Ja sam srećan kada hodam, *per pedes* po klitorisu sudbine.

Srećan sam jedino kao skitnica.

Viđam mnoge kuće, ali nijedna nije moj dom. Viđam vozove, stalno, i putujem njima. Ah, vozovi su prelepi.

Kada skitaš, ne možeš uvek da se uzdaš u
sunce. Neće ti put uvek biti suv i lagan.
Mokriće te mnoge kiše. Kisele kiše. Blata biće
do kolena, ali ti gackaš lagano jer ti je to
jedina radost.

Hodanje.

Viđam mnoge ljude, smrknute, dosadne,
ozbiljne do smrti.

Stereotipna telad.

Viđam ludake. Viđam putnike, ne skitnice,
već ljude...turiste, koji poput nas vole da odu od
kuće, ali sa rancima punim konformizma, vizama
za pijacu dobrih suvenira i kintom u džepu.

Možda im zavidim?

Ma ne, oni su dosadni.

Skitanje je zabranjeno,

a putovanje sa fotoaparatom je za one bez
životne strasti. Dobro, možda imaju strast ka
fotografijama sebe ispred nekog velikog
spomenika. Njihova literatura su džepna izdanja
turističkih vodiča, a naša samo prašina.

Ono što volim kod lutanja je neprestani
osećaj novog.

Viđam razna imena, raznih čudnih mesta.

Neka ne mogu da izgovorim, neka su smešna. Viđam
ih utisnuta po drumskim tablama, ili preko ruba
teretnih vagona na železničkim stanicama. Viđam
krajputaše zatrpane korovom ili plastičnim
cvećem. Često ne znamo gde smo. I pesnik se
osmehuje svakom mom pokušaju da dokučim gde smo
u odnosu na Grinič i Ekvator, ma trabunjam,
bitno je samo da furamo, da furamo na sever;
bitna je samo metafora sveukupne istine odbeglog
od kuće: koraci utisnuti u pesku plaže okeana.

Ah, lepi su drumovi.

Ah, lepi su i konji koje videsmo pored
jednog drumu.

Ah, lepe su i ženske grudi.

Ah, ludi su moji hormoni.

Jedan *hobo*, i još jedan *hobo*, konačno su razumeli Robinsona, njegovu nemirnu želju da se smuca po belom svetu, konačno ih je dotakla istina, ali tek u hroničnoj fazi, istina da vuku sa psima života nema.

♪♫ *When I first thought to
hobo 'in, hobo'in,
I took a freight train to be my friend, oh Lord
You know I hobo'd, hobo'd, hobo'd, hobo'd,
hobo'd a long, long way from home, oh Lord
Yes, my mother followed me that mornin', me
that mornin'
She followed me down to the yard, oh yeah
She said my son he'd gone, he'd gone, he'd gone
Yes he's gone
in a, poorsome wear...*

I pružiću jednu činjenicu kao dokaz da nam je zaista dobro ovako:

dok je čitav svet ganjao svoj crveni kabriolet na jednu stranu, mi smo uporno trčali na drugu.

I pružiću jednu činjenicu da biste... ma ko vas jebe.

Vreme.

Vreme je.

Čudan osećaj razgara moj stomak; glad začinjena treperavim osećajem straha. Kap anksioznosti da rasplamsa vlažni požar kajanja. Granicu smo prešli pre dva dana, zarobljeni u vagonu koji je bio polu pun džakovima kukuruza. Krišom smo ušli i skrili se među utovarene džakove, a tek kasnije smo shvatili da nećemo moći izaći dok nam neko od spolja ne otvori.

Juče je voz stajao nekud satima. Kroz nepostojeće rupe dopirala je noć u zvuku cvrčaka i kreketanju žaba. Tada smo već počeli da osećamo glad. U unutrašnjosti vagona odjekivao

je naš šapat i uzaludna aktivnost naših creva. Bojali smo se da se razlupamo po zidovima vagona i dignemo veliku galamu ne bi li nas neko pustio napolje. Samo smo ležali na džakove, osluškivali noć i tvrdim zrcima kukuruza pokušavali da utolimo glad, ali nam nije uspevalo.

"Jebote moramo da izađemo oдавде.", kažem pokušavajući da otvorim nepomična vrata.

"Iskuliraj, moraće da otvore kad tad, a onda odmah iskačemo.", umiruje me pesnik, a i on sam počinje da ludi.

Sa limenkama piva uskočili smo u ovaj vagon one iste noći dok je jebeni Orion motrio na nas. Bacili smo se na džakove kukuruza i posrnuli u hrkanje bez bojazni da će nam se neko najebati keve ako nas spazi da zagađujemo stočnu hranu. Narednog trena, kada se preklanom pesniku limenka piva nagnula na stranu gde sam ja, sprat niže, na dva udobna džaka kuntao, toplina izvetrelog piva me je šibnula po očima i ja sam poskočio sa prašnjavih džakova uz strofu krvavih psovki.

Tap, tap!

Tap, tap!

Tap, tap!... odjekivalo je metalnom spavaonom, a ja sam trljao sanjive oči upravo umiven pивdžanom. Osetio sam se kao pismo koje putuje na pogrešnu adresu. A voz je samo tapkao po šinama i nosio pošiljke.

Pogledao sam pesnika koji hrče, oteo mu limenku iz šake i bacio se na džakove.

U jednom trenutku kroz prašumu sna dopirali su do mojih ušiju nejasni muški glasovi, dahtanje i lavež nekih kerova, zatim lupanje otpravnika vozova, pa neka mrtva tišina... sve to desilo se kada smo poslednji put, pre duge vožnje, nekud stali. Registrovao sam i trenutak kada smo ponovo krenuli... i ponovo je krenulo to uspavljujuće: Tap, tap, Tap, tap...

Nakon skoro dana provedenog u klaustrofobiji neko je pokucao u naše odaje i otvorio vrata. Mi smo se istog trena kada je krenula petljavina oko katanaca i lanaca, skrili iza džakova. Dvojica sa onim plastičnim šlemovima otvorili su vagon i odmah otišli. Sloboda je bljesnula i dva insana sa juga hvatajući se za prve produvane tonove izleteše iz limene utrobe alt saksofona u nepoznati prostor.

Ave-Slobodo!, pozdravili smo spas.

Ne znajući kuda, samo smo jurnuli preko perona i uleteli u zasedu ogromnih kamiona. Boleo nas je kurac, savršeno nas je bolelo da li nas je neko spasio, ugledali smo otvorenu kapiju i jurnuli ka njoj.

Ave-Metropolo!, pozdravili smo grad koji je vrisnuo pred nas.

-one bourbon, one scotch, one
bill-

John Lee Hooker

Veliki trgovi bude sterilna zadovoljstva u
potpalublju naših bića. Da nismo zaprljani
suludim idejama usamljenih marginalaca, ovo bi
bio grad divljenja. Ovako, cigani dođoše da
letuju na velike trgove i tu se igraju šuge.

Hej Džoni, polako, opusti se, nisi ti kriv
što živiš tako. Ljudi su krivi. Drugi ljudi.

Ljudi su zlobni.

Hej Džoni, ma daj oladi, proći će to.
Nećeš ti večno kljucati proso.

Hej Džoni nemoj da se nerviraš. Šta ima tu
čudnog videti kauboja u zemlji koja uzgaja ovce.
Obična maskarada Džoni, on tim šeširom lovi
uzavrele pičke.

Džoni opusti se. Poslušaj malenog Kineza:
ako želiš da budeš srećan, ti onda budi. Ne daj
se Džoni pokolebati.

Hej Džoni, i ja sam nekada sanjao motore.
I ja sam Džoni želeo da postanem drumski
razbojnik, a sad evo drumovi krađu od mene.
Džoni.... sanjao sam prekookeanske čopere sa
velikim cilindrima. Moćne dvotočkaše. Ali Džoni
možda sam se malo trudio, možda sam i mogao da
uzjašem nekog takvog... moćnog cilindra.

Hej Džoni, koliko sam samo puta poželeo da ugasim sunce kada jako upeče. Ali nisam mogao Džoni.

Hej Džoni opusti se. Ne daj se Džoni pokolebati.

Hej Džoni.... aj kupi dva piva.

Odlepio sam. Odlepio sam statuu normalnosti sa pijedestala razuma. Zato je došao Džoni, da stvar popravi. U stvari Džoni je došao iz čistog zezanja, da bih razgovarao sa nekim.

Ovde ne razumem ni reč šta mi govore. A razgovor sa pesnikom, ha...pesnikov glas toliko se srodio sa mojim ušima, da sam stekao utisak da su to moje misli a ne da to on govori. Zato eto ja ponekada razgovaram sa Džonijem. On je tu negde, u mojoj glavi.

Tako ponekad sednem na trg, dok pesnik dole niz ulicu prosi, i posmatram ljude oko sebe. Tada ponovo osetim čari i tegobe samoće. Ti ljudi koje pogledom pratim su za mene samo stvari, tkanine koje mrdaju na povetarcu; obični pokreti koji razvlače moj pogled. I bez njih meni bi bilo sve isto. Usamljeno.

Čujem: "kérek egy hajfestést...", razgovaraju dve gospođe.

Razumem: " blabla...bla".

Kao da čujem razgovor dveju gugutki.

Jarko crvena kosa jedne dame zapalila je na tren moj pogled. Nimalo mi se nije dopala ta plamteća nijansa. Krajnje bezukusno.

Sedim i gledam.

Gledam prelome svetlosti kroz vitraž biblioteke. Opužilo me Sunce i rasteglo mi noge. Oznojilo mi pazuhe i rukom topline otkopčalo prljavu košulju do pupka.

Sedim i gledam. Dame šetaju suknjice, ove povele tašnice, a one nikuda ne bi bez cipelica. Cipelice kljucaju šetalište. Suknjice

zapljuskuju kukove, a tašnice... tašnice su samo tašnice.

Sedim i gledam. I sve su one bele ili su boje jorgovana nalik onom koji je cvetao ispred kuće moje bake, i sve bulje u registarsku tablicu mojih cipela, i u otkopčanu košulju.

Sedim i sunčam svoje dlake. A one prolaze i cipelicama kljuju pistu za golubove.

Vreme je - kažem sebi. Čeka me ona prava. Drhti na trećoj polici od poda, u šestom redu, pod brojem 48855. Ja ustajem spreman da odradim tu dragu knjigu. Džoni kaže da batalim glupiranje.

Bela dugmad na iznošenoj košulji od lana, koja više i nisu tako bela, zaključavaju moje zacrveneले grudi. Prekrivam napekle dlake. Pogled bacam na golubove što sleću i kažem Džoniju: "ma neću, neka je, neka me čeka, vratiću se". I tako batalih glupu naviku da ližem tuđe knjige.

Odlazim do pesnika.

Usput srećem još velikih belih golubova-guski.

"Hej, gladan sam.", kažem pesniku.

"Ovo je sve što imam. Mislim da je dovoljno za neko pile. Baš mi se jede piletina."

"Gde to da kupim?", pitam ga.

"Mislim da sam tamo video gole piliće kako se kvarcuju u solarijumu I mackaju se ljutim sosom umesto kremom za sunčanje.", rekao je rukom pokazujući u pravcu ulice Severnih Vetrova.

"Dobro, stižu kvarcovani pilići za koji minut."

"Da ostavim Džonija da ti pravi društvo?", pitam šaljivo.

"Da, ako će da doda kintu za pile.", pesnik kaže kroz osmeh.

"Častiće Džoni pivom.", kažem i odlazim.

Noćas, u vagonu, sanjao sam mog davno preminulog dedu. Pričao mi je priču o čoveku, i tome kako je on nadvladao svoju tugu. U snu bio sam dečak. Mlađano momče deda je vozio u korpi na biciklu i pričao priču:

Bio jedan strašno tužan čovek. Stalno je bio usamljen i pogleda uprtog u zemlju. Retko je govorio. Ništa mu u životu nije valjalo. Očaj i beda ga pritiskaju sa svih strana, gde god se okrene, a njemu tamno. Nigde svetlosti i radosti. Zato se predao tuzi.

Jednom tako dok je tugovao i rukama pritiskao svoje grudi, da ne bi uplakano srce iskočilo, naiđu na njega dva mudra patuljka. Jedan se zvao Mista Opti, a drugi Mista Pesi. Stalno su se njih dvojica oko nečeg prepirali. I baš tako oni jednu prepirku prekinuše kada ga ugledaše. Mista Opti mu reče:

"Čemu suze mladiću?"

"Tužan sam!"

"A zašto?", upita ga Mista Opti nežnim glasom.

"Zato što sam sam, zato što mi je život gorak, i..... ne znam

više zašto. Jako sam tužan. " reče tugaljivi.

"Pa moraš mladiću da se odupreš tugi i da sam ulepšаш svoj život.", reče Mista Opti.

"Ne slušaj ga mladiću. Čemu svo to odupiranje, neke stvari ne možemo da pobedimo, najbolje je da to prihvatimo, čemu neiscrpno koprcanje kada nećemo uspeti ništa da postignemo. Čemu zalivati drvo i nositi preteške kofe vode, kada je to drvo samo naraslo daleko od reke. Niko nije tom uvelom drvetu kriv.", govori Mista Pesi.

"Pa mi možemo da sačuvamo to uvelo drvo, zalivajući ga svakodnevno,

i ono će nas nagraditi sočnim plodovima. Vredi nositi kofe, veruj mi.", kaže Mista Opti.

"Bolje da ne pokušavam. Jadan sam.", kaže tugaljivi.

"Ma možeš ti to, samo pronađi reku.", kaže Mista Opti.

"Ma ne vredi. Što se više ribarska mreža krpi to je slabija.", kaže Mista Pesi.

"Da pronađem reku?"

"Da reku i zlatne šarane u njoj.", kaže Mista Opti.

"Zlatne šarane?", tugaljivko zbunjeno upita.

"Zlatne šarane sa očima od rubina."

"Ma kakvi zlatni šarani? Šta izmišljaš? Takva reka ne postoji.", kaže Mista Pesi.

"Postoji!"

"E, ne postoji!"

"E, postoji!"

"E, ne postoji!"

"E, baš postoji ja sam je video!"

"Ti je video, ma kakvi, lažeš!", kaže Mista Pesi.

Njih dvojica tako nastaviše prepirku dok tugaljivku ne dosadi i on podviknu:

"Prestanite obojica. Pronaći ću prokletu reku, samo me ostavite na miru."

"Samo hrabro momče.", Mista Opti.

"Ma sve je džabe...", Mista Pesi.

"Dobro dosta. Idem."

I otišao je.

"Dobro, nagovorio si ga da potraži reku, ali on neće uspeti da prođe pored zmajeva.", kaže Mista Pesi.

"Hoće, jak je on momak.", reče Mista Opti i nastaviše dalje svoju prepirku.

Tugaljivi junak pošao je da pronađe reku kojom će se umiti i skinuti tugu sa srca. I tako dok je on dugo tražio, hodajući sa jednog kraja sveta na drugi rasejao je tugu negde usput. I tako je jednog dana jednostavno prestao da bude tužan. Reku nije našao, ali je našao sreću u

malom seocetu, pokraj jedne male reke, koja nije imala zlatne šarane, ali za njega kao da jeste.

Moj deda je bio dobar lažov. To kontam sada. Ili je barem fenomenalno izmišljao te jebene priče.

Prošle godine naleteo sam na članak, dok sam još novine listao uz kafu, u rubrici zanimljivosti, o beskućniku Huanu Rodrigezu koji prosi na ulici dok njegovih deset pasa spava na trotoaru opruženi jedan do drugog. Bila je tu i jedna malena sličica na kojoj sam jasno mogao da prebrojim deset pasa i mogao sam da vidim dotičnog Huana sa crnim kačketom, prosedom crnom predugačkom bradom i malim štenetom koje je držao u ruci. Kratka zanimljivost nosila je naslov: GLADNA USTA.

Odmah ispod slike čudne ulične odgajivačnice, u krajnjem donjem levom uglu strane, pored romantične definicije ljubavi, ležala je napisana zanimljivost o broju trideset, koja je čekala da bude pročitana i onda bi zamračila svaku ideju pacifizma.

Glasila je sasvim jednostavno: TRIDSET HILJADA NUKLEARNIH BOJEVIH GLAVA U SVOM ARSENALU IMA DEVET ZEMALJA.

Toliko glava.

Nadam se da barem jedna razmišlja.

Sledio sam se i bacio novine u stranu.

Ah, zamirisaše neka pečena mesa.

Možda su to traženi pilići. Sa one strane ulice ugledao sam restoran koji je u svom sastavu imao i deo za prodaju svojih specijaliteta upakovanih za konzumaciju van restorana. Prišao sam pokazujući im novac, da me ne bi kojim slučajem pomeli, jer su mi džepovi suviše bušni. Prstom sam pokazao na sliku gole kokoške koja se zarad reklame obezglavljena kupa u nekom braon sosu. Debela devojkica u crvenom

pomislila je da sam mutav. Spremila je traženo pile i udelila kusur. Da, čak iako je to moj novac, ja ovako prašnjav i neobrijan, pocepan, izgledam kao da primam sažaljenje.

Nosim tu izmazanu, kožnu jaknu pod ruku, za koju pouzdano znam da ima uljanu fleku na poledini, pokupio sam je nekud u nekom vozu, mislim fleku; nekad blede farmerice sa primesama blata i skoro raspale cipele nekada skupo plaćene jeftinom krađom; i nekada belu lanenu košulju, o košulji samo toliko: bela. Sve na meni pripada onom nekad. Nekad je moja pokrivna imovina imala lepše dane.

Ulicom Severnih Vetrova šeta topli povetarac koji raznosi miris moje piletine niz ulicu.

Koračam vukući noge pritisnut sećanjima.

Novinarka, iz onih ispeglanih vremena, bila je puna novinarskih priča. Ispričala je jednu suludu priču o pustinjaku iz Venecuele koji se sa seljanima iz okoline Karakasa opkladio da je u stanju da hipnotiše strašnog jaguara koji je napadao njihovu stoku. Svojezvani mudrac, nalik meni i pesniku, navodni hipnotizer, samouvereno je krenuo u poteru na jaguara. Kada ga je ugledao usnulog pod drvetom nije oklevao, hrabro je zakoračio ka čeljustima. Mačka ga je zbunjeno gledala, a zatim je lagano ustala i krenula sve brže i brže ka žgoljavom čovečuljku smotanom u neke prljave krpe. Mudrac je zastao, pružio ruku mrmljajući nešto i gledajući nailazećeg jaguara prodorno u oči. Ljudi su sakriveni iza šibljia posmatrali šta se dešava ne verujući svojim očima. I onda.... iz jednog skoka pustinjač je izgubio opkladu, jaguar ga je rastrgo.

Mačketina nije imala razumevanje za njegovu magiju.

Možda će i prizor dva prosjaka sa masnim prstima koji proždiru piletinu, zgužvani koliko i parče hartije kojim će kasnije brisati te iste masne prste, nekom izgledati kao preskup trik, iliti magično čudnovato.

Prešao sam ulicu. Nosim piletinu upakovanu u belu kartonsku kutiju na čijem vrhu se nalaze tri rupe kao da su cigaretom bušene. Sa bočne strane zalepljene su žuto-crvene kesice sa začinima. Nosim piletinu u opruženoj ruci ispred sebe, kao da trijumfalno nosim odrubljenu glavu svog protivnika mojoj krvoločnoj princezi u zamenu za njeno srce. Usput srećem jednog prosjaka. Nekog nalik meni, ali mi se na tren učinilo da ja nisam deo vlažnih uglova i utabanih trotoara. Učinilo mi se da bih mogao da mu udelim neki sitniš. Onda je on digao ruku i pozdravio me je, kao da je hteo da me podseti da smo isti, glavni posetioci gradskih kontejnera; glavna konkurencija olinjalim mačorima.

I sistem motri na nas.

A jebeni sistem je kao lonac. Da bi držao vodu ne sme imati rupe na dnu. Mi smo rupe na dnu.

Oko pesnika skupilo se nekolicina ljudi. On pleše oko svog kartonskog šešira. Ljudi se smeju i nesebično rasipaju sitniš. Predstava na kvadratnom metru trotoara. Prašnjavi teatar i razigrali pesnik koji jedino zna da mlatara rukama i podiže kolena. Krajnje očajna marioneta. U jednoj ruci je držao flašu ruma do pola ispijenu. Kada me je ugledao poklonio se, sabrao sitniš i odskakutao ka meni. Neki su se još uvek smejali začuđeni ili zadivljeni glupiranjem, a neki drugi su samo produžili dalje.

Predstava je gotova. Nema više ni pozorišta. Nekadašnja bina postala je ponovo samo šetalište.

"Hoćeš ruma? *Nemo saltat sobrius!!*", kaže pesnik.

Uzeo sam gutalj.

Onda sam uzeo i drugi, a nakon toga odosmo da žderemo, a kasnije možda podignemo novo pozorište i usrećimo neko drugo parče betona.

-Three Hundred Pounds Of Joy-

Willie Dixon

Leto 1964. Ken Kejsi kupuje školski autobus i kljuka ga LSD-jem. Bus je procvetao izmazan bojama hipi palete. Bus naoružan ozvučenjem i drogama, sa najluđim kormilarom, Nil Kesedijem, jurio je američkim drumovima kapitalizma i poput ogromnog razljućenog džuboksa vrištao o slobodi generacije na opijatima.

I kao da su imali taj famozni let iznad kukavičjeg gnezda.

I kao da je psihodelija na točkovima bila sočno pljuvanje konformizmu u skabiozno lice.

Roknuli smo bocu ruma i zakukali za još.

Motali smo se oko reke kojom su šibali brodići prepuni turista koji su razgledali metropolu. Dokovi su smrdeli na riblju trulež; čeličnim sajlama živopisni impresionistički brodići bili su vezani za obalu; i grupice turista nabili su neke sluške u uši, a preplaćen vodič kenjao je o čarima kitnjaste zgrade u falusni mikrofon.

Pesniku je pripalo muka.

Preko niskog kamenog zida pustio je peglu u tok smrdljive reke.

"Jebote...", izustio je, a zatim iz njegovih ustiju pojuri pomiije iz želuca, rum pomešan sa loše sažvakanom piletinom.

Onda smo zapucali nekom predivnom ulicom sa drvoredom, prateći grupicu francuskih turista jer je za njima većito kaskala preslatka Parižanka, valjda Parižanka, ali nema veze lepo zvuči; jasnica nije uspevala da napravi dovoljan broj fotografija pred svakom utripovanom znamenitošću. Snimali smo njenu preslatku guzu i njena sočna stopala zagrljena kaišima nekih Rimljanki sandala. Lizali smo njen nožni zglob ukrašen zlatnim lančićem. I pretvarali smo se u vetar da bi joj zadigli lepršavu letnju suknjicu.

Lizao sam je, a ona je imala ukus šumskog voća, sva miomirisna. Tripovao sam. Lizao sam je, a ona je vlažila i cedila se niz moje usne, niz bradu. Tekla je sva ustalasana tihim uzdasima.

Lizao sam je, a bila je neobrijana, sa velikom željom u srcu šumice, sa velikom željom u procepu, da joj razvalim ribicu.

I nastupi veliko uzdizanje. Pompezno, ko pomahnitali inkubus salećem je s guza. Pompezno, ja se ceo pretvaram u penis, u falus, u kurčinu, u karu, u želju da joj razvalim ribicu.

I zadižem joj tu letnju lepršavu suknjicu, krotim guzove i životinjski, nekontrolisanom silinom, nabijam joj sve u šta sam se pretvorio, a ona me je presrećna progutala. Stidnim usnama celivala ga je dok je prodirao i lomio njeno ustreptalo telo, koje prska i lomi se na sitne deliće u jednom velikom vrisku. Rukom je grabim za levu sisu i grizem je šakom ko zrelu jabuku. Prstima desne hvatam je za glavnog ženskog protagonistu ovog erotskog filma, za njenu sočnu pičketinu; i nabijam joj još jače celu svoju filozofiju, s guza, i brže i jače, s guza, i brže i jače... i njena stopala zalebdeše, a rukama je tražila oslonac... i brže i jače, s guza, i brže i jače, s guza... žestoko da joj

razvalim ribicu, da je natopim orgazmom iz kog neće poželeti da izađe.

A sve što od nje ostaje je samo krik spaljene veštice.

Bejbi bluz sam cedio iz zglobova. Govorio sam jezikom velikih zavodnika; umetnika ženskih požuda. Posle duplog vinjaka, na prazan stomak, postajem neobuzdiva potreba haljini, a haljinu otkopčavam pogledom, ljubim strastvenim ugrizom vampirskim zubima. Nema granica. Voliš tvrdo!; tu je prst sa slajdom, tu je maleni bluzer okovan k'o krstaški ratnik, bez oklopa. Tu je ožiljak od ugašene cigarete na ramenu, tu je i istina: *savoir aimer*, utisnuta u tvoju matericu. Razgoliću te do srži libida.

Ni hidžab, ni nikab, ni burka... neće me pokolebati.

Bejbi bluz cedio sam iz udova. A svako umetničko delo potpisivao bih: *ancora imparo*.

I brže i jače, s guza, i brže i jače, s guza... žestoko da joj razvalim ribicu.

Tucao bih je u liftu.

Tucao bih je u bioskopu.

Tucao bih je na glavnom trgu.

Tucao bih je uz stablo semafora.

Tucao bih je u senu.

Tucao bih je u cveću.

Još jače i još brže, da joj razvalim ribicu.

Tucao bih je i kada bi vikala stani.

Tucao bih je i dok bih tucao druge.

Tucao bih je u svakom trenutku prepunom intrige.

Grupica je ušla u muzej moderne umetnosti, sa statuom klovna od žice na ulazu, a mi smo produžili dalje sa oteklim testisima i mislima o destrukciji i boemštini. Par minuta dalje niz ulicu, zaustavili smo se pred izlogom nekog tatoo salona. Stali smo pred likom indijanskog

poglavice; pred tribalima i ljutim zmajevima;
pred čeljustima rogatih predatora.

"Prijetelju...", pogledao me je pesnik.

"A?", uzvraćam pogled.

"A da se istetoviramo?", kaže.

"Sada?"

"Da. Baš sada."

"Nemam pojma. Ajde."

"Nego, od kojih para?"

"Ma spržićemo ih nekom pričom... kao, mi
smo avangardni turisti, avanturisti... i to!",
nasmejao se.

Upali smo u radnju. Mlada tinejdžerka sa
pirsinzima oko cele ušne školjke, tetovirala je
mladu bledunjavu zadnjicu.

A tatoo majstor, lik skinut iz sedla
Harlija De, krupan, brkat i vešt u crtanju.
Zidovi salona bili su prekriveni fotografijama
njegovih radova.

Impozantno.

Bilo je tu i jedno veliko ogledalo, od
poda do plafona i polica sa bojama, iglama,
rezervnim mašinicama, nekakvim gumicama i...
čega sve tu nije bilo. On nas je pogledao,
zastao na trenutak sa radom, i mi zamucamo na
engleskom.

Ja sam doduše bolje baratao jezikom
kraljice Elizabete, bolje sam mucao, ali pesnik
je vozio tu lažnu priču o nama, pa je on
produvavao *didgeridoo*. I jebiga, uspela je
priča. Lik nam je ponudio da smota duvan
gostoprimestva i nafrakane tatu kataloge da
listamo. Ma strava. Trip tetoviranja je pun
pogodak.

Nakon jednog sata klinka je bila gotova.
On joj je govorio nešto i pokazivao neke tubice,
tripuje je nekim savetima o timarenju tetovaže.
Ništa nismo razumeli gugutali su na tom
domorodačkom jeziku. Okrenuo se nama i pitao na
lošem engleskom da mu ponovimo našu priču. A

priča je bila sasvim prihvatljiva: dva magarca nisu više želela da nose samar, pa su rešili da postanu džukci.

O.K. to mu se svidelo pa je pitao šta ćemo utisnuti u kožu, u sebe. I pesnik je već imao ideju; da nam majstor ne bi naplatio trebali smo da istetoviramo nešto sitno, nešto što će uraditi skoro u minutu. I verovatno još uvek pod utiskom erekcije i mlade Parižanke on je predložio da istetoviramo delić slagalice: rečenica, puzzle fragment, reč na francuskom, reč iz te rečenice koju je pesnik izgovorio: *savoir vivre*.

On je istetovirao parče slagalice: *savoir*, a ja sam dobio *vivre*. Istetovirali smo ih oko palca, tako da kada bi se rukovali, slagalica bi bila kompletna i u stisku ruke bi pisalo: znati živeti, na francuskom.

Brkati majstor, nimalo oduševljen idejom, predlagao nam je neke lepo obojadisane aveti, neke karakondžule probuđene ponoćnim plesom na mesečini, plesom krezubih Sibila.

Nimalo ukusno.

Francuski je odradio, onako s kurca. Ali dobro, ima bajker pravo; anđeo pakla. Kasnije nas je pozvao da te noći prenoćimo kod njega i opustimo se malo. Pristali smo, naravno. Ponuda nam je zvučala fenomenalno.

OBRATI PAŽNJU!

U prepričavanju događaja, odnosi među ljudima deluju savršeni, savršeno dobri ili savršeno loši, jer mi na osnovu priče imamo takvu rekonstrukciju događaja da je sve skladno i klizi, kao: razgovor između njih dvoje je tekao fenomenalno bez neprijatnih pauza;

zezanje prošle noći je bilo filmsko bez trenutaka dosade;

kada su krenuli da se krešu on je sam skliznuo u nju bez onog tripa promašaja suštine, rupu;

ma da, kao... a jebi ga kada samo posmatraš trik on ti deluje, mislim voza te dobro, a kada si u triku i oko tebe su sve te skalamerije... ah, teško ti je tada da poveruješ u dobro vozanje.

Hoću da kažem, baja nas nije tek tako pozvao na gajbu. Ma jok, bilo je tu i dosta pogleda procene i ispitivanja kuda ćemo posle i kako smo uopšte došli do ovde. Bilo je tih glupih tripove koji opstaju među ljudima jer su svi ufurani u foliranje, pa se istog i plaše.

Ma puca mi kurac za svo to foliranje.

Ne obraćaj pažnju više!

Kad je majstor odradio sve mušterije za danas, uključujući i nas, nekim besnim džipom smo otišli najpre do neke radnje da pazarimo vodu, a zatim je kod nekog suvog lika u pedersko šarenoj košulji završio travu, i furnuli smo njegovoj gajbi. Sve je smrdelo na dobro zezanje.

Živeo je u nekoj avetinjskoj zgradi, i kada bi kojim slučajem kasno u noć prošao pored nje naježila bi te i sledila, srčka bi zalupala i počeo bi da psuješ sve te tripove o avetima i babarogama, vampirima, duhovima, vešticama, sva ta sranja koja su ti ostala iz detinjstva i zbog kojih nisi smeo da spavaš sam u krevetu. Čak je i svetlo u hodniku zgrade bilo nemoćno da razgnani strah.

Za razliku od krajolika, gajba mu je bila do bola. Trosoban stan sa ogromnom terasom, prepun fotografija istetoviranih riba i tatoo skupova. Ogroman plazma ekran i 5.1 surround, da svršiš od zadovoljstva dok gutaš filmove.

Smotao je vešto, lep džoint, savršene debljine, savršene dužine, savršenog oblika;

oblizao ga celog a zatim pripalio šibicom sa logoom nekog noćnog kluba. Aroma kanabisa ispunila je prostor između naših glava, između čaša punih vodke. Nakon džointa počeli smo da pijemo.

I vozili smo razgovor o našim doživljajima sa puta i o ribama koje smo kresali, o ribama koje su nas kresale, o ribama koje ne možemo prežaliti, jer ih nismo kresnuli; kao, bili smo suviše glupi... žvakali smo te neke šovinističke priče, ta sranja o velikim ljubavnicima, i kočili se od THC-a, a možda je i vodka uzimala danak, a možda i mrvice ruma iz pozorišta.

Bila je jaka ludača.

Imao sam jedan od onih tripova kada me celom površinom tela liže neka vrelina u talasima. Trip kada mi čuka bi je kao kada sam prvi put video nagu sestru mog najboljeg druga iz detinjstva. E, to se ne zaboravlja. Ah... voajerisao sam kroz to malo prozorče njenog kupatila, a ona je brisala noge, pa čupavu ribicu; uspravila se, otvorila svoje celo telo mom pogledu u erekciji. Ah... njene čvrste srednjoškolske grudi sa mladežima oko bradavica, poblenavio sam tu na par uzdaha od nje, ali ona nije znala da sam tu... i bolje je, bilo bi me sramota. Drhtao sam ko da je ispod nule, a bilo je vrelo leto. Nakon toga drkao sam ko lud.

Danima.

I u svakoj devojci kasnije, tražio sam njene mladeže.

Buksna me je otkinula. Baš jaka ludača. Usta kao da su mi se skupila. I svaki gutalj vodke, koji sam uzimao tripujući da će me to srediti, bio mi je mučan, ko da gutam suvo nesažvakano parče hleba. Gutalj vodke je polako klizio jednakom, mučeći me, a onda, pri ulasku u želudac naglo bi ubrzao i zapljusnuo svom snagom prazninu.

Brkati *tattoo* umetnik otkačio je neki zvuk motorne testere do daske. Tresli su se prozori čini mi se, ali meni je nekako svo to bunt urlikanje bilo kenjkavo i tiho. Pesnik je overavao na dvosedu. Nakon četiri vodke samo se izvrnuo i ispao iz dešavanja u sobi, spao je sa ludog tobogana. Ja sam ostao u bluzu natopljenim vodom i probodenim izvijanjem E žice na dvadeset i prvom pragu, da vrišti; ukočeni vrisak trnuo je od jake ludače.

Ustao sam, prišao gomili lepo upakovane elektronike i aktivirao pretragu radio stanica. Uporno sam tragao za dobrim bluzom, a onda mi se pripišalo.

Pišao sam otrov za upokojenje Sokrata. Odvratna žuta tekućina penušala se niz grlo VC šolje. Iz uretre šikljala je kap; amorfnog krdo kapi mokraće.

Ruke omlitavele, svi mišići me bojkotuju, tresle su malenog bluzera.

Sranje.

Osećam se ko govno nasred ulice.

Jeftin pogled u ogledalo, lice mi je skroz sjebanog.

Jeftin pogled u ogledalo i tada primetih ambijent kupatila. Gomila muške kozmetike; čarape koje se suše na plastičnoj plavoj šipki nad kadom; Broun-ova mašinica za brijanje; ormarić pored ogledala pun lekova, vitamina, flastera; i među svim tim produktima farmaceutske industrije leži mrtav noćni leptir.

Sranje.

Osećam se ko noćni leptir, mrtav pored gomile lekova.

Još jedan jeftin pogled u ogledalo nakon umivanja, a tamo predstava kapi koje su skakale sa trepavica, i kapi koje su se spuštale niz obraze; i jedna kap koja se sa brade bacila na čelo malenog bluzera, koji je mlitav virio iz

šlica. Pogledao sam ga i vratio unutra. Pogledao sam i kap koja se ubila.

Vraćam se iz kupatila sporim koracima, teturajući se dok brodski pod pod mojim nogama škripi. Iz sobe gde smo se otkidali, iz etra i plej liste muzičkog urednika, iz radio predajnika i zvučnika radio prijemnika... širila se bluz priča. Willie Dixon pripoveda:

♫ Now all you girls that think that your days are done

You don't have to worry, you can have your fun

Take me, baby, for your little boy

You get three hundred pounds of heavenly joy

This is it, this is it

Look what you get...

Na vratima sobe raspada podižem pogled ka uspavanom pesniku, ka kauču, ka muzičkoj kutijici ispunjenoj bluzom; podižem pogled ka kauču, ka tatoo majstoru, ka flaši vodke. Podižem pogled težak ko crnačko ropstvo, a on me bičem belih zemljoposjednika ošinu po očima.

♪ You've been sneakin' and hiding behind his back

Because you got a man that you don't like

Now throw that man, baby, out of your mind

And follow me, baby, and have a real good time

♫ ♫ Hoy, hoy, I'm the boy

You get three hundred pounds of heavenly joy

I'm so glad you understand

You get three hundred pounds of muscle and man.

Imao sam šest i po godina kada je taj balavac iz IV3 razreda došao kod mog ujaka u posetu. Došao je sa mlađim bratom, mojih radoznalih godina, i roditeljima. Nas klince je u startu bolelo kurac da se smaramo sa bapskim

pričama isfoliranih matoraca, pa smo otišli da igramo žmurke.

I vozila nas je igra. I zavlačili smo se u najtamnije delove ujakovog tavana, među delove bicikli i izmoljane odeće; među ostacima ujakove mladosti i mrtvog golubarnika. Bilo je strava uplesti se u razapete paukove mreže.

Bilo je strava uprašnjaviti kolena i oguliti laktove.

Bilo je strava izigravati pustolova po utrobi ujakovog tavana.

A onda..., cela priča je zapravo išla očekivanim tokom; tokom kog je dobro poznavao taj klippan iz IV3 razreda, tako da je to: a onda, namenjeno samo meni.

A onda, on je klekao pred mene i zatražio da svučem crveni šorc koji sam tada nosio; zatražio je da mi vidi pače.

"Zašto?", pitam ga.

"Pa, da ga poljubim."

Nisam imao pojma šta taj poljubac treba da znači, niti šta bi moj maleni bluzer radio na njegovim usnama, pa sam iz čiste predostrožnosti zatražio da prvo to uradi njegovom bratu, pa ću mu ja onda dozvoliti, ako je to ljubakanje zapravo O.K. stvar.

"Pa nije mi zanimljivo."

"Njemu sam to radio na hiljadu puta.", rekao je mali pederski balavac.

Jebiga... nisam pristao da kreten iz IV3 razreda maltretira malenog bluzera. Kasnije sam prokljuvio njegove prave namere, možda onda kada sam i ja dogurao do IV razreda, shvatio sam šta je bilo iza tog mističnog poljupca... fuj, a on me je molio za to.

Na vratima sobe raspada podižem pogled i vidim tatoo majstora iz IV3 razreda, kako je strpao smežuranu muškost razvaljenog pesnika u usta, a telećim jezikom mu oblizuje testise. Levom rukom je drkao svog nitkova kog je izvukao

od nekud iz tih kožnih pantalona, drkao i preo je ko napaljen mačor na šaku prolaznika.

Pesnik kao da je u komi, oduzet, nije imao pojma šta mu se dešava. Nije imao pojma da ga je naguzio učitelj, da ga zlostavlja pop, da ga guzi cimer u zatvorskoj ćeliji, da mu dudla ortak iz čete.

Nije imao pojma da je žrtva grčke ljubavi.

Podviknuo sam.

Sve se odigralo brzo. Zaista brzo.

Podviknuo sam.

Brkati je ispljuvao ubalavljen pesnikov penis i okrenuo se ka meni. Ja sam zgrabio ispijenu flašu vodke i bez razmišljanja, sa velikim zamahom, odalamio pедера po glavi. Oči su mu se izokrenule i bljesnule su beonjače. Iz desne strane lobanje, tamo iznad uveta, tamo gde sam ga zviznuo jurnula je krv.

Sa radija je cvilio slajd na prstu Son Housa.

Sa radija me je molio bluz da se obuzdam.

Peder se srušio preko stola, nabijajući nos u pikslu prepunu pikavaca. Ja sam ispustio polomljenu flašu i skočio ka pesniku grabeći dah. Zakopčao sam mu pantalone, slao mu pozive iz stanja svesti, a on je samo odgovarao mumljanjem.

Sve se odigralo brzo. Zaista brzo.

Uhvatio sam ga ispod pazuha i odvukao do ulaznih vrata, zatim u lift, kroz jeziv ulaz u sablasnu zgradu i niz ulicu ne znajući kuda idemo.

Sve se odigralo brzo, a ja sam se osećao ko odbačeno prvo štene, svet oko mene mi je pretio.

-Red Cross Store Blues-

Leadbelly

Bila je to koma lepo servirana za doručak mrtvim ustima. Pored pruge koja raseca pustaru, dole u Meksiku te '68, leži koma u majci i džinsu, koma sa imenom Neal Cassady. Kroz noć pijanu i razvaljenu strašću i drogama, kroz kišnu noć hodao je pustarom prema gradu jureći svoj četrdeset treći rođendan, možda željan da se veliki roman završi baš te noći... komom.

Bila je to koma, lepo servirana za doručak mrtvom slavljeniku.

Vucarao sam pesnikovo telo nepunih sat vremena kroz pejzaž neona i prostitucije, a on je bacao pegle preko mog ramena na sveže tragove džankera i mumlao je, neprestano je mumlao. Psovao sam kroz zube sve to što mi je na leđima, svaki moj prkos konvencijama, psovao sam jer mi je jebeno teško. Vucarao sam ga malim ulicama sa idejom da zaobiđem dodatne neprilike, ali onda sam se zapitao tako u raskoraku besa i psovki, pa zar su maleni sokaci bezbedni?

Ruke su mi trnule od naprezanja. Noć je bila vrela, a ja obliven znojem i u sranju do guše.

Željan odmora spustio sam pesnika na jednu polomljenu klupu u parku koji se odjednom samo stvorio pred nama, obitavao je tako u pomračini ispresecan stazicama kojima su paradirale ribe.

To mi je bilo čudno; toliko picnutih bejb na jednom mestu i samo su šetale, lagano, par metara, napred-nazad pored neke od klupa.

Pored parka nalazila se stanica za tramvaj. Nedaleko od stanice maleni kafić, gotovo prazan, sa trojicom likova za jednim stolom, buljio je u pomračinu parka. Tramvaj je zastao, dvojica putnika je izašlo, jedan je krenuo ulicom kojom smo mi došli, a drugi je zakoračio pod krošnje kestenja i seo na jednu od klupa. Odmah mu je prišla bejb koja je tuda paradirala, nešto su prozborili, a on je zatim ustao i prešao na drugu klupu. Tamo ista priča, druga bejb mu je prišla, razmenili su par reči, a zatim je sela do njega. Iz pustog western kafića ustao je jedan od likova i brzim korakom došetao je do iste klupe i seo do putnika iz tramvaja. Bilo mi je sve jasno. Jedan putnik, jedan makro i jedna prostitutka, princeza noći možda krunisana koronom Veneris... sedeli su na klupi u ponoćnoj senci kestenja.

Vraćajući pogled ka beživotnom pesniku spazio sam nju. Visoka, dugokosa silueta buljila je u nas. Začuli su se oštri udarci štikli o beton, začula se zvonjava njenih koraka kojima nam je prišla. Rekla je nešto. Nisam je razumeo.

"Ne razumem", rekao sam na engleskom.

"Stranci.", rekla mi je na engleskom.

"Tražite društvo?", nudila je sebe.

"Ne, ne... nesporazum. Ne tržimo ništa, zapravo tražim mesto gde da prespavam ovaj košmar."

"A šta je njemu?"

"Pijan je."

"Jadnik."

"A odakle ste?"

"Iz...", zastao sam, pa pljunuo "iz samog pakla bejb."

Nasmejala se. I ja sam.

Još jedna mušterija je zakoračila u butik seksa. Moja sagovornica ga je spazila i krenula ka njemu.

"O.K. pomoći ću vam, ali samo ako niste lopovi. Da li ste?"

"Nismo.", odgovaram iznenađen dobrotom jedne prostitutke.

"Budite ovde. Doći ću kasnije po vas.", i otišla je ka mušteriji.

Zvala se Eva. Zapravo zvali su je Eva.

Ja sam zaspao pored pesnika uveren da nas je ispalila, ali onda u snu osetio sam nežan dodir po ramenu i prijatno: hej! I Eva nas je odvela svojoj gajbi nakon duge šljake u trećoj smeni.

Stan je bio prepun lutkama, prepun fotografijama nekog tipa koji neverovatno liči na Evu, prepun skulpturama od sipureksa. Toplina gajbe načičkane svim i svačim delovala je gostoprimitljivo ko vlažna vagina prostitutke; ko cvet bumbaru. Eva je bila neverovatna riba, nesumnjivo, pa makar i kao prostitutka. Trosobnim stanom koji je tako ispunjen delovao kao maleni dućan lepih stvari motao se crni mačor. Debela mačorčina trljala se o nogu pesnika koji je sedeo u stolici i gutao vodu drhteći. Sjebao se skroz. Ima temperaturu i bolove u stomaku. Nakon čaše vode zamolio me je da ga odvedem do šolje jer naviru teška sranja. To sam i učinio.

Za to vreme je Eva pripremila krevet u sobičku koji je bio osvetljen crvenom lampom i obogaćen velikom skulpturom u obliku lobanje sa reljefom erotske sadržine.

"Ko radi ove stvari?", pitam je.

"Ja.", odgovara.

"To me čini srećnom."

"Sjajno.", kažem.

Jedan stari pas pun buva iz raznih svetskih avlija ispričao mi je jednom jednu priču, dok sam ga šetao parkom, priču o duhovima umetnosti:

Sunce je milovalo polovinu slamenog krova. Bilo je jutro. Blato je zaskakalo stopala uličara, zanatlija i seljaka koji su gazili srednjovekovne ulice mnogo godina posle prvog održanog skupa umetnika i njihovih nadahnuća. Civilizacije su u međuvremenu cvetale, umirale, trunule, ali je svaka bila sklona divljenju i vrednovanju umetnika kao bitne karike društvenog lanca. Barem je tako bilo na ovim prostorima.

Ovaj mali blatnjavi gradić je ovog dana gospodnjeg domaćin jednog takvog skupa. Iz male kućice sa slamenim krovom, izlete na ulicu pokušaj čoveka zavijenog u krpe. Dotad nepoznat ljudima, totalno neupadljiv i nezanimljiv, po prvi put u životu skrenuo je pažnju na sebe. Lelujao se ulicom gazeći blato golim stopalima, sav prljav i izmoren. Ruke izmazane sasušenim blatom i primesama ljudske krvi, nosile su predivno raspoređene parčiće blata; blata koje je poprimilo oblik golog muškarca u doskoku. Ta predivna skulptura je svom tvorcu u očima posmatrača davala božansku moć. Da je ovu istu skulpturu ulicom nosio neki poznat vajar, lica prolaznika ne bi bila začuđena. Imala bi odraz čistog divljenja. A ovaj nepoznati bosonogi smotuljak krpa ulivao je čuđenje i nevericu. Kako je on mogao nešto tako predivno stvoriti, i ko je zapravo on?, njihovi pogledi su govorili. Jedino su svinje bile ravnodušne. Išle su smotuljku sa skulpturom u susret i nisu prekidale svoje groktanje i razgovore o valjanju u blatu. Vredno čuđenja je i to što ni sam bosonogi umetnik nije znao kako mu je pošlo za rukom da načini tako nešto. Njemu je bilo važno da ukleše svoje ime u kamenoj ploči velikih umetnika. Bio je nadomak svog sna. Njegovo delo

ja zasigurno bilo vredno te hvale. I on je to znao, pa je iako izmoren žurio ka skupu.

Uvaženoj samozvanoj komisiji je svoju kreaciju prineo klečeći nemoćan da stoji i govori. Gomila je izustila uzvik divljenja i skulptura je uzela ulogu dirigenta. Bilo je i zavidnih umetnika. Neki od njih su nastojali da skrenu pažnju na svojih ruku delo aludirajući na nekakvoj dubini i skrivenom smislu. Neshvaćeni, nastojali su da dokažu besmislenost takmičenja u izražavanju njihovih duša.

Publika se još dugo gurala pokušavajući da izbliza vidi savršenu kreaciju. Čovek krpa je srećan klečao na ivici iznemoglosti.

Nekoliko dana nakon uspeha njemu je sve izgubilo sjaj. Ležao je iscrpljen i nemoćan da omiriše san. Ubrzo je i umro.

Još dugo je bio glavni lik uličnog blebetanja. Blebetanja su polako prerasla u priče. I onda neki pripovedači priču o umetniku i veličanstvenoj kreaciji odnesoše u svet. Sve to nakite i svemu tome dodaju i mogućnost postojanja duha koji opseđa umetnike a nakon odlaska duha oni iscrpljeni umiru. Priča pljuvana iz usta u usta godinama, vekovima, gubi stavku o mogućnosti, već postojanje duha perfekcije biva prihvaćeno kao neosporiva činjenica.

Umetnik je obdareni zanesenjak. Iskreni uživalac pokreta divljenja običnih ljudi; izlajao je matori džukac.

Pesnika smo smestili u krevet nakon iscrpnog uragana njegovih creva. Eva mu je dala neke lekove i ušuškala ga u šuškvu posteljinu boje njenog predsoblja, žute. Mi smo seli u malenog kuhinji za stolom ispred sudopere.

"Ko je to na slikama? Brat?", pitam.

Eva je prstima kopala po šećeru i iz kutijice sa police izvukla kesicu koke i pogledala upitno.

"Hoćeš?"

Samo sam zavrteo glavom sit svih poroka, ali me je mala tajna plutokrata sramežljivo mamila. Eva je načinila dve crte, a ja sam i dalje vrteći glavom ipak povukao jednu.

"To je Adam.", odgovara mi i kroz zinulu nozdrvu uvlači anđeoski puder.

"To je Adam.", ponavlja nakon urokane crte.

"Adam!", ponavljam ime.

"Adam sam ja pre tri godine."

Sranje.

Osećam se kao da mi je uča na kraju školovanja rekao tu tajnovitu istinu: dva i dva su ipak pet.

Eva, odnosno Adam, zapravo ipak Eva, skinula je periku i u penušavoj vodi sudopere potopila je tanjire sa sasušanim flekama od kečapa. Posmatram je kako u bade mantilu, u roze plišanim papučama u obliku zeca, bez perike, one jebene duge riđe perike koja je skrivala tu crnu masnu kosu, posmatram ga kako pevuši i pere tanjire od neke davno zaboravljene večere. U njemu vidim sve žene koje sam ikada poznao. U njemu vidim sve ono dobro što je svaka od njih imala. I vidim Donu i ribu iz kafea koja me je subotom služila kafom i sekretaricu mog psihijatra i klinke iz puberteta i kratkokosu lepoticu i novinarku i promiskuitetnu seljanku i Azijatkinju koju sam sanjao... i sve ribe koje su mi se ikada osmehnule. U njemu, odnosno u njoj, vidim samo lepotu žene; lepotu bez kandži i jeftinih suza. I to, samo zato jer je nekada bila muško.

Eva totalno zaboravivši na mene prepustila se pranju sudova. Ja sam ćutao i cupkao u stolici, a trčao bih. Trčao bih ulicom duž bele linije trkajući se sa farovima automobila; preskakao bih žardinjere u trci s preponama;

jurio bih sebe, a onda bih bežao koliko me noge nose da se ne uhvatim. Trčao bih, a samo sam ćutao i cupkao u stolici. Eva je prala veš u kupatilu. Eva je mackala svoje telo kremastim kupkama, a onda se začuo uzdah tuša. Eva je sušila kosu, a ja bih trčao maraton naspram vrelog vetra. Eva je listala časopis, a ja bih trčao... ali čemu sve to?

Moja otuđena glava pritisnuta snom postala je teška.

Kroz prozor dopirala je zora, a ja siguran da me više ništa ne može iznenaditi tonem u san tu na stolici slušajući šum okrenutih stranica.

-Mistreating child abuse-

Skip James

Eva je po dogovoru već treći dan donosila novine i sa mnom pratila vesti ne bi li saznali nešto o ubistvu u stanu jezive petospratnice. Ničeg. Ni jedne vesti. Pesnik se lagano oporavlja. Nakon dva dana iscrpnog posta, nakon dva dana glodanja kriške prepečenog hleba, počeo je da jede normalnije; počeo je da proždire kaloriije. A ja, ja još uvek nemam hrabrosti da izađem na ulicu. Eva to razume.

Svojevoljno otišla je do tatoo salona da sama proveriti stanje potencijalnog leša. Vratila se sa tetovažom ruže na ramenu.

"Dobro je. Glava mu je uvijena, ali radi.", rekla je Eva.

"Vidi!", pokazuje mi tetovažu.

♪ *I sit up all the last night
 I done sit up all the night befo'
 I sit up all the last night
 An I sit up all the night befo'
 You know, I was drinkin'
 Lotta bad whiskey
 I declare, I never take another
 Drink no mo'*

Pesnik je sa gađenjem i grimasama samokritike reagovao na jednu bespomoćnu čašu piva. Mogu da zamislim koliko bi poludeo pred flašom vodke. Nije me pitao ništa o tome kako

smo dospeli ovde, ili ko je zapravo Eva, ili šta je bilo sa tetovažom, ili kako sam ja, ili ko smo zapravo mi; očigledno nije brinuo, jedino je valjao kroz retke dijaloge ime njegove Afrodite. Iz nekog njemu poznatog razloga neprestano je razmišljao o njoj; iz nekog njemu poznatog razloga neprestano je šaputao o njoj.

Eva nas je naterala da se obrijemo simpatičnim popovanjem, dok je držala dve rascvetale havajke željna da nas u to odene. Pristali smo na to. Bili smo prepuni želje da udovoljimo našoj ljubaznoj domaćici. Eva je to možda i osetila, ili je jednostavno želela da nas preobrati u par skupocenih papagaja koje je točila u kavezu pored televizora.

"Šta mislite o ovome?", pitala bi već sigurna u naš jedini mogući odgovor.

"O.K.", bio je jedini mogući odgovor.

Svi zajedno krenuli smo u prijatnu večernju šetnju. Iz Evinog stana, Evine zgrade izašli smo u trenutku kada su ulične svetiljke progledale. Ulica je zasijala ukrašena ko novogodišnja jelka pljujući žutu svetlost u suton. Ja sam duboko udahnuo svež asfaltni vazduh i protegao svoje crvenkasto perje.

Tramvaj smo sačekali na uglu pred pekarom, nedaleko od Evine zgrade. Dok smo čekali naš parobrod koji se sporo vucarao železnim Misisipijem, iz pekare je dopirao miris pečenog testa pomešan sa mirisom topljenog sira. Osetio sam glad koja me je golickala svo vreme dok smo se vozili tramvajem. A onda, kada smo izašli na nekoj od stanica, preda mnom se provokativno iskezila jedna ulica koja me je neosporivo podsetila na ulicu Bourbon u New Orleansu, i momentalno nahranila satarašom zadovoljstva. Niske trospratne građevine ozidane u pečenu ciglu, i terase ograđene kovanim gvožđem povele su u šetnju moj pogled koji je lutao među

prozorima koji su treperili drvenim kapcima. Ispunila me je milina i osećaj kao da sam kod kuće.

Na uglu ispred jedne knjižare visok mršav momak, izrazito lepog lica, svirao je zatvorenih očiju u saksofon. Pred njim crn šešir brinuo je o ekonomiji, a možda ukradena možda bicikla možda bila je vezana za saobraćajni znak STOP, stop, *stop everything but the music*. Ljudi su aplaudirali, a mi smo se neprimetno priključili publici. Pred nama crni šešir brinuo je o ekonomiji.

Eva mi je za vreme gromoglasnog aplauza šapnula:

"Baš je sladak."

Oh da, Eva se žešće ložila na tipa sa saksom. I imala je pravo, tip je fenomenalan, sav okupan lekovitim potokom tonova koje je mirotočivi saks pljuvao; tip je fenomenalan, a Eva ima dobru dušu. Nekada bih se nasmejao ovoj izjavi, ali sada je zaista bila na mestu; da, tu zapekla za trotoar ko stoprocentni ispljuvak od životne čađi i duvana, tu pod noge lepuškastog saksofoniste, na uglu ulice koja me podseća na *New Orleans* kog sam upoznao sa slika, da tu... motala se istina: kreteni, Eva ima dobru dušu!

Pesnik, ono totalno hip, mrdao je kukove ritmički korektno i privukao je pažnju muzičara koji se okrenu ka njemu i razvali po saksu još žešće.

"Uau, uau, uauauau...!", čulo se iz zapaljene mase.

"Uiu, uiuiuiu, uiu...!", čula se sirena hitne pomoći u daljini.

A saks?, saks je vrištao u jednom dahu sagu o američkim crncima, onako sirovo, bez kićenja, laži i eufemizma.

"Uau, uau, uauauau...!", čulo se iz zapaljene mase, a u daljini zapomagala je sirena

hitne pomoći, moleći anđele za život mladog samoubice.

Pivo smo popili u mirnom kafiću koji se nalazio na prvom spratu jedne od ociglanih zgrada. Eva je dobro poznavala vlasnika koji nam se na par minuta priključio za stolom, a zatim je pojurio za nekim od konobara i nestao u drugoj prostoriji. Kafić je, zapravo, bio običan stan prepun malenih drvenih stočića i crvenih fotelja. Iz uglova šaputale su lampe svetlost u rimama, a prostorom se šetala kitnjasta muzika Zapadne Afrike. Eva je ludela za drvenim maskama koje su visile svuda unaokolo, a lako si mogao i da pogled nabodeš na impresivna koplja i raspališ ritam po raznim udaraljčkama u prolazu između dveju prostorija. Pesnik je ne baš inspirisan, mrcvario pivo i zapleo se u objašnjavanje Evi ko je zapravo ta njegova Afrodita. Eva je vrtela pramen njene crvene perike i klimanjem glave potvrđivala njenu zainteresovanost za priču. Mucao je ta neka meni poznata patetična ljubavna proseravanja.

Kao, bila je zima i sneg je te noći padao ko sejan iz šaka i samo što je zabeleo i poslednje crnilo usnulog grada, ispod terase stana broj sedamnaest, na pustom parkingu, pored zabelelih automobila, poetičan ludak u kućnim papučama i u gaćama, razvlačio je po snegu rečenicu: volim te!!!, a ona je to sa terase gledala i odlepljivala, jer tada još uvek nije bila svesna kakvog klinca ima uza se.

♪*Yes, you know my baby
Left me early this mo'nin
An she never did tell me
When she would be back
My baby left me early this mo'nin
An she didn't tell me
When she would be -*

*Seem like to me, I see'd her
She had all her clothes
Packed in her sack*

"Divno.", pozdravila je Eva pesnikova dela.

"Znaš, možda ona i nije bila devojka za tebe!?", prosula mu je ulice, onako umiljatim glasom koji mi više zvuči kao vešto glumatanje, a ne razumevanje. Ali ne verujem da je tako, Eva ima dobru dušu kreteni. I svi njeni prijatelji nose havajke, čak i vlasnik mirnog kafića.

*♪Now, if you don't believe I'm duckin'
Will you count the days that I'm gone?
Now, if you don't believe I'm duckin', baby
Will ya count the days I'm gone?
Because the woman that I love
I declare, she've got to be born.*

"Nije mi dobro."

"Šta?", pogledao sam pesnika.

"Nije mi dobro.", ponovio je, ustao i uputio se ka stranicama gde će mu biti bolje; negde nadalje niz roman; negde gde ga bezobzirna ideja tog jebenog, umišljenog, istripovanog pisca neće pronaći, ideja da ga stomak otkida uvezan u Gordijev čvor. Potražio je mirno mesto na stepeništu gde ga umiruje tišina.

Ali pisac raspisuje poteru za svojim napaćenim junakom, željan da ga baci u nove požare, željan da ga uništi i više nikad ne napiše o njemu ni reč. Zato jebeni umobolnik sa ustima punih osuda na patnju; jebeni umobolnik ko i svi žongleri rečima koji sami sebe krunišu za demijurga nekih iskucanih svetova, koji pišu remek dela vredna da vise u poljskom klozetu; taj jebeni umobolnik podiže i drugog lika, tj. mene, podiže me iz udobne crvene fotelje da ga potražim, njega umornog pesnika.

Izvinio sam se Evi i krenuo za nije mi dobro tipom. I da, našao sam ga na stepeniku pored ulaza u kafić kako naslonjen na zid gleda kroz polomljeno okno prozora.

"Šta je?"

"Ne mogu... ovaj grad me podseća na ono od čega sam se oprostio tamo dole. Pun mi je kurac svega ovde, i te jebene dobrodušne Eve i kiselih ljudi na ulici... ma pun mi je kurac. Osećam se kao da ovde umirem već vekovima.", rekao je.

"Ma tripuješ."

"Vidi,", prilazim mu i sedam do njega,"Eva je dosta toga, iz ko zna kog razloga, učinila za nas. Glupo je da tako naprasno otpalimo. Aj iskuliraj se malo, pa ćemo sutrarazmisliti o svemu."

"Brate ti kuliraj koliko ti je volja, ja ludim."

Ovo je san; barem mislim da jeste. Ponoć. Sat, minut, tren opisan oblinama četiri povampirenih nula.

Nula za pesnika.

Nula za Evu.

Nula za mene.

Nula za tebe.

Ovo je san. Ponoć. Trenutak kada neko iskreno misli na mene. Znam, nemojte mi reći. Hm... da nije... ne, ne, nije... znam... smrt.

Ponoć.

Pesnik se grudva emocijama. Čizme od krokodila progmižaše lupajući nas repom po nemom razgovoru. I noge. Samo noge. Duge ženske noge koje vire iz dopičnjaka, sa ožiljkom od čarapica oko članaka, ostaviše miris neubrane kajsijske nakon što su prošle. Mi sedimo na stepeništu i proklinjemo duše koje se ne otvaraju u ponoć, subota na nedelju; nedelja zajahala subotu i voza taj rodeo daleko od sveta, još dalje od

nas. Proklinjemo duše koje zaboje kurac za
situaciju: odlazimo.

To smo uvek i radili.
Odlazili.

"Palim dalje. I to još noćas.", dodao je i
krenuo niz stepenice.

"Želiš li da saznaš istinu o sebi?", dodao
je i nastavio niz stepenice.

Klimao sam glavom.

"Stani!", viknuo sam.

Pesnik je potrčao.

-ON THE ROAD-

CANNED HEAT

Dan se usmrdeo razapet na suncu, između jutarnje doze adrenalina i opijumske večeri. Mi smo gutali prašinu koja je provocirala pluća sa sitnom upalom, zarađenoj noćenjem u prolazu između sna i jave. Glad je pretila sejući žilete u naše stomake, a topao vetar brisao je kapi znoja koje su izvirale pod pazuhom i tekle niz ruku pod šarenim pejzažom havajke.

Dan se usmrdeo i prozivao bogove na streljanje. Danas, da si bog, svi bi te psovali. Baš svi. Sunce je nemilosrdno razgaralo senke, a ljudi su padali u razdražljive ponore nošeni lavinom nerveze.

Ćutke smo gurali putem E71, pod požarom zapaljenog neba. Hodali smo bos i stežući vilicu zbog vrelog asfalta; hodali smo bos i stežući dehidriranu veru u sudbinu.

Negde na desetom kilometru od grada ustopirali smo trulež od kamiona, kamiona u deminutivu, koji je u malenoj prikolici prevezio otrcan kauč i dve uvezane drvene stolice. Vozač je bio šezdesetogodišnjak bez ideje šta bi i jedna reč engleskog mogla da znači. Imali smo muke da mu objasnimo kuda idemo, imali smo muke da ga razumemo kuda nas može odvesti, ali... sve se svelo na jednostavno lupanje u krov korodirale kabine malenog zelenog kamiona u

trenutku rastanka; sve se svelo na: samo vozi
čiča, gde god stignemo dobro je.

Dani su se rušili jedan za drugim, a
leševe dana je mesec pakovao u nedelje. Da
ponovim ono o nama: mi, zapleteni u neku ludačku
maramu; zavedeni igrom vila i opijeni vinom
vilenjaka, mi pratimo zvezde i učimo kako da
podnesemo ludilo.

Mi smo, dosledni svom cilju, furali na
sever kroz ravne predele; mi smo imali smisao u
večitom lutanju highway-om 61... ako ovo parče
asfalta možemo tako nazvati.

Prošlo je gotovo mesec dana kako smo se na
nama svojstven način rastali od Eve; mesec dana
neumoljivo cikćemo nad zagriženom kilometražom i
flag a ride receptom oteturasmo se do samih
vrata Aurore. Znaete, u redu je to sa mnom, sa
mojim stranputicama. U redu je to... ostati
dosledan cilju; još ako se zove Aurora Borealis,
ko dama sa bisernom ogrlicom humanosti; sa
emulzijom iz bademastih plodova noćnog neba; u
redu je to... ostati dosledan. Ona može oživeti
mrtvu zagaravljenu lepotu u očima, može, o da,
ona to može nadahnuta trbušnim plesom operске
dive severnog neba; ah... izvinite, moje
preterivanje, još jedna emfaza grlatog
govornika.

Prošlo je gotovo mesec dana potrošenih u
razgledanju korodirale zaostavštine naših
ponosnih predaka. Mirnih mesec dana tumaranja.

Jedne noći uhvatili smo brzi voz i uspeli
da izbegnemo konduktera stalnim cirkulisanjem
kroz vagone, ali tek nakon što je sunce sinulo
sa istoka shvatili smo da je ovaj voz bio
katastrofalna greška. Jurio je vriskajući na
jug; a duboko na jugu shvatili smo da nam je
brzi poždrao nedelju dana truda kroz nedodiju i
pustinja samo za jednu noć.

Duboko, na jugu, tražili smo mesto gde da se ogrebemo za klopou.

Sve se svelo na: samo vozi čiča, gde god stignemo dobro je.

Trećeg dana nakon što smo otišli od Eve ljusnula je besna kiša. Presrela nas je na nekom sporednom lokalnom putu pored auto otpada.

Krupne kapi poput tupog vrha koplja bole su nas po leđima, a bespomoćna havajka nije mogla da nas zaštititi. Da muka bude još veća, na nogama smo vucarali neke glupe pletene papuče koje nam je Eva dala onomad kada se otarasila mojih teških cokula i pesnikovih procvetalih traperica na samrti. Čim su osetile vodu glupe papuče su se raspale.

To je to, goli i bos morali smo bluzirati improvizovane deonice epske sadržine: junaci će krasti.

Od kiše smo se sklonili u školjku sažvakanog audija, a nakon provale oblaka koja je trajala nepunih sat vremena preturali smo po limarijama tražeći nešto korisno. Krupan matori pas, sa teškim povijenim repom i debelim dugim lancem nije mnogo mario za naše prisustvo među olupinama; nije davao nikakve znake da mu se ne dopadamo. Vrteo se oko oborenog bureta koje mu je služilo kao dom i tražio suvo mesto gde bi legao, a niz njegov blatnjav dugodlaki stomak cedila se kišnica pomešana sa rđom bureta koje prokišnjava.

Sunce je ubrzo sinulo i mi smo prostrli naše živopisne košulje da se osuše. U međuvremenu pronašli smo sive platnene presvlake za sedišta i od njih načinili kondomaste prsluke. Rupe za glavu i ruke smo isekli na oštrim ivicama smrskane haube.

Ostalo je još da pronađemo cipele.

Nekud na uglu leve i desne ulice, kod trospratnice načinjene od naslaganih automobilskih blokova, izmilio je na bulevar opasnih brzina nosilac ordena časti. Neuredna crna ulepljena kosa automobilskim uljem, asketska brada i blatnjavi orden na grudima, na levom plućnom krilu otrcane plave bluze. On, pripadnik lumpen-proletarijata, teškim koracima, pognute glave, hodajući oslonjen na ruke, vukući beživotne noge odsečene u kolenu, zaštićene kesama od kiše i bara, on... nosilac ordena časti prošetao je pored nas gurajući šerpicu sa hranom za kera; on, nosilac ordena prošao je pored nas i uputio nam topao osmeh.

O, čoveče... kako sam se samo osetio nadahnut njegovim osmehom.

O, čoveče... to je bio pravi blagoslov dvojici lumpen-intelektualca.

Tog popodneva furnuli smo dalje bosi da potražimo obuću.

Na ulazu u varošicu počeo je da nas prati prokleta crn pas.

I kako je pas poznao gospodara u meni?

Samo je došao, nasmešio se i ostao tu pored moje noge dobrih stotine koraka dalje niz vetar. Mahao je repom. Hteo je da me odobrovolji, hteo je da ga nahranim. I ja sam to hteo, da nas nahranim.

Dok smo tako hodali, pas i njegov gospodar;

aha... ma kakav bre gospodar?

gospodar bre čega?

ma samo serem, nema gospodara; dok smo tako hodali videlo nas je jedno štene željno igre, takođe napušteno, to je izgleda normalno danas... to, biti napušten.

Prestravljeno samoćom ono zapomaže, a ja još uvek nadahnut blatnjavim ordenom časti pomilovah ga pod njuškom i prokleh one zbog kojih pseta cvile.

O čoveče, zastao sam pred izlogom, a proklete crnog psa više nije bilo. Ulica u toplesu ležala je daleko od plaže na suncu. Sunča se na suncu; sunča se. O čoveče, nad zatvorenim belim venecijanerima bio je nacrtan zub; bila je to zubarska ordinacija. I ja istog trena začuh jezivo zujanje prodorne burgije; ja istog trena počeh recitovati:

"Osmica gore levo - zdrava, sedmica gore levo - zdrava, šestica gore levo - plomba mezijalno okluzalno distalno, petica - plomba okluzalno mezijalno, četvorka - karijes distalno, trojka - zdrava, zdravo, zdravo...."

I ja istog trena osetih da anestezija slabi; ja istog trena počeh recitovati:

"Osmica gore desno - zdrava, sedmica gore desno - plomba okluzalno, šestica gore desno - plomba mezijalno, petica gore desno - plomba distalno, četvorka zdrava, zdravo, zdravo, zdravo..."

O čoveče, zastao sam pred ordinacijom; o čoveče, niz grudi te skromne ulice klizila je kap tekile ka pupku punom soli, klizila je kap noseći moju pesmu:

"Osmica dole desno- u nicanju, sedmica dole desno - plomba okluzalno, šestica dole desno - plomba okluzalno, petica - zdrava, zdrava, zdravo, zdravo!... sedmica dole levo - plomba okluzalno, šestica - plomba okluzalno distalno, petica - zdrava, zdravo, zdravo...!"

O čoveče, anestezija slabi!

Pesnik me je protresao.

"Hej, šta ti je bre? Šta buncaš to?"

Pogledao sam ga izbezumljeno; gubio sam svest. I činilo mi se da je najnormalnije da mu kažem... to:

"O, gospodine Boris! Sutra u pet, da li vam odgovara?"

"Šta!?", tresao me je držeći me za ramena.

"Sredićemo vaš zub ne brinite.", kažem i padam u nesvest, tu na ulici pred zubarskom ordinacijom.

Ne znam koliko kasnije, ali probudio sam se u hladu, pod drvetom u dvorištu neke lepe zgrade. Pesnik je ležao pored mene, a dole kod naših nogu u stroju su stajala dva para cipela. Pored cipela ležao je prokleta crn pas. Osmehnuo sam se, a glava me je jako bolela.

-God Don't Never Change-

Blind Willie Johnson

Za *Thomasa Wolfea* su rekli da hoće svo iskustvo ljudskog srca da smesti na vrh čiode; a kasnije su tom istom čiodom lečili grčeve posrnulog srca.

Ja sam mogao, ja mogu, o da... ja hoću čoveče, svo iskustvo moga srca da smestim u ogrebotinu na desnom obrazu; i samo jebeni dragi bog to može da razume.

O... čoveče!

O... čoveče, zabranjeno je mene voleti; nemoj me voleti. Ja sam pas bez koske, bez tribala oko vrata urokljive žabe sa glasom vizionara. Vizionara koji opija viline konjice.

O... čoveče, ja sam češalj od plastike kroz čelične dredove na glavi poglavice, poglavice od hrastovine koji je zaseo na tron u živi pesak agonije.

O... čoveče, ja sam ples mlade vučice pod nožem košute sa velikim krilatom srcem golubice; u mojoj glavi igraju se neme predstave o životu nastalom iz mulja reke ponornice.

O... čoveče, zabranjeno je mene voleti; vodi me na streljanje.

Vodi me, nek iscure iskustvo moga srca iz ogrebotine na obrazu načinjene vrhom čiode.

Ne mislim, ne govorim, ali ipak postojim.
"Hajde, pitaj me! ", kažem.

"Šta?", pita.

"Jedno prosto pitanje."

"Kakvo pitanje?"

"Pa, to tvoje pitanje. To koje nosiš u sebi i kao da ne možeš da podneseš njegovu težinu", kažem.

"Ajde, pitaj me to pitanje: šta se desilo one noći kada sam se komirao?, ajde izgovori to.", kažem.

"A, zašto si toliko siguran da želim odgovor.", on kaže.

"Možda ti više ne možeš da nosiš odgovor u sebi, a ne ja pitanje", on kaže

Bio je u pravu. Nisam mogao da podnesem teret odgovora kog sam samo ja znao.

Ućutao sam i prokleo pitanje.

Čuti govor iz naših ustiju, to promišljeno mlataranje jezikom, zadnjih tri dana je prava retkost. Obojica smo zarobljeni duboko u mislima i tu prigrbljeni tišinom pokušavamo da razumemo zašto se parče grube keramike ne uklapa u mozaik rasprskog tanjira.

Okolo nas... divan svet; maleni svet koji pravi veliku buku; jedan maleni svet kog je milijarde i milijarde Liliputanaca izdelilo na još manje svetove, pa ti još manji svetovi drže govore, govore prgavi mališani, govornici bez publike; svi ti mali samo žele da porastu, a veliki pričaju viceve na račun malih i te gužve koju prave.

Komedija mase sa kremastim sosom velikih komičara.

Ja kao klovn.

Ja imam razlog zašto se ne utrkujem u guranju redova malenih koji, ponavljam, koji čekaju da porastu i misle da će to postići baš tada, ako prvi prođu kroz portal sigmoidne požude; a gde je tu nestala igra čoveče?, igra čoveče!

Sudar svetova: komedija na sto načina.

Osmeh umesto začina.

"Slavim put kojim idem dok ogledam se u ledu!", pesnik kaže.

On grči svoje telo uvijajući ekstremitete ne bi li postao drvo, malopre kamen, postaće i majmun, kip slobode...

"Molim?", želim da ponovi da bih shvatio zašto je on sad kamila a malopre je bio paun.

"Slavim...put...kojim...idem...dok ogledam se u...ledu!", ponavlja reč po reč. Širi ruke naglašavajući vizuelno poistovećivanje sa orlom.

Ja sa osmehom posmatram pesnikovu transformaciju.

Aplaudiram.

"Ja sam kraljevski delfin ludog dečaka...", kaže mi bik.

"Kralj, delfin, luda, dečak, sve sam to ja!", vrti glavom čepeći usne; ne kao negodovanje nečeg već kao da mu je glavu zahvatio vihor nekog ritma.

Ja sedim na panju nad kolonijom promrzlih mrava, a po njihovim glavama krevelji se i skakuće pesnik. Igra čoveče, igra! Iznad nas nebo onakvo kakvo je bilo i pre dvadeset i tri dana, plavo, prezasićeno jatom ptica; desno od mene opružila se bara kao dokaz da je sinoć bilo kiše; sve stvari su onakve kakvim sam ih očekivao. U meni lepota neograničenosti i čudan predosećaj da je tu negde oko mene kraj nečega; nečeg što bi želeo da traje. Pesnik i dalje mlatara facijalnom ekspresijom i lupajući smotane direktne vazduhu govori:

"Umetnost je piskaranje ptice bez krila pod vedrim nebom. Umetnost je duboko umetnuta u naše poimanje tuge!"

Opet, ono, o nama:

Jebi ga, šta da ti kažem čoveče?,
onanišemo nad istinom ko smo i idejom kuda ćemo;

žicamo se za sve, šta god to sve bilo, žicamo se
u *Juke Joint* lokalima duž prašnjavog puta
radosti. *Ramblin'* čoveče, to je naša istina koju
češ čuti iz ustiju tog *griot* pripovedača;
olinjalog psa čiju autobiografiju možeš
daunlodovati sa stranice
www.greatmigrationofmyheart.com.

Opet.

Ja sedim na panju. Ja sam sedeo na haubi
slupane ajkule. Ja sam sedeo na gajbi, na
sedištu, na gumi, na točku, na bicikli, na
kamenu... sedeo sam na presovanoj kartonskoj
kutiji iza kineskog restorana iz kog je dopirao
čudan miris kuvanih zmija, iliti pohovanih krila
od morske pande. Ja sedim na panju nad
protestnim skupom izgladnelih biljnih vaši koje
pod šlemovima, barjacima, transparentima protiv
promravski orijentisane vlade, traže odgovore na
pitanja, na ključna pitanja njihove velike
zajednice. A ja, ja sedim na panju i zabole me
za pad vlade, ja čepim bulju da primim Isusa i
odgovor na moje pitanje: kako to?

Kako to?, pitam se.

Kako to?

Kako to šta?, pitate se vi. Pa zar samo:
kako to? ne može da bude pitanje koje iziskuje
odgovor. Takvo skromno pitanje možda iziskuje
kompleksan odgovor, ili možda gomilu odgovora
koji bi se pružili pred postavljenim pitanjem, a
ono bi tvrdim đonom čizama samo promarširalo
preko njih i ponovo viknulo:

Kako to?

Kako to da su ljudi lažni?

Kako to da su bogovi lažni?

Kako to da lažna nadanja uvek nam pruže
najveću nadu?

Kako to da ne poznajemo sebe, a toliko
vremena provodimo sa sobom?

Kako to da niko ne pravi ogrlicu od zuba mrtvih prijatelja, kada je to najplemenitiji materijal?

Kako to da na sva pitanja u svetoj knjizi pitanja nisu dati odgovori u svetoj knjizi odgovora?

Kako to da mi nismo krivi za naše najveće greške?

Kako to da prekinem sa pitanjima?

Kako?

Muka mi je od lažnih bogova, a ponajviše od lažnih ljudi. Bogovi piju vino, a mi smo alkoholičari. I ovo nije bogohuljenje, već jedno prosto božansko proterivanje; zapravo uterivanje... duga iz prošlog života.

Ja sedim i očekujem odgovor, a čujem samo: radujte se svagda u gospodu, i opet velim radujte se; poslanica Filipljanima, glava 4., stih 4.

Dakle, da se radujem...hoću, igraču uz boogie-woogie čoveče.

Igraću na delti reke pitanja podivljali
good God blues.

♪♪*Yes God, God don't never change
He's God, always will be God
God in the middle of the ocean
God in the middle of the sea
By the help of the great creator
Truly been a God to me*

Pršti sve iz mene ovog jesenjeg dana.
Pršti sve iz mene, sve hermetički zatvoreno u kap i nejasno. Svaka slika prerasta u simbole, svaka slika i svaki trenutak od početka velike migracije srca.

Jedna lepa crnka sa skoro neprimetnim rumenilom na obrazima čvrsto je stegla svoju

omiljenu knjigu. Zanosno je provejala pod mojim ramenom.

Namršten pandur u uglu usana drži cigaretu; zlovoljan, ili je to zbog duvanskog dima; ne uspeva svakom pušaču da bude Belmondo.

Jedan mali peder ne odvađa pogled od moje zadnjice. Prebiću ga ako mi se približi.

Tužan orangutan iz kaveza, bacajući pogled preko debele stomačine, posmatra mladunče čoveka koje se davi osmehom i bori sa stopljenim sladoledom.

Paradiraju mirotvorci bulevarom heroja. Naftna industrija otpočinje proizvodnju sokova. Odžaci industrijskih zona ispuštaju planinski vazduh, a premijer Nedođije najavljuje borbu protiv nesanice.

Pršti sve iz moje jebene glave. Ajde čoveče, izazovimo ih...*call and response!*

Ma jebe se čoškastom za stanje dima.

Ma boli ga kurac za pobijenu decu u Iraku, za silovanja po Iračkim zatvorima i poslednjeg Mohikanca u rezervatu prodatog na licitaciji axe gang ekipi; boli uštogljenog kurac za tigra koji je poklao celo selo u Indiji, za izgladnele crne majke koje doje decu virusnim mlekom; boli ga kurac za nas i bombanje po mraku.

Muka mi je i od lažnih bogova, lažnih robova, lažnih ljudi i previše novih grobova. Muka mi je od svega što me sputava i nosi taj lažni epitet lažnog.

♪*Hey God, God don't never change
God, always will be God
God in creation
God when Adam fell
God way up in heaven
God way down in hell
He's God, God don't never change*

Hej čoveče!, video sam, sve sam video čoveče; sve sam čuo čoveče. Video sam ogromno prostranstvo trava pretvoreno u groblje guma, devojkju sa modricama, samoubice sa ivice, očajnike i pokajnike, stambene četvrti koje padaju pokošene zemljotresom, mostove koje odnose reke, virusne apoteke, bolnice za zdrave, čudne pakosne sprave.

Hej čoveče!, upoznali smo čudne likove i njihove još čudnije priče; upoznali smo diplomatu iz Mongolije koji miluje sliku svoje ćerke koju godinama nije video; upoznali smo mladića koji umire od raka i krenuo je pešaka da obilazi Evropu; upoznali smo vrača koji je lancima sebe vezao za fontanu na jednom trgu i vikao: samo vi tucajte kamen ljudi, tucajte... točak vam nije trebao!; upoznali smo delikventa koji je digo veliku kintu na zapadu, delikventa velikog srca koji presreće ljude oko autobuske stanice u dva po ponoći pitanjem: šta vam treba da biste bili srećni?, kupiću, pare nisu problem.

Hej čoveče!, gmacali smo blato iz kog je *Fryderyk Chopin* izrastao. Igrali smo ko ljudi uz mazurku po kiseljoj kiši. Onda smo poput divljeg vepa pičnuli na sever i zagubili se u maglovitim prostranstvima. U magli, bez putokaza, u ponoćnom trku risa klisnuli smo ka jugu ostavljajući tragove po željeznim šinama. Na jugu kroz močvaru i bogat genetski kolaž *Chernobyla*, kroz bukove šume pronašli smo put, put čoveče!, put ka neosvojenom severu; put pored komunističkog Muzeja Ateizma; put kroz tajnovite šume omorike i bora kroz koje se provlače melodije *Jeana Sibeliusa* i rika irvasa.

Hej čoveče!, skontao sam šarenilo, a stari olinjali ker mi je jednom rekao u *chat roomu*, ili to beše na nekom forumu: na livadi raste raznoliko bilje i svo ono ulepšava to parče blata, ali da li je svrha bilja samo da krasi,

ili je svrha da oživi mrtvilo? Da li si ikada razmišljao o tome, ili te samo omami lepota ispod tvog pogleda kada ugledaš to šarenilo?, stari olinjali pas me je jednom upitao *emailom* na adresi prljavacipela@yahoo.co.uk.

Nisam mu nikada odgovorio.

Pljunuo sam na mestu gde sam sedeo kao znak mog boravka i odjurio za vetrom. Krpe na meni su se rascvetale pod njegovim naletom.

-Raindrops keep falling on my
head-

B. J. Thomas

Pošaljite mi smrt lepo upakovanu da me ne
uplaši. Pošaljite mi smrt upakovanu u celofan
živih boja, nek me umiri. Nek me položi dole pod
korenem rascvetalih ruža. Nek one proždiru moje
telo i neka moja utihnula životna radost crveno
boji njihove cvetove.

Meseci pod nogama; tone blata u noktima;
smrad ispod pazuha i nije mi dosta. Sve što sam
našao u prašini učinilo me je bogatijim i većim
od okvira.

Kći noći, pravedna Nemezo, nemoj mi sreću
pretopiti u nesreću; nemoj me opominjati na
umerenost; nemoj mi rušiti oholost.

Kad zaurلام ja zaista mislim da me treba
čuti, jer kvarni zubi nisu rađali glasove već
oni dolaze iz igre jezika.

Kad zaurلام ti zaćuti. Dozvoli mi da
zavladam tišinom i oprosti mi pogrešne
grmljavine.

Kad zaurلام ja poludim i zauvek zaželim da
takav ostanem.

I dalje ispisujemo po vozovima naše snove.

Guram ruku u džep. Tamo lepljivi prsti u
mraku, prestravljaju sitniš na spavanju:

*waithing for the man with 26 dollars in my
hand...*

Jutros sam se probudio sa čudnim ukusom u ustima. Ne zato što sam bio pijan ili žvakao moju cipelu, već zato što... ne znam, valjda zato što nisam oprao zube.

Jutros sam se probudio rasprostran po podu vagona, odmah ispod nekakvih kutija.

Jutros sam se probudio usamljen.

Tišina usamljenih cipela me je na smrt sledila. Pesnika nije bilo. Nisam ga dozivao. Nisam rekao ni reč tišini.

Željezni točkovi su ljubili prugu trošeći svoje usne, da tako je, uvek trošeći svoje usne; čuli su se samo poljupci, to je poslednje čega se sećam. Ti dobro taktovani poljupci su me uspavali; pa da, znate...oni me uvek uspavaju, omađijaju snom. Pesnik je ležao na tim kartonskim kutijama do mene, a sada je taj krevet prazan.

U redu, priznajem, bojim se. Šta, kao sada bi trebalo da ustanem, otvorim vagon i da me provale svi ti... kondukteri, otpravnici vozova, tetka sa proširenim venama koja gura elokventnu metlu, majstori iz radionice natopljeni uljem, ili klinac koji se mota oko pristiglih vozova i koji mašta da postane mašinovođa. Pa dobro, ne mogu mi ništa, mislim. Ali ipak, teško mi je da poverujem da je pesnik tek tako otišao. Ne, ne, mi imamo taj odnos iskrenog prijateljstva. Ne bi izneverili jedan drugoga. Ali opet, gde je?

I otvaram taj vagon prepun kutija spreman da se suočim sa izgladnelom percepcijom konduktera, kad tamo na deset metara od pruge igličasta šuma. Iskačem.

Stojeći na obroncima pruge podižem pogled ka vozu. Ali nema voza. Dva svezana vagona stoje na slepom pomoćnom koloseku prepuni kutija.

Dozvoli da te odvedu snovi i pronaći ćeš svoju radost!, pisalo je na vratima koja sam otvorio, i kao da je to urezano, a ipak to su bili samo tragovi parčeta cigle.

To je pesnikova poruka.

I namenjena je meni.

Da, kontam. On je želeo da kaže: NE JEDI KAŠIKOM, NE JEDI VILJUŠKOM, NE KORISTI NOŽ, ŽIVOT JEDI GOLIM RUKAMA!

I onda je nastupio pomor svih strahova u meni; pravi masakr. Pesnik se pojavio na krovu vagona i počeo da recituje:

"Javi se večeras. Nek me probudi zvuk telefona kog sam oduvek mrzeo. Ranije su me zvali umorni glasovi, a ti budi baš takva kakva jesi, vesela, i ja ću te čuti i pronaći iako nemam telefon. Iako ne zvonim na uzbunu. Ja ću te poželeti u postelji pod jorgovanom, pa ti onda zaspi, jer znaš da te grlim i da želim prići tvom jeziku i tvojim usnama.", pada u naklon.

Aplaudiram.

"Hej, eno neke mirne varošice sa raznim dućanima. Okitili su ulice, izloge, kuće, slave nešto. Pravo mesto da se okrepimo.", kaže.

Provlačim se između vagona i betonskog graničnika. Pesnik je sišao sa vagona i krenuli smo ka vašaru. Uzani asfaltni put vodio je pored nekog stovarišta i.... ma da, sada bi kao trebalo da opisujem te? i te daske na stovarištu, trebalo bi da opisujem taj put, ili panoramu varošice, ili.... ma jebeš to.

Teški sivi oblaci su nas nadletali.

Neki tuđ svet hoda između tezgi, paradira Maxwell Streetom masirajući asfaltne pršljene Chicaga ranih hiljadu devetstotih. Šarenilo; vašar jarkih boja; plastika; mnogo plastike; digitalni časovnici; duborezi; aparat za merenje pritiska; baloni ispunjeni helijumom; majice sa

herojima našeg vremena, vremena kvazi junaštva, vremena pseudo pokliča; pegle; stare pisaće mašine koje bi mogle same da napišu roman jer su dvaput starije od svakog živog pisca; ti neki predmeti od stakla; pa sladoled; male makete aviona; sve za vaš auto. Svako bi našao razlog da danas bude ovde. Mi šetamo zajedno sa tim ljudima sa razlogom između lepo upakovanih prodavaca sa razlogom.

Pitam se šta bih mogao da dobijem za dvadeset i jedan gram moje duše.

I teški sivi oblaci pljunuše na ljude.

I ljudi potražiše spas pod kišobranima i terasama.

I radost na vašaru zameni mokra jurnjava za suvim tlom.

Ugledah izlog sa antikvitetima. U tri koraka dojurio sam do stakla. I tamo među starim radio aparatima, među kišobranima, violinama, svećnjacima spazih moj odraz.

"Divne li starudije.", pomislih.

I podigao sam ruku.

I napeo palac o srednji prst.

I udahnuo vivicitet.

I oslobodio duh.

I pronašao melodiju.

*♪raindrops are fallin' on my head...
and just like the guy whose feet...
are too big to fit...*

Razlažem bluz komičara da bih sebi lupao šamare. Jebeno je dobro igrati na kiši. Jebeno je dobro biti budala u pauzi za topli obrok. Jebeno je dobro biti budala u pauzi za čaj. Jebeno je dobro biti budala uvek kada se to od tebe ne očekuje.

*♪those raindrops are fallin' on my head...
they keep fallin'...*

I leva noga napred, pa ukrsti desnu;
podigni ruke, tako. Bravo. Prosto to radiš
savršeno čak i ako ništa ne razumeš. Nema veze,
ajmo opet leva napred, pa ukrsti desnu. Podigni
ruke, tako. Odlično. Sada maši glavom. Dobro.
Idemo živahno mahanje kukovima. Jedan, dva...
jedan, dva..... bravo. Prosto savršeno.

*♪so I just did me some talkin' to the sun...
and I said I didn't like the way he got things
done...
sleeping on the job...*

Ma nemoj ti meni da govoriš šta je dobro,
a šta je manje dobro, iliti loše. Ja sam vrsni
poznavalac dobrog u službi lošeg. I veruj mi
kada ti govorim da je svako loše dobro ako ima
tendenciju da postane dobro, odnosno ako više ne
može da podnese da ga tretiraju lošim. Razumeš?

*♪those raindrops are fallin' on my head...
they keep fallin'...*

Jebeno je dobro kada odlepiš. Samo
prosipaš prazne priče pred izlogom u kome
ogledaš svoj lik i prisećaš se.

A setio sam se samo praznog imena da ga
dozivam u zoru kroz polu izgovorene glasove,
masne i znojave, ulepljene od duvanskog dima i
prozirne iluzije; iluzije da će nas super lepak
održati skupa.

Setio sam se zadivljujućeg hoda slepila,
slepog bluzera po pruži pored drvoreda, pored
telegrafskih stubova.

Setio sam se mladog bitnika koji se poziva
na Ginzberga i jalovim rečima me ubeđuje u

njegove popodnevene dvočasovne vizije, u nekom strejt mutnom stanju omame, dok ga cura masira pod suncobranom u parku.

Setio sam se malenog bitnika, koji je nirvanu doživljavao jednom nedeljno, bez izuzetka. Ah,...toliko od misterije budizma; ma kakva misterija, to je za one kojima srce ne gori; za one kojima duša ne gori; krv ne kristališe u magični prah postojanja.

Jebeno je dobro kada odlepiš. Samo prosipaš prazne priče pred izlogom u kome ogledaš svoj lik i prisećaš se.

*♪but there is one thing I know...
the blues they sent to greet me...
won't defeat me...*

I leva noga napred, pa ukrsti desnu;
podigni ruke, tako.

Bravo.

Prosto to radiš savršeno čak iako ništa ne razumeš.

*♪it won't be long 'til happiness steps up to
greet me...*

Slušaj šta ti govorim, ne može jedan oblačić i jedna kaljuga da zaplaši Don Kihota. Dobro. Ti kažeš da je taj oblačić prekrrio celo nebo, ali to je samo delić neba kog ti vidiš. Za mene je nebo beskrajno veliko i jedan takav prkosni oblačić mu ne može ama baš ništa.

*♪those raindrops are fallin' on my head...
they keep fallin'...*

U redu, smiri se. Namesti te dronjke. Čekaj, nemam valjda ništa među zubima? Aha, uredu je.

Okrećem se ka mokroj ulici, a tamo ludilo neba; kiša prerasta u sneg; i zaigraše nevešte snežni balet; i bele latice nebeskoga cveta padoše na zemlju; blagosloviše vašar i ljude i dan tihe radosti.

Podižem pogled začuđen ishodom mog plesa i pitam se, ako nastavim igru možda će početi i zlatne žabe da padaju.

*-Blowin' in the wind-**Bob Dylan*

U sumrak iskricali smo se u varošici koju je pustošio ledeni vetar, u kojoj su umirala topla okupljana stanovnika u ovo doba godine, umirala su zbog nesnosnih bolova u zaleđenim bešikama svake pomisli da se izađe napolje; iskricali smo se iz vagona teretnog voza koji je prevezio odbačenu gvožđuriju, iskricali smo se u prigušenu noć ledenom belinom snega. Oštar vazduh cepao je naš respiratorni sistem. Mesec nas proklinjao sa visine osvetljavajući svaki mračni kutak oko malene stanične zgrade. Nevešti u skrivanju od hajke bele smrti, spas od hladnoće potražili smo u utrobi zgrade.

Sedosmo u desni ugao od ulaznih vrata, pokraj klupe i smrdljive pepeljare naslonjeni na toplu mermernu ploču; toplota se provlačila kroz naše poderane krpe, kroz kišni mantil koji sam našao zaboravljen u javnom veceu, kroz pulover i letnje košulje; kroz ćebe koje je pesnik nosio preko glave kao pončo, kroz kožu, kroz tkiva sve do koštane srži. Toplota nas je krepila i uspavljivala.

Brkati železničar nas je primetio kroz maleno prozorče na imitaciji zida koji deli ove dve prostorije, ali nije odreagovao. Izgleda da se sažalio na dva promrzla beskućnika.

Pesnik osmatra svoje garave ruke, pune
ožiljaka i svežih ogrebotina, ispucane i grube.
Brada mu je nepravilno kraćena tupim perorezom.
Lice mu je umorno i naflekano bojama blata, rđe
i nečeg belog. Kosa slepljena maštala je o
šamponu i toploj vodi.

Očajan prikaz čoveka.

Očiti nedostatak prokletih manikira,
pedikira, frizera, masera.

Očiti nedostatak jela i pića u
kilokoličinama.

Očiti nedostatak zdravog sna.

Izražene jagodice nad upalim obrazima
oslikavale su neostvarive prohteve želuca za
zaposlenjem; asketski silujemo organe da bi se
prepustili divinizaciji.

Kroz tavanicu dopire zvuk vulgarnog vetra,
a naši udisaji postaju sve suvlji uzdrmani
sitnim trzajima premorenog stopala u polu snu.

"Slušaj! Obožavam ovu pesmu.", kaže.

♪ *How many roads man must go down,
before they call him a man?*

Dolazilo je iz prostoriije gde je boravio
dobronamerni železničar provlačeći se kroz
poluotvoren prozorčić njegovog šaltera. Pesma
upućena nama.

Putnicima zlonamernicima.

Drumskim vizionarima.

Slepim putnicima vozova.

"Bob Dylan.", kažem.

"*Blowin' in the wind.*", kaže i sklopio je
oči mičući usnama podražavajući reči pesme.
Smušeni krpenjak zablistao je od sreće. Postao
je leglo pozitivne energije.

Ušušكاني na rebrima, delimično siti,
srećni, ponosni na naše prijateljstvo i
putešestviije uživali smo u trenutku koji se
samovoljno nametnuo. Ovo je jedan od onih

trenutaka kada vam se čini da je sve u savršenom redu, kada ste ubeđeni da vam se ništa loše ne može desiti, kada ste svesni snage koju imate da bi neumorno tragali za lepotom. Ovo je trenutak kada vam se biće srodilo sa univerzumom.

I kada naiđe takav trenutak ti se jednostavno prepusti čoveče. Nebitno je što ćeš za par frejma popiti metak u čelo i tu tvoju radost nasmejati po podu, bitno je da si pronašao nit, da si osetio svetlosni zadah zvezda.

I kada ti naiđe takav trenutak, a ti ipak više voliš život kao reč koju vucaraš obešenu o svoj vrat, o debele kajle finog rada; više nego ubod razjarene sudbine, više nego osetiti se živim, ti beži čoveče. Najbrže. Beži od sebe što dalje i što brže. Beži, sakrij se ako je to iole moguće.

*♪How many times must a man look up
before he can see the sky?
How many ears must one man have
before he can hear people cry?*

Vrata su se naglo otvorila i u malu čekaonicu uđe krupan bradati čovek u kožnoj jakni sa tim prodornim zločestim pogledom i prljavim pantalonama.

Podižem pogled i hvatam se u koštac sa tim pogledom lava. Ja se istog trenu pretvaram u krvavu šniclu, sočnu, toplu, tek odsečenu.

Znate to, postoji dobro i postoji loše. I loše se uvek provuče s dobrim, a dobro bez lošeg ne vredi. Kada u kilogramima lošeg vidiš gram dobrog, video si nadu. Kada u gramima dobrog vidiš trulež lošeg, video si sumnju.

I uvek je bilo dobrih i loših ljudi. Bilo je dželata, ali i nežnih vratova. Uvek je bilo i zanavek biće onih dobrih koji srljaju da bi

postali legende, i onih zlih koji krljaju da bi postali još zlobniji.

♪*The answer, my friend,
is blowing in the wind,
the answer is blowing in the wind!*

Dvojica ih je. Jedan mi nabio obraz u sneg i vrišti mi na uvo. Drugi drži nož leden ko zamrznutih šest miliona kapi koje su pokušale da siđu sa krova; drži nož uperen u pesnikovo grlo. Pesnik čuči podignutih ruku odmah do mene. Oni hoće nešto. Deru se ko pobesneli psi. Udaraju u promrzline i prete sečivom. Mi ih ništa ne razumemo. Ja samo pokušavam da vidim nadu i otrgnem svoj život iz njihovih šaka.

Noć je mirna, i svud je mir oko nas. Na pet koraka od moje uplašene zadnjice je zemljani put zatrpan snegom. Sa one strane puta crne se stabla omorike iz pomračine. Jedna mirna i svetla noć, tama presečena belinom snega, mogla je da zamiriše i bolje.

Dvojica ih je. Ja ne znam kako oni izgledaju. Opis napadača nepoznat. Teško mi je da pogledam smrt u oči jer je ružna. A zar postoji lepa smrt? Možda postoji manje bolna, ili manje strašna, ili manje besmislena, ali smrt ma kakva da je, vrhunac je tumananja; isparavanje svesti; smrt opominje na besmislenost te woodoo amajlije oko vrata, oko kajle finog rada, oko vrata debele tetke sa crnim pletenim šeširom koja vucara svoje debele kukove ulicom plesa neželjene sudbine.

Smrt je preporod.

Smrt kojoj ti odrubiš glavu.

"Razbiću ga.", pesnik mi se obraća.

Oni još više isprovocirani pesnikovim rečima koje ne razumeju guraju mu sečivo među usne.

"Beži.", on mumla, oni pritiskaju.

A ja? Ja sam se osećao kao onog dana sa svojih jedanaest, na obali reke, kada sam sedeo na oborenom stablu i gledao dete koje se davi u plićaku. Bio sam uplašen i opčinjen žvakanjem neverice da mu ja mogu pomoći. Kolena su mi klecala neodlučna. Skočiću! Neću, ne smem. Pokraj mene sede i isti puding život - smrt gledaju i on, žgoljav tip od trideset i šest i ćelav tip od trideset i dve. Gledaju, sede, grickaju suncokret. Hej, misliš proći će, a neće; večno bi trajala ta slika mladog davljenika, večno, no, koprcajući se pod vodom već dovoljno dugo, toliko dugo da je prva tura umrlica već bila odštampana i čekala u red pred osvetljenim banderama, žrtva podvale majke prirode, pomilovana po kosi, biva voljom reke izbačena na obalu sa zalogajem vazduha u ustima. I tu je načinjen korak, prelazak iz mora na kopno; i to nisu bile neke čudne ribe, već davljenici mnogo srećniji nego što je Šeli sa knjigom. Dečak nesvestan da je preživeo potop kolosalnih razmera za njegov svet, ustaje i diže pogled ka suncu, ka balvanu, ka nama.

"Jebote, pa to mi je sin!", viknu bradati.

"Jebote, da sam znao da je on skočio bih odma!", rekao je ćelavi.

A ja? Ja sam ih prezreo i zamrzeo istog trenu, ali sebe sam zamrzeo mnogo više i moju nemoć da mu pomognem.

I jurnula je reka niz planinu noseći kamen i trave i zemlju i drveće i rušeći sve što ne može da odnese.

Napeo je mišić i podigao nogu demona sa nožem. On je pao izbačen iz ravnoteže; pokošen besom; pokošen osvetom krvave usne. Drugi demon iznenađen neodlučno zamahuje ka pesniku.

I silinu podivljale reke ne zaustaviše ni ljudi ni bogovi; ne mogoše joj ništa ni nasipi ni bedemi, a ni gromovi.

Topovsko đule ispaljeno iz niskog starta pogađa iznenađenog u stomak i baca ga na zemlju. Bes, bes iz pesnikove jetre, nategnuta u pesnicama opali mu tri vatrene pesnice po ružnom licu. E, a onda smo krenuli u trk.

I trčali smo.

I trčali.

Možda dugo, a možda smo samo stajali ko Buddha pred grubijanom koji na njega nasrće. I promrzline su se pregrejale i ledeni vazduh cepa moja pluća i jeza me steže jer mi je smrt za petama. Ja trčim. I vidim tu šumu koja moje srce ispuni 21 gramom nade. I trčim.

I trčim.

I trčim.

I čujem pucanj.

I trčim.

I trčim.

I preranjam sneg.

I trčim.

I pomišljam da bacim mantil jer me usporava.

I trčim.

I prigrllila me je šuma. I ja se okrećem i daleko iza vidim jednog mrtvog pesnika i život kako curi iz njega.

I silinu podivljale reke zaustavi lepota jedne devojke koja je želela da svoju dugu kosu opere. I reka je usporila i otad mirno lepim predelom trava teče čekajući lepe devojke da im pomiluje pletenice.

Oni su pripucali ka šumi. I ja više nisam uplašen; više sam preplašen. Osećam se kao jagnje u čeljustima vuka. Ne osećam ništa. Neka teška vrtoglavica tetura me od drveta do drveta.

Pokušavam da nastavim beg. Pokušavam da se sakrijem zalazeći sve dublje u šumu. Vrtoglavica me nadvladava; i ono malo svetlosti što sam mogao očima da uhvatim u ambijentu "noć u šumi" mutilo se u mojoj glavi. Oči postadoše beskorisne, glava preteška, noge preslabe, iz stomaka nadire neka mučnina i gađenje od mirisa smrti u vazduhu. Hodam ne gledajući kuda; bežim ne znajući više od koga. I svaki korak je sve teži i sve manje odižem stopala od zemlje i možda više i ne činim korake. Možda ležim.

Ležim, možda mrtav čoveče.

Jako mi je hladno.

Jako mi je hladno.

Stežem sve više to crveno ćebe. I nekako uspevam da se ugrijem. Toplije mi je. Ležim u krevetu i osećam miris prženice. Najedanput sam gladan. Pridižem se. U kuhinji moja majka za šporetom.

"Da li si se naspavao sine?", pita me.

"Da, baš sam se odmorio. Gladan sam.", kažem.

"Sedi, sad će majka da postavi.", kaže.

Ja opsedam stolicu i podavijam rukave. Baš me iscrpela noć. Naješću se ko svinja. I miris jela budi mora želudačne kiseline. I prvo, najslađe parče prinosim ustima i kao da me polomljen zub zaustavi, ja zbunjen ispustih parče.

U mojoj glavi zavrte se jedno pitanje:

"Zar ću nositi mrtvog čoveka u džepu sećanja?"

Pogledao sam majku zbunjen, a ona mi se samo smešila.

-The Sky Is Crying-

Elmore James

Probudi se.
 Probudi se, čujem šapat.
 Probudi se, osećam usne moje istine
 priljubljene uz levo uvo.
 Porazen od sna, umoran, sa nekim lepkom
 među kopcima ja ne mogu da otvorim oči.
 Probudi se, čujem šapat.

Jesen u snu.

Jesen me maže pastelnim bojama. Ne podseća
 na smrt i umiranje, već me svežinom grebe po
 vratu i umiruje šumom osunčanih listova. Nimalo
 besnim zamahom desne noge remetim nagomilan
 sklad dukata. Krhko opalo lišće razletelo se
 pred mojim udarom.

Lepota eksplozije. Jedna obična biološka
 bomba sa mojom požudom kao upaljačem, požudom da
 preuredim šarenilo; požudom da rasejem humus.

Ja kao dekorater jeseni veoma talentovano
 šutiram.

Ja, svi mi, šetamo šumarkom sredinom
 oktobra, podjednako udaljeni od početka i kraja
 meseca. Tamo, daleko iza, kući, berba grožđa je
 odavno prošla. Ponositi lordovi izvode striptiz
 i mi gazimo po njihovim gaćama. Već su skoro
 goli. Svi su otkrili svoje tajne, svoje
 minijaturene penise. A ja zagrcnut istinom stao
 sam ukočen sa đavolom pod ruku, Isusom u meni i
 lišćem pod nogama.

Šetamo šumarkom sredinom oktobra
podjednako udaljeni od početka i kraja naših
života.

Probudi se lebdi nad mojim uvetom.

Tupa bol, zapravo ukočenost, proteže se
celim telom i grči me u višečasovni položaj
fetusa. Drži me prikovanog i umrtvljenog bez
ambicije da pokrenem ruke, pa čak ni prste ne
bih li odlepio oči.

Mrak.

Iz crnila polako se vajaju pomračeni
oblici, siluete; naviru pitanja: gde sam se to
ovako star rodio. I prepoznajem debele grede na
plafonu; krevet sa visokim drvenim stranicama
ukrašene duborezom čarobne šume; zidove sa
gomilom slika; prozor prekriven dugačkom zavesom
sve do poda; kamin koji dogoreva cepanke bukve u
malenom očaravajućem plesu plamena koji pucketa
kastanjetama. U desnom uglu do prozora
prepoznajem drvenu stolicu za klackanje.

Jaka glavobolja primorava me da savladam
grč i uhvatim se za glavu. Osećam se napola
živim, ili manje mrtvim nego što sam bio.

Neke slike ređaju se pred očima;
stigmatski flešbekovi koji me ježe. Sneg. Mnogo
snega. Krv. Mrtvo telo. Zvezde. Topla Španija. I
bol. Samo bol. Nesnosna bol. Suva bol.

Šta sam ja?

Možda sam ta bol?

Možda sam mrak?

Možda sam ovaj krevet pa me izjeda crv?

Trenutak zabune dovoljno dug da uznemiri
moje srce i pokaže mi da sam ja samo čovek.

Jedne noći sam se probudio sa čudnim
ukusom u ustima.

Jedne noći, koja je po svemu sudeći ova
noć, probudio sam se neuveren u svoje
postojanje. Te noći sam se probudio na poznatom

krevetu koji je bio deo moje spavaće sobe. Nisam bio u tačkastoj pižami, a takvog me je postelja uvek grlila. Bio sam nakrivo odeven u beloj majci sa natpisom stomatološke radnje: blablaba... dent; i sivim napaljenim tangama, a na vratima je visio okačen beli bade mantil.

Možda bih trebao nečeg da se setim?

Možda svog imena?

Možda života?

Možda disanja; možda spava?

*♪The sky is cryin', look at the tears roll down
the street*

*The sky is cryin', look at the tears roll down
the street*

*I'm wadin' in tears lookin' for my baby,
and I wonder, where can she be?*

U stolici za klackanje ležala je Dona. Naflekana morfijumom jurila je kroz teške tripove. Pod stolicom ležao je špric, a na njenom licu razmazana šminka od besnog ljubakanja u suton svesti. Ležala je povijene glave na rame bliže kaminu i po mulju šminke igrala se svetlost skromnog plamena. Ležala je odevena u seksi rublje iz tog jebenog tržnog centra: podvala. Njene debele butine prelivale su se sa ivice stolice, a grudi ko obuzdana lavina velikim mrežama, padale su preko stomaćnih stepenica od sala i uloge žene zubara. Ja sam zubar, doktor estetske stomatologije; ruka koja čeprka po vilicama pacijenata koji balave, po kraterima karijesa. Ja sam zubar u ambulanti pored jednog novinskog lista i te brbljive novinarkе sa kojom svakodnevno ispijam kafu; ja sam zubar u ambulanti na prvom spratu tržnog centra nad kineskim restoranom i preslatkom Kineskinjom na koju mi se svakog popodneva diže. Moja desna ruka je nimfomanka iz susednog sela koja bi svakog htela i zbog koje

moja draga debela žena mira nema, ali mene nimalo ne zanimaju sunčane plaže pod njenim belim kratkim mantilom; čisto poslovno.

Pridižem se teško. I teško mi je da se oslonim na noge. Na stočiću do kreveta bočica morfijuma i recept za monstruma. Preznojavam se pokušavajući da se krećem. Navlačim neke sobne papuče koje su ležale odmah pored kreveta tačno postavljene na uslugu mojim stopalima. Jaka glavobolja pokušava da me sruši. Uporan sam. Želim da načinim korak, a zatim i gomilu njih. Oblačim bade mantil.

Otvaram vrata. Preda mnom običan uzan hodnik koji sa moje desne strane prerasta u stepenice koje vode nekud gore, dok sa leve strane udara na još jedna vrata. Hrabra leva noga pokušava da načini šesti korak. Povala je moje telo ka drugim vratima. Uzan hodnik olakšava mi kretanje. Ja širim ruke i njima se pridržavam; balansiram hod jake glavobolje.

♪ *I saw my baby one mornin', and she was walkin'
on down the street*

*I saw my baby one mornin', and she was walkin'
on down the street
Made me feel so good,
until my poor heart would skip a beat*

Na zidu slike i dobro poznata lica. Puno osmeha i sreće zarobljeno objektivom visi na zidu čvrsto zatvoreno u kavezu, sa pojilicom i nešto ubuđale hrane. Dona i ja na Španskim stepenicama u Rimu; ja i Dona na trgu Svetog Marka u Veneciji; Dona i ja u Parizu, Londonu, Briselu, Moskvi; Dona i ja u kući mojih roditelja; ja i Dona na dočeku 2006.; Dona i ja nasmejani u zagrljaju na venčanju pred tortom za mladence.

Ja i Dona godinama u braku.

Dolazim do crvenih vrata koja vode napolje; dolazim do crvenih vrata naše vikendice pod zubatim vrhom gorostasne planine. Napolju noć uvijena u belo i tri stepenika nad prtinom kroz sneg do našeg porodičnog automobila nove generacije, punog sranjima od elektronike i bezdušne tišine motora.

Silazim puzeći niz stepenike i zaranjam stopalima opremljenim sobnim papučama u sneg.

Glavobolja kao neka kazna, kao neko teško prokletstvo ne da mi da osetim svoju dušu; dušu koju sam možda ubio.

Jedino bljesak nekih čudnih slika koji kroz izmaglicu u mojoj svesti uspe da me pronađe, pokušava da me upozna sa samim sobom; sa mojim životom i mojim gresima.

Naviru slike iz dubine; cede se iz bola u sećanja i vidim smrt naslikanu svim tamnim bojama, bolnu koliko i rađanje; i vidim jecaj prostrelne rane prosut po snegu.

Moja bosa stopala zarivena u sneg; u neke prevarene pahulje koje, koje su bile prelepe dok su padale, pritegnuta grčem ne osećaju hladnoću. U daljini svetla hotela. I pleše tišina sa zviždanjem sijalice koja se blago njiše na verandi. Nebo prepuno zvezda iz nekog razloga podseća me na vozove. U nebu vidim puteve.

Osećam kako ledeno sečivo pokušava da prereže moj vrat. Odjednom osećam dodir zime. Odjednom belina me grize ledenim zubima po licu, rukama, rukavima. Najjači ugriz pao je na sobnim papučama. Drhtim. Privijam bade mantil instinktivno, kao da će to da me ugrije. I tada spazim da u desnoj ruci držim knjigu. Okrećem se razigranoj sijalici ne bih li video korice. U tom trenutku u džepu bade mantila zavibrira telefon. Ja ga podrhtalog rukom vadim i čitam to ime na displeju: Boris M.

Karijes na četvorci.

Prislanjam mobilni zaleđenom uvetu.

"Da.", kažem bojažljivo.

"Hm, dobro jutro dragi prijatelju.",
prepoznajem pesnikov glas.

"E čika zubo, da li još uvek želiš da
budeš slobodan? I kako ti se sviđa moja nova
knjiga? Vidiš počeo sam da meljem prozu..."

Odgovorio sam ćutanjem.

"Pusti malo to olinjalo pseto sa lanca.
Dođi nekad na žestinu u Kumasu", rekao je.

"E, i veruj sebi čoveče, čuvaj se."

Veza je prekinuta.

Istoga trena meni se raspuklo srce. Iz
ulepljenih očiju nekim čudnim snom, rastopili se
glečeri. I pred očima samo njegov osmeh, pa
njegove suze, pa poljupci sa flašom, pa vozovi,
i daleke zvezde, i snovi, i ljudi, i mesta, i
buđenja, i život u cipelama, i crven sneg, i reč
smrt napisana lokvom krvi.

I pred očima sećanje: njegov lik u mojoj
radnoj stolici i ja upravo završavam plombu na
šestici; beležim popravku u njegov karton u
kompjuteru, a on umesto novca nudi mi tu knjigu.
Ja je sada okrećem ka razigranoj sijalici, i na
knjizi prljavo žutim slovima piše: *homo ludens*.
Razmičem korice da bih ponovo ušao u taj svet
reči koje pročitane dobiju smisao; reči koje
sećaju na život jednog čoveka, a pročitane daju
smisao životima gomile ljudi.

Otvaram knjigu negde kod sredine. Tamo
usamljena rečenica drhti i kao da želi da je
obližem jezikom; kao da želi da je upijem očima
i prosejem kroz dušu. Hartija bela, kao i sneg,
smeje mi se i nudi mi ta neka slova:

Sunce nije blagosloвило Zemlju da bismo mi
stajali u senci!

♪ *I got a bad feelin', my baby, my baby don't
love me no more
I got a bad feelin', my baby don't love me no
more
Now, the sky's been cryin',
the tears rollin' down my nose*

Istoga trena raspuklo se nebo nada mnom i
iz naprslina poteče miro. I sasvim običnim
nebo, istim kao mesecima hoda odavde na sever,
zaigra neobična zelena svetlost božanske Aurore.
Raspuklo se nebo ko i moje srce, a niz lice
jurnuše bolne suze. Ja podižem promrzle šake, a
na palčevima utisnuto: *savoir vivre*.

-Kraj-

Miljan Milanović
HOMO LUDENS
1. izdanje

Glavni urednik	Đorđe Otašević
Korice	Ivana Stanković
Korektura	Dejana Jovanović
Izdavač	„Alma“ Beograd
Štampa	„Skripta internacional“, Beograd
Tiraž	300
ISBN	978-86-7974-095-3

www.alma.co.rs
almabg@sezampro.rs

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-31

MILANOVIĆ, Miljan

Homo ludens / by Miljan Milanović. - 1.
izd. - Beograd : Alma, 2009 (Beograd : Skrip-
ta internacional). - 335 str. ; 21 cm. -
(Biblioteka Savremena književnost / [Alma] ;
knj. 54)

Tiraž: 300.

ISBN 978-86-7974-095-3

COBISS.SR-ID 155314700